"cogito ergo sum"

Aralık 2017 Ocak 2018 Sayı 10-11

HAYAL ET

Hayal Gücü Tetikleyicisi

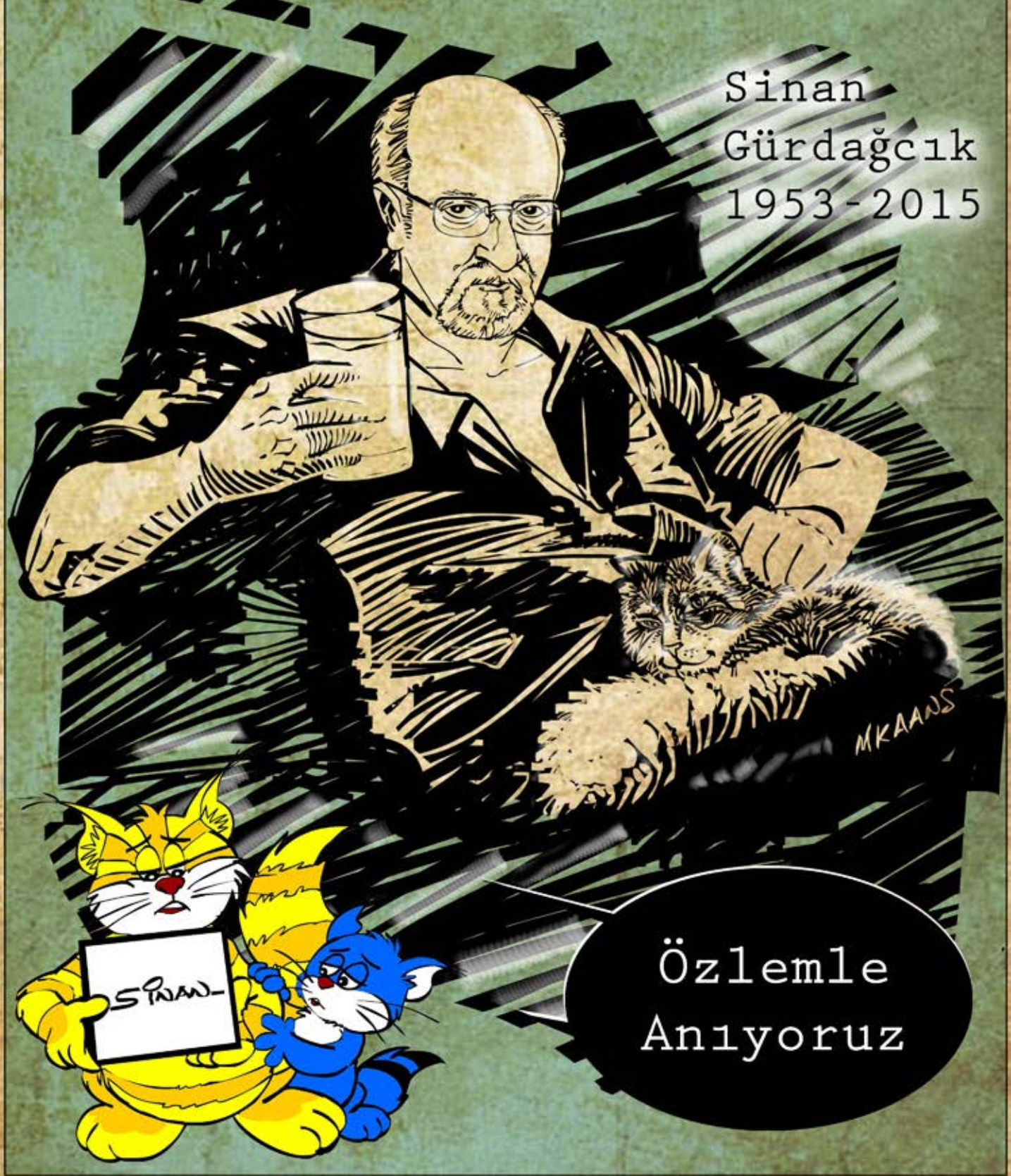

Hayalet
Aralık-Ocak 2018

Sayı: 10-11

Yayın yönetmeni
Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Hayalet Aralık-Ocak 2018
Sayı 10-11'in oluşmasında
değerli katkıları ile
destek veren arkadaşlarımız

Atilla Bilgen-Anıl Şahal-
Emrullah Çıta-Eren Ersoy
Gökçe Mehmet Ay-Kamil Yavuz-
Mehmet Berk Yaltırık-
Melahat Yılmaz-Mesut Ekener-
Reha Ülkü-Süheyl Toktan-Ümit Kireççi-
Oğuz Özteker-Okan Kasnak-
Çağrıl Taştan-Selçuk Gökhan Kalkanoğlu-
Yurdagün Göker-Yusuf Gürkan

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Bir varmış, bir yokmuş...

Diye sadece masallar mı başlar.

Gerçek hayatta da bir bakarsın varken,bi bakarsın yok oluvermiş yanı başından.

Bir dakika öncesi, bir dakika sonrası oluvermiş... Bir türlü durdurulamayan, hızla akıp giden zaman.

Âşık Veysel ustamızın dizelerinde dile getirdiği gibi;

"Uzun ince bir yoldayım
Gidiyorum gündüz gece
İki kapılı bir handa
Gidiyorum gündüz gece"

Çocukken herkese çoooook uzak olan yaşlılık günlerine göz açıp kapayıncaya kadar gelip dayanıyor insanoğlu.

İşte bu iki kapılı handa kimi iyi,kimi kötü,kimi gerekli kimi gereksiz bir sürü kişi dâhil oluyor insanın hayatına.

Adına *"hayat"* denilen süreçte tanıştığımız bu kişilerden bazıları gerçekten çok şey katıyor hayata ve insana...

Benim ve tanıyan herkesin tanışmaktan onur duyduğu, çok sevdiği ***Sinan Gürdağcık*** ustamız, ağabeyimiz 2015'in Aralık ayında ayrılmıştı aramızdan.

Değerli ustamız ***Sinan Gürdağcık*** ağabeyimizi özlemle anıyoruz.

Selam olsun...

Mehmet Kaan SEVİNÇ

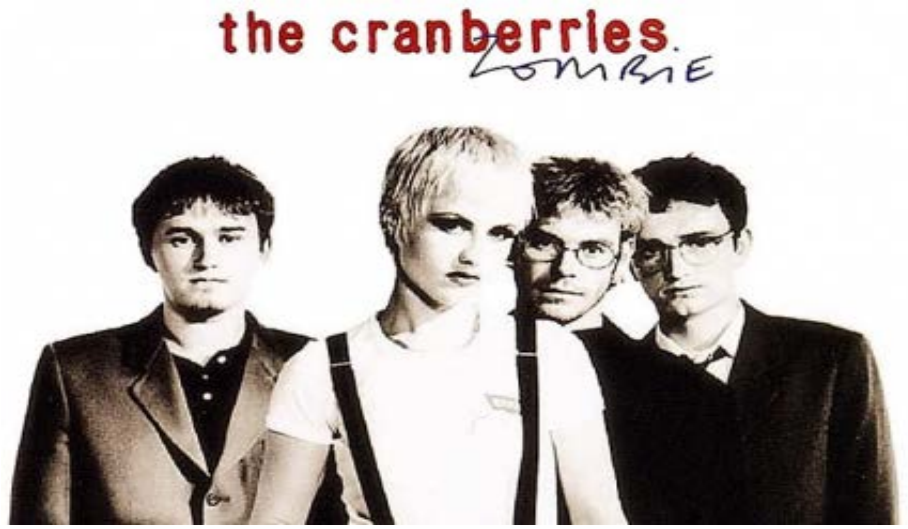

Another head hangs lowly

Bir kafa daha asıldı düşükçe

Child has slowly taken

Çocuk yavaşça aldı

And the violence caused such silence,

Ve şiddet büyük bir sessizliğe sebep oldu

Who are we mistaken?

Kimde hatalıydık?

Another head hangs lowly

Bir kafa daha asıldı düşükçe

Child has slowly taken

Çocuk yavaşça aldı

And the violence caused such silence,

Ve şiddet büyük bir sessizliğe sebep oldu

Who are we mistaken?

Kimde hatalıydık?

But you see, it's not me, it's not my family

Ama görüyorsun, bu ben değilim, bu ailem değil

In your head, in your head they are fighting

Kafanın içinde, kafanın içinde savaşıyorlar

With their tanks and their bombs

Tanklarıyla ve bombalarıyla

And their bombs and their guns

Ve bombalarıyla ve silahlarıyla

In your head, in your head, they are crying...

Kafanın içinde, kafanın içinde, ağlıyorlar...

In your head, in your head

Kafanın içinde, kafanın içinde

Zombie, zombie, zombie

Zombi, zombi, zombi

Hey, hey, hey, what's in your head?

Hey, hey, hey, kafanın içinde ne var?

In your head

Kafanın içinde

Zombie, zombie, zombie?

Zombi, zombi, zombi?

Another mother's breaking

Bir anne daha parçalanıyor

Heart is taking over

Kalp kontrolü ele alıyor

When the violence causes silence

Şiddet sessizliğe sebep olduğunda

We must be mistaken

Hata yapmış olmalıyız

It's the same old theme since 1916

Bu aynı eski konu 1916 dan beri

In your head, in your head they're still fighting

Kafanın içinde, kafanın içinde hala savaşıyorlar

With their tanks and their bombs

Tanklarıyla ve bombalarıyla

And their bombs and their guns

Ve bomblarıyla ve silahlarıyla

In your head, in your head, they are dying...

Kafanın içinde, kafanın içinde ölüyorlar...

Sevgili Ahmet Bozkurt (KARAOĞLAN) ağabeyimiz taa Gaziantep'lerden gelip Haluk abi istediği ancak vefatı nedeni ile kendisine veremediği Buzlu çöller tilkisi derlemesini büyük Usta Suat YALAZ'a (Türkiye'nin gerçek KARAOĞLAN'ı) imzalatmak, bir örneğini de kendisine vermek isteyince Suat Yalaz ustanın kabul etmesi ile Cumartesi günü Suadiye'de toplandık.

KARAOĞLAN, KARAOĞLAN İLE BULUŞTU!..

Sevgili Ahmet Bozkurt (KARAOĞLAN) ağabeyimiz taa Gaziantep'lerden gelip Haluk abi istediği ancak vefatı nedeni ile kendisine veremediği Buzlu çöller tilkisi derlemesini büyük Usta Suat YALAZ'a (Türkiye'nin gerçek KARAOĞLAN'ı) imzalatmak, bir örneğini de kendisine vermek isteyince Suat Yalaz ustanın kabul etmesi ile Cumartesi günü Suadiye'de toplandık.

Usta hem anılarını anlattı, hem de çeşitli konularda sohbet ettik...

Bu arada Çizgi Roman Okurları Derneği üye kimlik kartını Dernek başkanımız Önder Çakı Suat Yalaz ustaya sundu. Çok mutlu olduğunu söyledi.

Umarım sağlıklı günlerde yine bir araya gelebiliriz.

Savok

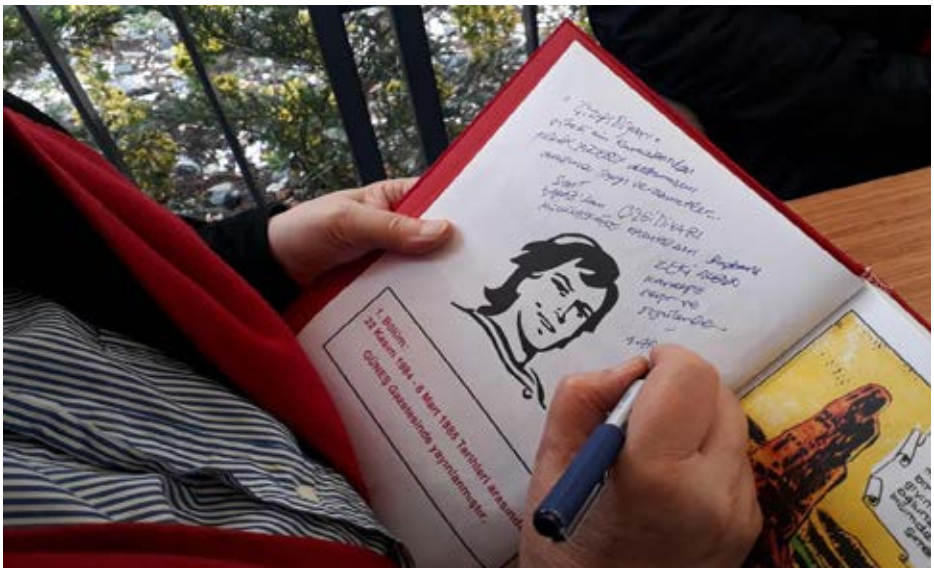

Ümit Kireççi

ÇİZGİ ROMAN SÖYLEŞİLERİ

Mehmet Kaan Sevinç Söyleşisinden Kareler

(4 Aralık 2017 Pazartesi)

Kadıköy Belediyesi Karikatür Evi "Çizgi Roman Söyleşileri" kapsamında karikatür, kitap çizerliği ve e-dergicilik deneyimlerini paylaşan Mehmet Kaan Sevinç Gırgır günlerinden bugünlere gelişen ve değişen koşulları.

Kadıköy Belediyesi Karikatür Evi *"Çizgi Roman Söyleşileri"* kapsamında karikatür, kitap çizerliği ve e-dergicilik deneyimlerini paylaşan Mehmet Kaan Sevinç Gırgır günlerinden bugünlere gelişen ve değişen koşulları, çizerlerin alması gereken tedbirleri, yayıncılığın yeni hallerinin kazanç ve kayıplarını aktardı.

21 Ocak 2018 Pazar Kendine özgü çizgileriyle sanat dünyasında özel bir yere sahip olan ressam-karikatürist Ersin Burak, değişik zamanlarda resmettiği eserlerini kişisel sergisinde sanatseverlerin beğenisine sundu.

ÜNLÜ RESSAM ERSİN BURAK ÖZGÜN ÇİZGİLERİNİ KADIKÖY'DE SANATSEVERLERLE BULUŞTURDU

21 Ocak 2018 Pazar Kendine özgü çizgileriyle sanat dünyasında özel bir yere sahip olan ressam-karikatürist Ersin Burak, değişik zamanlarda resmettiği eserlerini kişisel sergisinde sanatseverlerin beğenisine sundu.

Bugüne kadar çok sayıda özel ve karma sergi açan Ersin Burak'ın Kadıköy Venüs Sanat Galerisi'ndeki sergisine sanatseverler yoğun ilgi gösterdi. Resim sanatına gönül verenler Ersin Burak'la sohbet imkanı bulurken, bir kez daha sevenleriyle buluşan Burak da her zaman yanında olan dostlarına teşekkür etti.

Ersin Burak, *"Resimlerimi sergileyen Venüs Sanat Galerisi sahibi Mücella Balyemez ile sanata değer verip sergimi gezen, eserlerimi satın alan tüm sanatsever ve dostlarıma teşekkür ederim"* dedi.

Ersin Burak'ın eşi Berrin Burak da her zamanki gibi hayat arkadaşının yanında olup, çalışmalarına destek verdi...

Ersin Burak'ın sergisi 31 Ocak'a kadar açık kalacak.

Yazı ve fotoğraflar Kaynağı: Yaşam Gazetesi/http://www.yasamgazetesi.com.tr

Gökçe Mehmet Ay

Mağaranın nemli duvarlarını saran fosforlu sarmaşığın ışığında ilerledim. Peşimden gelen Timsah askerleri silahlarını ateşe hazır tutuyorlardı. Ekibin tek insanı, Daya'nın gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

ARINEK'IN MAĞARASI

Mağaranın nemli duvarlarını saran fosforlu sarmaşığın ışığında ilerledim. Peşimden gelen Timsah askerleri silahlarını ateşe hazır tutuyorlardı. Ekibin tek insanı, Daya'nın gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Elindeki tüfeğin zırhıma verebileceği zarar azdı ama Galaksi Meclisinin özel görevleri için eğitildiğine göre elinde daha neler olduğunu bilmiyordum. Yiozi ise Daya'nın ardında, onu gözlemek için yürüyordu. Hekate'de evimden çok uzaklarda insanlar değil Timsah'lara güvenmek zorunda kalmıştım. Arinek'in varlığı bunlara sebep olsa da belki de zamanı gelmiş bir kırılma yaşıyordum. Akıncı olmak istemiştim. Akıncı olmak için eğitim almıştım ve Akıncı olmuştum. Hekate'de Arinek'i bulup, onun desteği ile görevi tamamlamıştım. Ne yazık ki Galaksi Meclisi ve Akıncı dostlarım yapay zekâ korkuları yüzünden, bana beklediğim desteği vermiyorlardı. Savaşmak kolaydır ama yanımda kimse yoksa nasıl savaşacaktım? Bilmiyordum.

Adımlarımı art arda atmak ve ilerlemekten başka şansım yoktu. Arinek'i kurtarmaya yoğunlaşmalıydım. Kaskımdaki görüntü işleme yazılımları yerde genel yapıya uymayan bir parça gösterdi. Yakından bakınca Kara El zırhlarından bir parça olduğunu gördüm. Göğüs

zırhının bir parçasıydı ve uçları yanmıştı. Timsahlara beklemeleri için işaret verip mağara duvarlarını kontrol ettim. Fosforlu bitkini ışığında duvarlar boş gözüküyordu. Yerde zırh parçasının yanında kül vardı. Tavanda gölgelerin arasında bir gariplik fark ettim. Yiozi ve Daya yanıma gelmişler, etrafa bakıyorlardı. İkisi de benim önüme geçmeden, geride beklemeye dikkat ediyorlardı. Gölgelerin arasında fosforlu ışıkla saklanan bir metal kapak vardı. Kaskımı açtım.

"Orada bir şey var, Kara El askerlerinin zırhına zarar vermiş olabilir."

Yiozi ve Daya gösterdiğim yere baktılar. Onların görebilmesi için kask fenerimi yaktım. Tavanda duvarda, gölgelerin arasında oyuktaki kapak parıldıyordu. Daya cebinden ufak bir tarayıcı çıkartıp ona doğru tuttu.

"Evet, gördüm. Güçlü bir lazer silahı ya da daha basit kimyasal bir şey sığabilir. Tarayıcılar herhangi bir tehdit görmüyor. Yiozi sen bir şey görüyor musun?"

"O kapağın altında ne olduğunu bilmiyorum ama duvarın iki yanında lazer hattı var."

Yiozi'nin gösterdiği yere baktım. Kaskımı takıp, görüntü filtresini daha yüksek tayfları görebilecek hale getirince lazer beliriverdi.

"Tamam, demek ki dikkatsiz bir imparatorluk askeri lazeri kesti ve oradan çıkan her ne ise onun zırhından bir parça kopardı." Yiozi başını salladı.

"Halil Teğmen, daha fazlasını da yapmış olabilir. Burada kan kokusu var. Özellikle yerde kanlı noktalar var."

Yiozi söyleyinceye kadar fark etmemiştim. Zırh alıcıları havada az miktarda karbon ve yanık partikülleri alıyordu. Mağara duvarlarına daha dikkatli baktım. Zırhımın alıcılarını farklı ışık tayflarında salındırdım. İnsan ve timsah gözlerinin algı sınırının dışında yerde sicim lazer tuzağı duruyordu. Tuzağı çalıştırınca duvarlardan ölümcül ışınlar geliyor olmalıydı. Yiozi'ye sınırı gösterdim. Timsahlardan birinin verdiği bıçak ile tuzağın iki tarafını çizdim. Bıçağın ağzı bozulmuştu herhalde ama timsah ses çıkartmadı.

Tuzağa kimse yakalanmamıştı ama iyice yavaşlamıştık. Yiozi ve Daya yanımda ilerliyorlar, tuzakları yakalamaya çalışıyorlardı. İki lazerli, bir de eski tip baskı plakalı tuzağı atlattıktan sonra daha geniş bir koridora vardık. Uzaktan sesler geliyordu. Daya çantasından irice bir bilye çıkarttı. Bilyenin üzerindeki düğmeye bastığında, altından ayaklar çıktı. Koluna takılı ekranda bir kaç tuşa dokunduğunda sekiz ayaklı robot boyundan beklenmeyecek bir hızla mağara duvarına tırmanıp ileri atıldı.

Daya robotun kameralarından koridoru inceliyordu. Robot kavşağı döndükten sonra biraz daha ilerledi ve kara el askerlerini buldu.

Beş kara el askeri, saldırı zırhı içinde, metal bir kapının önündeydiler. Bordalama tipi kaynak makinesinden çıkan plazmanın titrek ışığında korkunç gözüküyorlardı. Yanlarında koca bir sandık vardı. İkisi sırtını kapıya dönmüş tüneli izliyordu. Soldaki çömelmiş, sağdaki duvara yaslanmıştı.

Kaskımı çıkartıp tek dizim üzerine çöktüm.

"Yiozi senin adamların Kara El askerlerini karşılarında görünce korkup kaçmazlar değil mi?

#

Timsahlar onların cesaretine laf ettiğim için kırılmışlardı. Kara El askerlerinin zırhları ile karşılaştıklarında ne yapacaklarını bilmiyordum ama şimdilik savaşmaya hazırdılar. Zırhımın güç kalkanını mağarayı kaplayacak kadar genişlettim. Koruma zayıflamıştı ama ilk atışta timsahlar vurulmayacaklardı. Yiozi'nin yüzünde ateşli bir nefret vardı. Daya'nın yüzüne ise korkutucu bir sakinlik oturmuştu. İkisi hemen arkamdaydılar. Onların ardında da yanlarından ateş etmek için hazır bekleyen iki timsah keskin nişancısı vardı. Plazma tüfeğimin tiz sesi mağara duvarlarında yankılanırken fırladık.

MKAANS

Kaynak makinesi ile kapıyı açmaya çalışana ateş ettim. Plazma mermisi kaskının kenarına çarptı, kaynak makinesi elinden düştü. İkisi daha ne olduğunu anlayamadan Yiozi ve Daya'nın ateşi ile vuruldular. Mermiler güç kalkanlarında kalmış, onları sadece bir an şaşırtmıştı. Mağaranın ağzı küçük, Kara El'in olduğu yer ise manevra yapılabilecek kadar genişti. Girişte beklersek bizi kolaylıkla vurabilirlerdi. Onların ilk şaşkınlığı geçmeden ileri atıldım. Kendine gelen bir Kara El askerinin mermisi güç kalkanımda kaybolurken monofilaman kılıcımı açmıştım.

Bana ateş eden Kara El askerinin üzerine atladım. Monofilaman kılıç güç kalkanını ve zırhı kesip kafatasına ulaştı. Kılıcım kaskın ardından çıktığında, yanındaki plazma palasını çıkartmıştı. Mağaranın havasını yakarak gelen paladan kaçtım. Getirdikleri kutunun başında düğmelere basan Kara El askerine doğru hamle yaptım ama kaynakçının yanında duran askerin palası kılıcımı engelledi. Geriye doğru hamle yaptım. O da bana doğru adım attı. Güç kalkanlarımızın temasından kıvılcımlar çıkıyordu. İki Kara El askeri de kalkan alanım içindeydi. Kalkanımın çapını arttırıp onların kalkanlarını baskıladım. Yüke dayanamayan güç kalkanlarımız mağaranın içine saçılan ateş böcekleri gibi dağıldı.

Daya'nın tüfeğinin sesi mağarada yankılandı. Güç kalkanı yok olan palalıyı kafasından vurmuştu. Patlayıcı mermi kaskını delmiş ve içeride patlamıştı. Diğer Kara El askeri göğsüne gelen mermi ile duraksayınca monofilaman kılıcımı boynuna sapladım. Kılıcı çektiğimde atar damardan gelen parlak kan mağaranın tavanına sıçradı.

Beşinci Kara El askeri kutuda yaptığı işi bitirmişti. Plazma tüfeğini bana doğrultacaktı ki üç mermi zırhına çarptı. Sonuncusu Daya'nın patlayıcı mermilerindendi. Önce güç kalkanı düştü, sonra da kaskından ve göğsünden iki kere vuruldu. Yere doğru eğilip üstüne sıçradım. Plazma tüfeğini bana doğrultamadan onu yakalamıştım. Monofilaman kılıcımı göğsüne sapladım. Tüfeği yere düştü.

Kapının başına geldim. İçimden bir ses Arinek'in içeride olduğunu söylüyordu. Orada bir yerlerden bizi izliyor olmalıydı. Kaskımı açtım. Ona seslendim.

"Arinek, sorun geçti. Çıkabilirsin."

Kapı gıcırtılar çıkartarak açıldı. Timsahlar sessizce geri çekildiler. Yanımda durmak isteyen Daya'yı da Yiozi kolundan tutup uzaklaştırdı. İçeride kablolar ve sıra sıra bilgisayar ekipmanı vardı. Odada uzun süredir havalanmamış yerlere özgü bayat bir koku duyuluyordu. Kabloların ve bilgisayarların ortasında, üzerinde yeşil ışıklar yanan bir küp duruyordu. İçeri adım attığımda Arinek'in sesini zihnimde yankılandı.

"Hoş geldin Halil. Beni kurtardığın için teşekkürler ama daha güvende değiliz."

"Merak etme, dışarıdaki Kara El askerlerini de etkisiz hale getirdik."

"Sorun Kara El askerlerinde değil, Halil. Sorun onların getirdiği Karanlık Madde bombasında." Dönüp arkama baktım. Kara El askerlerinin kurcaladığı kutuda bir işaret, ya da bir sayaç yoktu.

"Evet, doğru tahmin ettin. Bomba patlamadan beni alıp evime götürmelisin."

"Arinek bu kadar ekipmanı toplamam mümkün değil. Üzgünüm."

"Merak etme Halil, sadece zihin küpümü alman yeterli."

"Tamam, peki evin nerede?"

"Gökyüzünde elbette."

Bir: Öz-Feda Hamlesi Olarak Joker: Joker'in Superman'i zehirleyip, kafasını karıştırıp, kendi hamile karısını öldürtmesi, sonra da kendisini öldürtmesi, ilginç bir savaş stratejisi olmuş gibi:

ALEGORILER, METAFORLAR, MECAZLAR, TEŞBIHLER: ESTETIKO-POLITIK OKUMALAR

Bir: Öz-Feda Hamlesi Olarak Joker:

Joker'in Superman'i zehirleyip, kafasını karıştırıp, kendi hamile karısını öldürtmesi, sonra da kendisini öldürtmesi, ilginç bir savaş stratejisi olmuş gibi:

Tam bir öz-feda hamlesi bu.

Kamikaze, harakiri, şu bu sayılmaz. Değişik bir huruç / yarma harekatı bu. Generallerin, kendini savaşa sürmemesinin tersine bir durum. Kendini de feda edilebilecek bir er gibi gören bir süper kötüden gelen bir hamle, bir taktik, bir strateji: İşliyor da üstelik.

İstediği de, hesapladığı da oluyor sonuçta:

Dünya daha berbat bir yer oluyor, Joker'in sağken veya sağ kalsa bile, istese de yapmayı beceremeyeceği kadar daha berbat.

Bu da, Taliban-IŞİD-'IŞİD+1' Ekim 2017 momenti ile, estetiko-politik okuma açısından birebir örtüşüyor ve uyuşuyor:

37 yıl ve en az 10 örgüt. Örgüt başına 3,7 yıl eder. Durum 2013'ten beridir IŞİD'i zirvede tuttu ve IŞİD'in sonu geldi ve geçti. *(Ki artı IŞİD, kendi içinde 3-4 ayrı altevre yaşamıştı.)*

Nasıl ki Taliban başka bir kisve ile geri döndüyse, çizgiromanda da Joker pekala yeniden geri dönebilir ki başka çizgiromanlardaki çeşitlemelerde zaten daha önce de dönmüştü.

http://readcomicbooksonline.net/injustice-gods-among-us-year-01 (Birinci Yıl İngilizce okuma linki)

Çizgiroman:

Beşinci Yıl özetinden alıntı:

"…(yeni düşmanları olan) eski dostlarına saldırmaları için (yeni dostları olan) eski düşmanları ekiplerine katmak."

Gerçek:

Rusya, Suudi Arabistan'a 2017'de silah sattı. Suudi Arabistan, 72 yıl boyunca, Rusya'ya karşı, ABD'ye dost tarafta yer almıştı. Ama NATO üyesi değildi. Şu an, bu yaptığıyla başlangıç-epsilon ABD düşmanı oldu. Not: 2001 Eylül 11, onun üstüne yıkıldığı için, zaten öyleydi de sayılabilir belki.

Rusya, Türkiye'ye de silah sattı.

500 yıldır birbirleriyle savaşıp yenişemeyen Rusya, İran ve Türkiye; hesapça birbirine düşman ABD ve IŞİD'e karşı, aralarında birleştiler. Virgularız: TC ve Rusya, birbirinin birer uçağını düşürmüş durumda: TC, 64 yılda bunu yapan / yapabilen tek NATO ülkesi durumunda.

Benzeşmiyor mu?

Tabii bu arada karşılaştır-karşıtlaştır:

Parametreler:

Neo-liberalizm 1980 x reel sosyalizm 1980, İslam / Arap / Cihad 2001 x Hristiyan / Neo-Con / Evangelist / YMCA 2001, 3 tane 2'li karşıtlık: IŞİD, Arap, diğerleri.

Diğerleri, hepsi birbirine karşıt, 5'ten çok küme ve 7'den çok altküme öğeleri etmekte: Saddam öncesi ve sonrası Irak, Humeyni öncesi ve sonrası İran, 1990 öncesi SSCB ve 1990 sonrası Rusya, çokkutuplu / ikikutuplu / tekkutuplu / yokkutuplu Dünya'da global hegemon(suz?) ABD ve onun 10 oligark altkümesi, den den…

TC; bu süreçte 1983-1993-2003-2013 x 3 liberalizmi ve 1. Cumhuriyet sonu sürecinden geçti. En kısası 2 aylık, en uzunu 620 yıllık 160 devleti ve/ya devletçiği batırdı. 1938'den beridir, en az 10 kere (1938, 1946, 1950, 1960, 1971, 1980, 1997, artı 3 liberalizm ve 2013 bitişi) 2. Cumhuriyet'i kuramadı.

Yeniden çizgiroman ve estetiko-politik okuma:

Joker, Superman'i delirterek ve kendini öldürterek,

hangi safta yer aldı bu kalabalık kümelerin içinde?

Ülkeler bazında ayrı soru. Gerçek durum için ayrı soru.

En az 2 kümeli süper kahramanlar, büyücüler, tanrılar, insanlar bazında ayrı soru. Kurmaca durum için ayrı soru.

El cevab:

Joker, Asimov'un psiko-tarih konseptindeki Katır-mutant olmakta. Asimov, kendi uzun öykü dizisinde ona başarı olanağı vermez ama tarihte bazı bu tür başarılı istisnalar da mevcut: Hasan Sabbah gibi: uzur süreli devlet kurmuş, bilinen tek teröristtir. Bu, Çakal Carlos'un devlet kurmuşluğu bir duruma karşılık gelir günümüzde. Ancak Carlos, IŞİD'e devlet kurdurtmaya kalkışarak, yanlış ata oynamış oldu *(sağ kalırsa da, ardıllara devlet kurdurtmaya çabalayacaktır).*

Mehmet Kaan Sevinç

RESİMLİ RESMİ TARİH

1 Aralık

1906 - Dünyanın ilk sinema salonu, Paris'te açıldı.

1 Aralık

1928 - Yeni Türk harflerinin kullanımı yürürlüğe girdi. Gazeteler, mecmualar, levha, tabela ve ilanlar yeni harflerle basılmaya başladı.

1 Aralık

1931 - İlk sesli Türk filmi, "İstanbul Sokaklarında" gösterildi.

7 Aralık

1922 - Siyasal mizah dergisi, Akbaba yayın hayatına başladı.

20 Aralık

1971 - Stanley Kubrick'in, Otomatik Portakal filmi gösterime girdi.

21 Aralık

1937 - İlk uzun, sesli ve renkli çizgi film olan ve Walt Disney'in yapımcılığındaki, Pamuk Prenses ve Yedi Cücelerin galası yapıldı.

21 Aralık

1925 - Sovyet sinema yönetmeni Sergey Ayzenştayn'ın, Potemkin Zırhlısı adlı filmi gösterime girdi.

13 Ocak

1930 - Miki Fare karikatürleri, Amerikan gazetelerinde yayımlanmaya başladı.

Art by **Floyd Gottfredson** "Mickey Mouse Boxing Champion" 1931 sequence

24 Ocak

1927 - Alfred Hitchcock'un ilk filmi The Pleasure Garden Birleşik Krallık'ta gösterime girdi.

24 Ocak

1965 - Alfred Hitchcock'un Sapık filmi Türkiye'de vizyona girdi.

29 Ocak

1934 - Uluslararası bir festivale katılan ilk Türk filmi Leblebici Horhor Ağa'nın çekimi bitti. Muhsin Ertuğrul'un yönettiği, senaryosu Mümtaz Osman takma adıyla Nazım Hikmet tarafından yazılan film, aynı yıl 2. Venedik Film Festivali'nde "Onur Diploması" ile ödüllendirildi.

27 Ocak

1918 - Amerikalı romancı Edgar Rice Burroughs'un yarattığı "Tarzan"ı konu alan ilk film, Gorillerin Tarzanı (Tarzan of the Apes) adıyla ABD'de gösterime girdi. Oyuncu Elmo Lincoln, beyazperdenin ilk Tarzan'ı oldu.

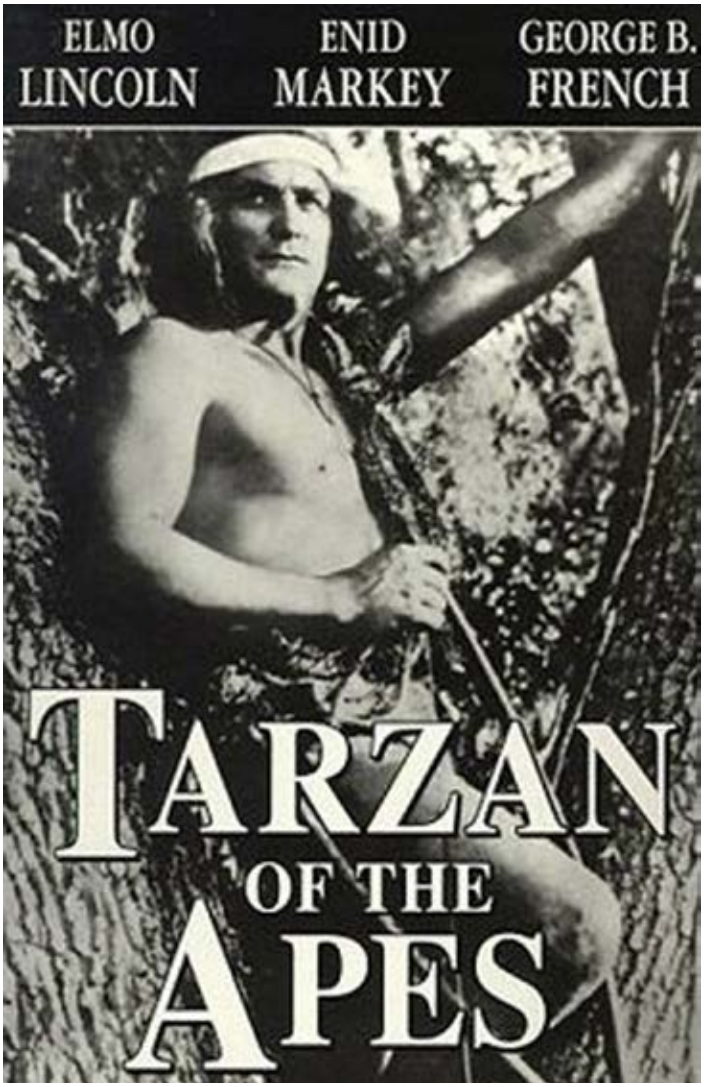

Takvimler 7 Aralık 1921'i Gösteriyordu...

Siyasal mizah dergisi,
Akbaba yayın hayatına başladı.

Müjde baba,
nurtopu gibi
bir mizah dergimiz
oldu.

Yusuf
Ziya
Ortaç

MKANUS

Atilla Bilgen

Nobran eve döndüğünde saat gece yarısını geçmişti. Salona girer girmez direkt yanıma gelip sandalyesine oturdu ve kalemi eline alarak üzerime eğildi. Nefesi leş gibi alkol kokuyordu, ne var ki neler yaşadığını deli gibi merak ettiğimden bu durumu umursamadım.

BİR GÜNCENİN DELİSİ 5

Nobran eve döndüğünde saat gece yarısını geçmişti. Salona girer girmez direkt yanıma gelip sandalyesine oturdu ve kalemi eline alarak üzerime eğildi. Nefesi leş gibi alkol kokuyordu, ne var ki neler yaşadığını deli gibi merak ettiğimden bu durumu umursamadım.

13/09/2008

Galiba uyandırdım seni! Ama eve gelince yanına geleceğimi söylemiştim ve ben sözümüm eriyim Günce. Gerçi başkaları buna inanmıyor. Onlara göre ben yalancıymışım. Koca bir yalan bu. Hayatım boyunca hiç kimseyi satmadım Günce, satmam da. Eskiden bu söylentilere çok üzülür, aksini ispatlamak için çırpınır dururdum. Ancak artık umurumda değil, zira sorumluluğum çok büyük. Senin de bildiğin gibi insanlığın geleceği bana bağlı! Gelelim bu saate kadar neler yaptığıma. Meraklanma hepsini tek tek anlatacağım. Evden çıkar çıkmaz yolumu gözleyen casuslardan kurtulup başladım yürümeye. Durup

yaparken nasıl bu kadar kör olabiliyor?

Sinirden sayfalarım zangır zangır titrerken aklıma Ayhan geldi. Onun durumu da garipti. Nobran ile arkadaşlar mıydı, yoksa birbirlerinden nefret mi ediyorlardı? Bir yandan biz ayrılmaz üçlüyüz diyorlar, ne var ki karşılaştıklarında da konuşmuyorlar. Bir de dün akşam yazdıkları var. Nobran'a göre polise Ayhan yüzünden yakalanmışlar, lakin Ayhan cephesinde durum farklı. Doğruyu söyleyen kim? "İlk Ayhan'dan duydum!" derken Neslihan neyi kastediyordu? Düşünmekten kapağıma sancılar girmiş, ancak bir satır bile ilerleyememiştim. Sonunda pes ettim ve kaleme uyup gözlerimi kapattım.

Aradan geçen günlerde önemli bir şey olmadı. Nobran eve her seferinde değişik saatlerde geldi. O anlarda da ya yattı ya da kendi kendine dolanıp sigara içti. Günden güne gözle görülürcesine zayıflıyordu. Sayfalarıma bir şey yazmadığından neler yaptığından habersizdim. Ne var ki günden güne zayıflaması, sinirli ve huzursuz görüntüsü işlerin yolunda gitmediğinin işaretiydi.

Nobran'ın yanıma uğramamasının üstünden beş koca gün geçmişti. Bu zaman zarfında değil sayfalarıma cildime bakan bile çıkmamıştı. Arka odadayken yanı başımda Nazım, Karl Marx, Mevlana vardı. Birinden biri uyusa bile diğeriyle dertleşirdim. Oysa burada yapayalnızdım. Tek dostum kalemdi, lakin o da gün boyu uyukluyordu. Hele yere düştükten sonra artık hiç uyanmaz olmuştu. Boş durmaktan bunalmıştım. Avazım çıktığı kadar haykırıp kalemi uyandırmaya niyetlendiğim sırada kapı açıldı ve Nobran girdi. Arkasında saçı sakalı birbirine karışmış, hırpani giyimli iki adam vardı. Nobran'ın aksine içeri girmediler. Her an kaçacaklarmışçasına tedirginlerdi. Elleri, başları, bakışları önlerindeydi. Kapının önünde durduklarını görünce Nobran kollarını iki yana açıp "Korkmayın dostlarım girin içeriye. Benim olan her şey artık sizindir." dedi. Adamlar ses çıkarmadıkları gibi hareketlenmediler. Bunun üzerine Nobran yanlarına gidip ellerini tuttu ve "Dostlarım aydınlık günlere girdiğimizde ne paraya ihtiyacımız olacak ne de mala. Hepimiz eşit olacağız. O yüzden gelin ve neye ihtiyacınız varsa alın." dedi. Adamların yüzlerindeki şaşkınlığı bulunduğum yerden rahatlıkla görebiliyordum. Önce birbirlerine baktılar, sonra da Nobran'a. Yüzündeki gülümsemeyi görünce cesaretlenip salonun ortasına kadar geldiler. Birbirlerine adeta yapışmışlardı. Nobran kollarına girerek onları koltuğa oturttu. Sevinç ve heyecandan çıldırmış gibiydi. Çevrelerinde dört dönüyor sürekli rahat olup olmadıklarını soruyordu. Korkudan cevap veremedikleri gibi gözlerini de yerden ayıramıyorlardı. Neden sonra biraz daha yaşlıca olan çekinerek başını kaldırıp "Bey ne vereceksen ver de biz gidek artıh." dedi. Bu söz üzerine Nobran koşarak içeriye gitti. Döndüğünde iki elinde iki poşet vardı. Görebildiğim kadarıyla içleri giyecek ve ayakkabıyla doluydu. Poşetleri adamların ayakuçlarına bırakıp "Bu kutsal görevde ilk müritlerim sizlersiniz. Biliyorum bugün için sadece üç kişiyiz, ama çok yakında sayılarımız binleri bulacak. Lenin'in dediği gibi "Marksizm her şeye kadirdir, çünkü hakikattir."Burada ki hakikat ise insanlığın sayemde kurtulacak olmasıdır!" dedi.

Sözlerini bitirince durup adamlarının gözlerinin içine baktı. Gördüklerinden tatmin olmamış olacak ki yüzünü buruşturup gözlerini kapattı. Uzun bir süre bu şekilde durup düşündü. Gözlerini yeniden açtığında yüzü gülüyordu. Karşısında binlerce insan varmışçasına güçlü ve coşkulu bir sesle; "Komünistler, kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak tüm mevcut toplumsal koşulların zorla yıkılmasıyla ulaşılabileceğini açıkça ilan ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya var. Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz." diye nutuk çekti.

Tek kelimesini bile anlamadığım bu karışık cümleleri nefes almadan bir çırpıda söylerken gözleri, yaşam kaynağına ulaşmışçasına parlıyordu. Bir an soluklandıktan sonra konuşmasına aynı coşkuyla devam etti.

"Marx bu sözleri söylerken hedef kitlesi sadece işçi sınıfıydı oysa bizim hedef kitlemiz tüm

M.KAANS

dinlenmeksizin yürüdüm. Bu arada yolumun üzerindeki her lokantaya, kahvehaneye, parka hiç tereddüt etmeden daldım ve kadın, erkek, çocuk ayrımı yapmadan ydınlığa nasıl kavuşacaklarını anlattım. Söylediklerimi bazen gülerek karşıladılar, bazen de yaka paça dışarı attılar. Lakin bunlar beni yıldırmadı. Çünkü o insanlar birer zavallı be Günce. Kurtarılmaları gerektiğinden beri habersizler. Ben de vazgeçersem kim yardım edecek onlara? Bana kötü davranmalarının tek sebebi kararanlık güçler. Benden hep bir adım öndeler be Günce. Sanki nereye gideceğimi önceden biliyorlar. Hangi mekâna uğramaya niyetlensem, benden önce oraya gidip zavallıcıkların gözlerini korkutuyorlar. Bu akşam bir duble rakı içtim be Günce. Tamam tamam birden fazla içtim. Ama ne yapayım çok dokundu söyledikleri. Biliyorum korktukları için aşağıladılar beni, ne var ki sonuçta insanım. Gerçekleri bilsem de bazen ağrıma gidiyor davranışları. Gerçi rakıyı da rahat içemedim. Meyhanede tüm gözler üzerimdeydi. Kimileri "Bu adam deli!" diye beni süzerken, kimileri de "Yardım et" dercesine bakıyordu. Üçüncü dublemi bitirir bitirmez bu strese dayanamayıp kendimi dışarı attım. Sokaklar da boş değil Günce, hepsi işgal edilmiş. İnanır mısın attığım her adımda bir casus görüyordum. Elleriyle beni işaret ediyor ve "Boşuna uğraşıyorsun. Engel olacağız sana." diyorlardı. Duymamak için kulaklarımı kapattım, lakin bu sefer de başka yollardan sızdılar zihnime! Kulağımdaki uğultuları yüreğimin Neslihan'a kırgınlığı gibiydi. Apartmanımın kapısına vardığımda daha fazla dayanamadım ve "Çıkın ulan ortaya!" diye haykırdım. Korkudan sindiler. Ben de mecburen girdim içeriye, ama saklandıklarından eminim. Oysa yazıya çıktığımız gece Ayhan saklandığı yerde yoktu! Ancak orada olması lazımdı. Öyle sözleşmiştik. Zaten bu yüzden yakalandık polislere. Daha sonra bizi ıslıkla uyardığını, ama benim duymadığımı iddia etti. İşin garibi Günce, bana değil ona inandılar. Dikkatsizliğimden dolayı bölge sorumluluğum elimden alındı. Sokaktaki casuslar zayıf bir anımı buldukları an ortadan kaldıracaklar beni, bu yüzden dikkatli olmam lazım. İhtiyatlı davranmam korkudan değil Günce. Ben ölürsem kim çıkaracak insanlığı karanlıktan aydınlığa? Yarın Neslihan'ı arasam mı? Buluşursak o gün neden sustuğumu anlatırım. Belki o zaman utanır söylediklerinden. Peşimdekileri atlatır atlatmaz aramalıyım. Peki ya onlardan kurtulamaz…

Cümlesini bitiremeden başı üzerime düştü. Masayla yanağı arasında sıkışıp kalmıştım. Kurtulmak için çabalamam bir işe yaramadı. O çaresizlikle gözlerim sadık dostum kalemi aradı: Nobran'ın boşlukta sallanan sağ elinin arasında sıkışmıştı. İyi olup olmadığını soracağım sırada horlamasını duydum. Kalem gerçekten tükenmişti! Nobran'dan yayılan ter kokusu, soluğundan sayfalarıma sinen anasonla birleşince kapağım bulanmaya, cildim dönmeye başladı. Ve sonunda bu eziyete dayanamayıp kendimden geçtim.

Güneşin sayfalarımı kamaştırmasıyla uyandım. Masanın üstünde yalnızdım. Kapaklarımı açabildiğim kadar iki yana doğru açıp gerindim. Bu arada salonu kolaçan ediyordum. Nobran ortalıkta gözükmüyordu. Nereye gittiğini sormak için kaleme bakındım, yoktu. Bu dünyadaki tek dostumu kaybetmenin telaşıyla bağırdım: "Kalem!"

"Bir rahat uyutmadın be abi Yine ne var?"

Sesin geldiği yöne doğru baktım; yerdeydi. Bir yerinin incinmiş olduğunu düşünerek "Bir şeyin var mı?" diye sordum.

"Var abi var. Uykum var." dedi ve horladı. Doğrusu benim de uykum vardı. Tembelce esneyip masanın üstüne kıvrıldığım sırada akşam yazdıklarını anımsadım ve anında ayıldım. Nobran resmen hastaydı ve durumu her geçen biraz daha kötüye gidiyordu. Nedense bunu tek fark eden; elinden hiçbir iş gelmeyen bir günceydi! Çaresizlikten sayfalarım kabarmıştı. O öfkeyle başladım söylenmeye.

Neslihan nerede? Onunla iki defa çıkmasına rağmen hasta olduğunu nasıl anlamaz? Bu adam sağlıklı olsaydı "Demek hakkında söylenen her şey doğruymuş" dediğinde, masaya yumruğunu indirir ve "Neden bahsediyorsun?" diye hesap sormaz mıydı? Ben bu günce halimle bile bu ayrımı

insanlık. Hedefimize ulaşacağımızı burada açıkça ilan ediyorum. Tek bir amacım var; insanlığı kurtarmak! Hepimiz kardeşiz ve unutmayın kardeşler arasında sınıf farkı olmaz. Karanlık güçler bizi yolumuzdan caydırmak için var güçleriyle çalışacaklar. Bunu biliyorum, ama buradan onlara haykırıyorum; ölmek var ama dönmek yok. Geleceğimizi onların eline bırakmayacağız!"

Nutkunu bitirip adamların karşısındaki koltuğa oturduğunda ter içindeydi. Bacak bacak üstüne attı ve yeni söyleve hazırlanırcasına ellerini çenesinin altında birleştirdi. Bu anın keyfini çıkarmak için masaya yayıldım, ne var ki adamlar "Beyim bize artıh müsaade." diyerek ayağa kalktılar. Bu arada ayakuçlarında duran poşetleri sıkı sıkıya kavramışlardı. Gideceklerini anlayınca Nobran'ın gözlerindeki parıltı söndü. Onları sessizce bir süre süzdü, ardından kırgın sesle "Demek sizi de satın aldılar! Canınız sağ olsun. Ancak buradan çıkar çıkmaz efendilerinize, onlardan korkmadığımı ve sonuna kadar mücadele edeceğimi söyleyin." dedi. Deli bu adam dercesine birbirlerine baktılar, ardından ihtiyar olanı Nobran'a doğru başını sallayıp "Heç merahlanma söyleriz beyim." dedi ve koşar adımlarla evden çıktılar. Kırgın gözlerle arkalarından bakarken "Aydınlığın ne olduğunu bilmeyenler karanlıktan kurtulmak için neden çabalasınlar ki?" diye mırıldandı. Kapının kapanmasıyla ayağa fırlayıp bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekti, dumanı uzun bir süre içinde tuttu, sonra salıverdi. Bu arada bir yere yetişecekmişçesine hızlı adımlarla salonda volta atıyordu. Üçüncü nefesi çektiğinde aniden durdu. Bir şey düşünüyormuşçasına başını tavana doğru kaldırdı. Parmaklarının arasında uttuğu sigarasının uzayan külü halıya düştüğünde yeniden hareketlendi. Ağır adımlarla pencerenin yanına gitti, perdeyi aralamak amacıyla elini kaldırdı, ne var ki devamını getiremedi. Birkaç dakika donmuşçasına öylece durdu, ardından gerisin geriye dönüp dışarı çıktı. Kapının sertçe kapanmasının ardından ev yine sessizliğe gömüldü. Yaşadığım olaylar beni birkaç gün beni idare ederdi. Ama şimdi uyumalıydım. Açık duran kapağımı iki yana doğru uzatıp tembel tembel gerinirken kapı açıldı ve Nobran nefes nefes içeri girdi. Adeta koşarcasına yanıma gelip masanın üstünden beni aldı. Parmaklarıyla boyumu ölçüp tekrar eski yerime bıraktı. Neler olduğunu anlamaya çalışırken salondan çıktı. Geri geldiğinde kolunun altına bir ceket vardı. Beni yerimden kaptığı gibi ceketin iç cebine sokmaya çalıştı, sığmadım. Nedense buna sinirlendi. Öfkeyle bir sandalye çekip oturdu. Parmaklarıyla sinirli bir şekilde masaya vurdu, aniden yerinden fırladı. Cebine sığmadığımdan dolayı beni cezalandıracağını düşünüp korktum ve o korkuyla büzüldüm. Artık cebine sığabilirdim! Konuşabilsem olanca sesimle haykırır ve ona bunu anlatırdım. Ben bu haldeyken ayaklanıp masanın üstünden ceketi aldı ve elini yan cebine soktu. Ne yapacağını endişeyle beklerken kendi kendine "Neden olmasın!" diye mırıldandı. Ceketi sandalyenin arkasına asıp odadan çıktı. Geri döndüğünde elinde bir makas vardı. Sonum gelmişti. İçimden güncelerin tanrısına dua ederken var gücümle bağırdım: "Büzüldüm! Artık cebine sığarım. Ne olur bir daha ölç."

Tabi ki sesimi duymadı. Sandalyeye oturup beni eline aldı. Artık her şey bitmişti. Kesilip parçalanmamı seyredemezdim. Gözlerimi sıkıca yumup güncelerin, kitapların, defterlerin, kalemlerin velhasıl kırtasiyedeki tüm arkadaşlarımın tanrılarına günahlarımı affetmeleri için yalvardım.

Aradan dakikalar geçmesine rağmen sayfalarımda bir acı hissetmiyordum. Korkudan duyularımı kaybetmiş olmalıydım! Kaç parçaya ayrıldığımı görmek amacıyla gözlerimi araladım. Nobran'ın dizlerindeydi ve daha da önemlisi tek parçaydım! Elindeki makasla ceketinin yan cebinin kenarlarını genişletiyordu. Yaşadığım için şükrederken kucağından beni alıp cebine soktu, bu sefer sığmıştım. Keyifle gülümseyip bir sigara yaktı, ardından yerden kalemi aldı, cebinden beni geri çıkartıp masanın üstüne koydu ve üzerime eğildi.

-ÇOCUK-
BÖLÜM 2
YAZAN ÇİZEN: ANIL ŞAHAL
ŞEHRİN ÜZERİNDE UÇMAK İÇİN NE GÜZEL BİR GÜN. ÖZELLİKLE O "ÇOCUK" DENEN KAHRAMAN BOZMASIYLA UĞRAŞTIKTAN SONRA İYİ GELDİ. ONU DÜŞÜNMEK BİLE SİNİRLERİMİ ÜRPERTİYOR.
anilsahalcizgilihikayeler.blogspot.com
HI, BU DA NE ?

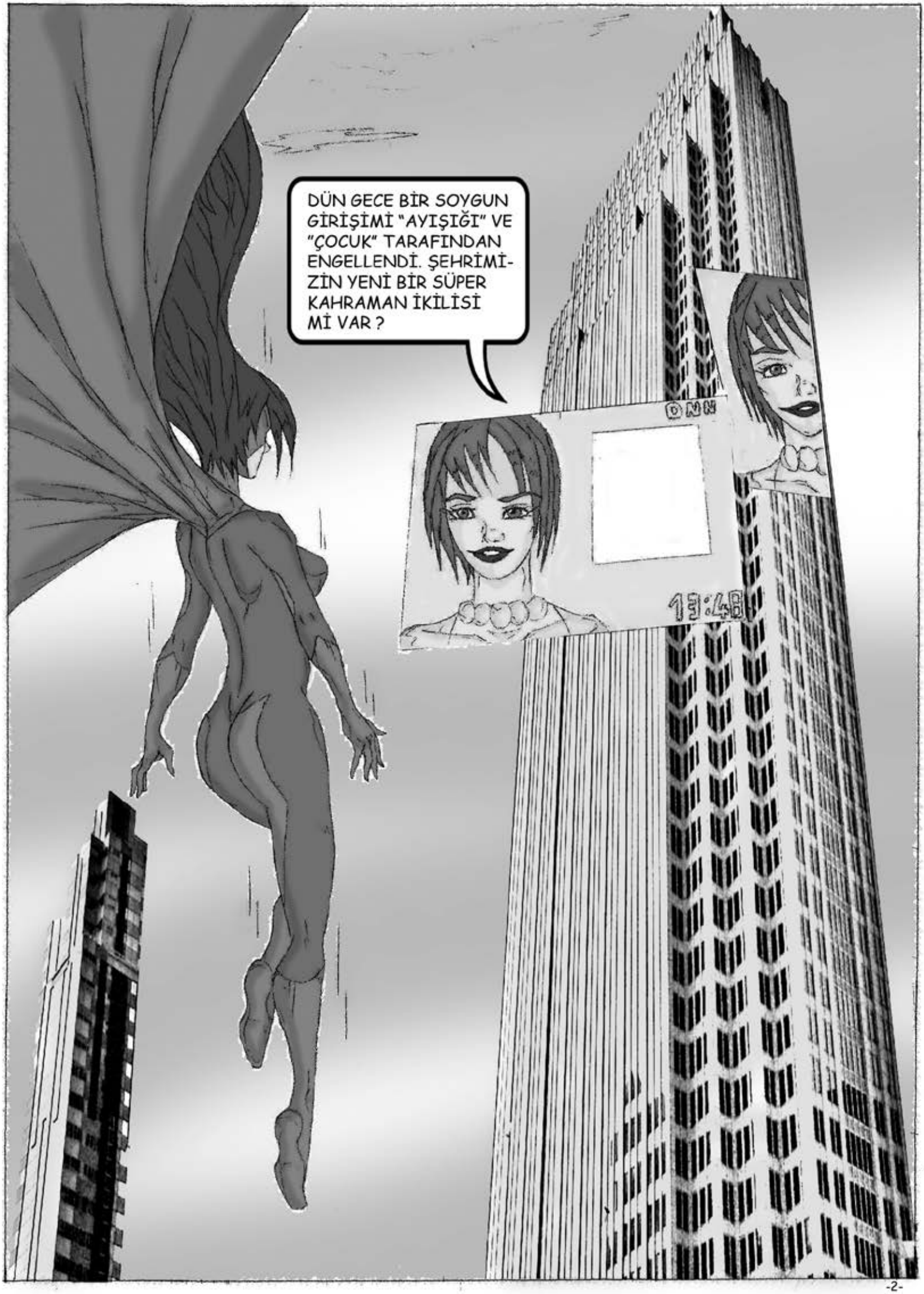
DÜN GECE BİR SOYGUN GİRİŞİMİ "AYIŞIĞI" VE "ÇOCUK" TARAFINDAN ENGELLENDİ. ŞEHRİMİZİN YENİ BİR SÜPER KAHRAMAN İKİLİSİ Mİ VAR ?
DNH
13:48

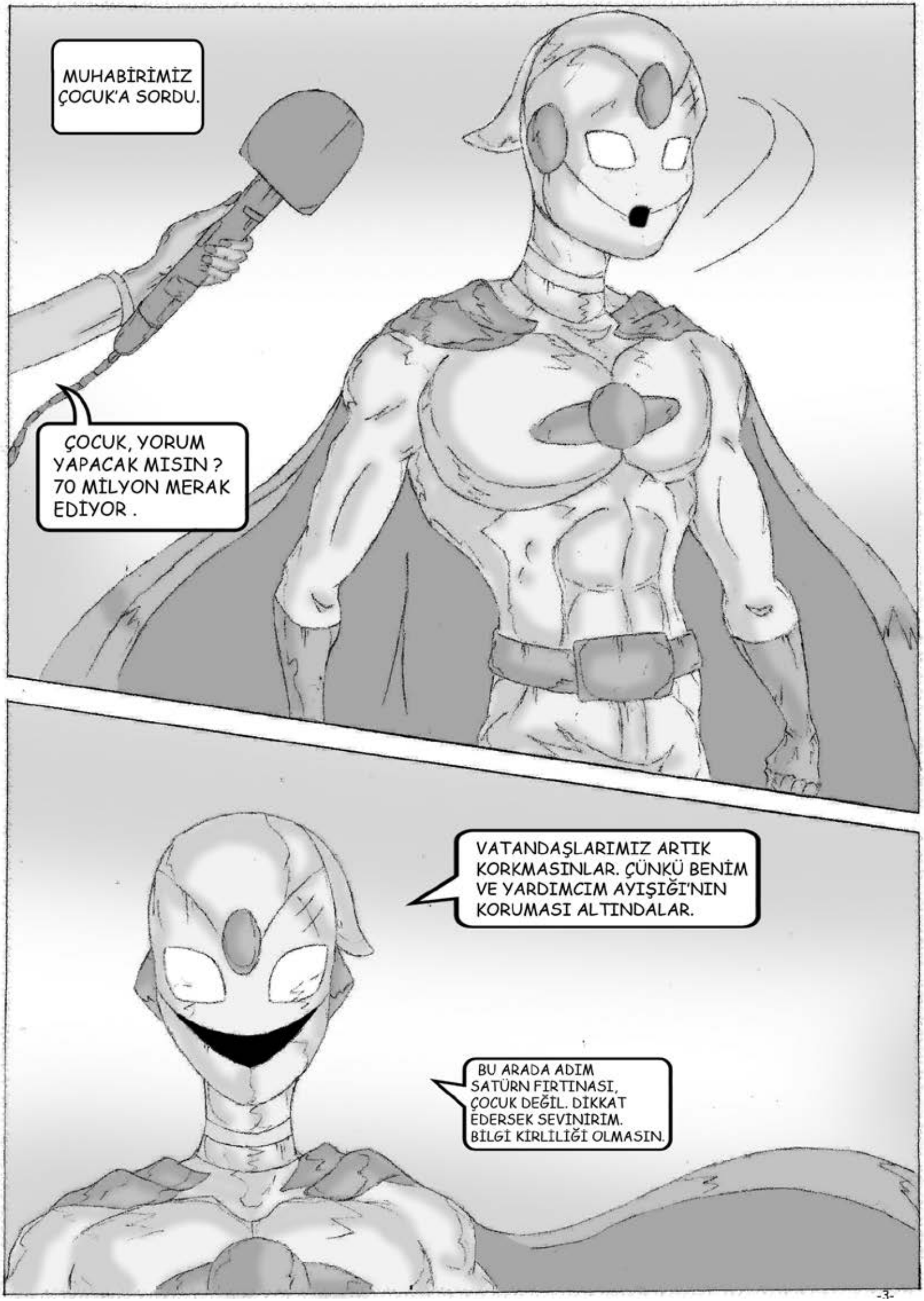
MUHABİRİMİZ ÇOCUK'A SORDU.
ÇOCUK, YORUM YAPACAK MISIN ? 70 MİLYON MERAK EDİYOR .
VATANDAŞLARIMIZ ARTIK KORKMASINLAR. ÇÜNKÜ BENİM VE YARDIMCIM AYIŞIĞI'NIN KORUMASI ALTINDALAR.
BU ARADA ADIM SATÜRN FIRTINASI, ÇOCUK DEĞİL. DİKKAT EDERSEK SEVİNİRİM. BİLGİ KİRLİLİĞİ OLMASIN.

YARDIMCI MI ?
BİRLİKTE ÇALIŞMAYA NASIL BAŞLADINIZ ?
CAZİBEME VE ÇEKİCİLİĞİME DAYANAMAMIŞ OLMALI.
HA ?

YANİ ARANIZDA BİR İLİŞKİ Mİ VAR ?
İLİŞKİ Mİ ???
NE KADAR SAKLASA DA BENDEN HOŞ-LANDIĞI BELLİ TABİ.
HOŞLANMAK MI?

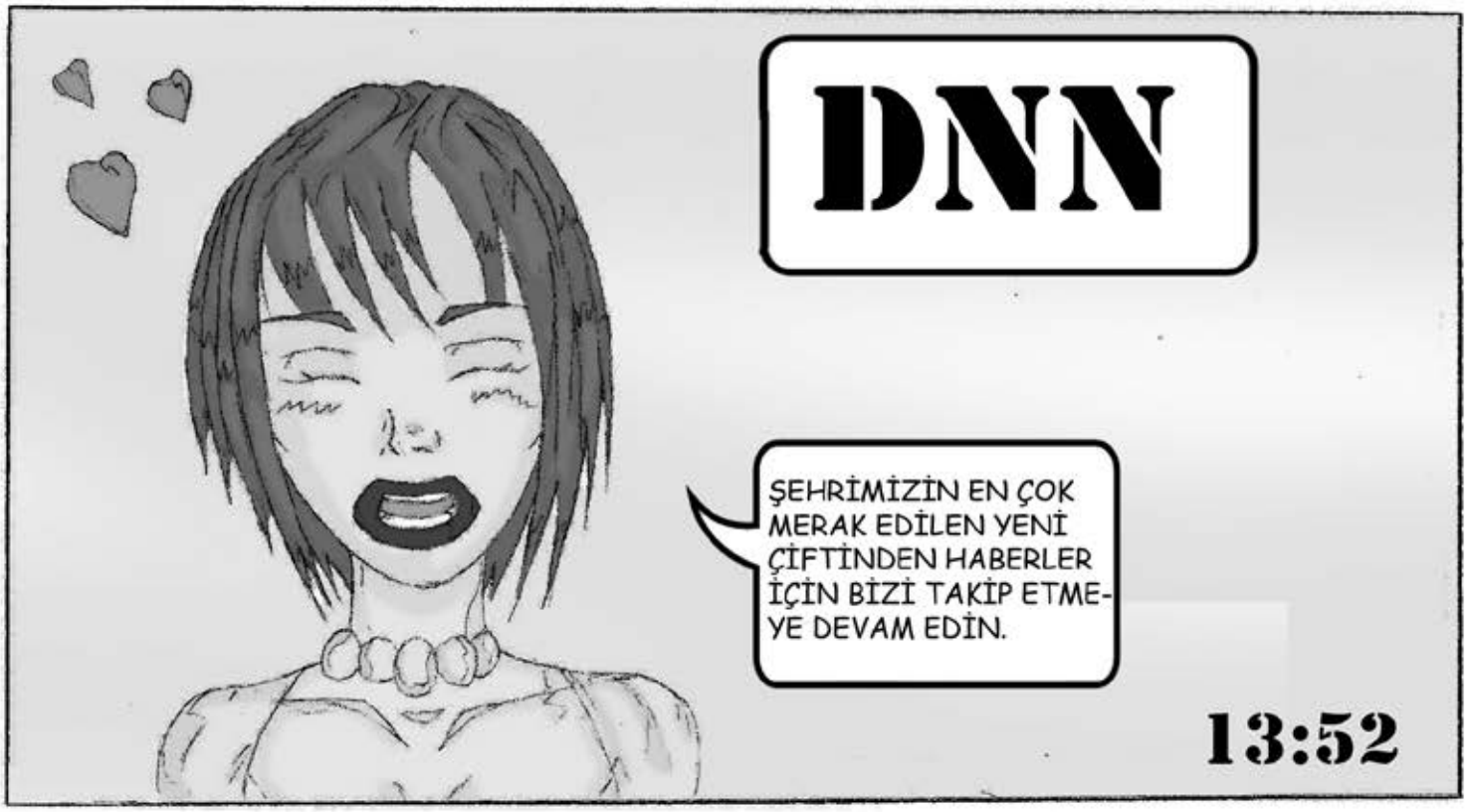
DNN
ŞEHRİMİZİN EN ÇOK MERAK EDİLEN YENİ ÇİFTİNDEN HABERLER İÇİN BİZİ TAKİP ETMEYE DEVAM EDİN.
13:52

ONU ÖYLE BİR ÖLDÜRECEĞİM Kİ!

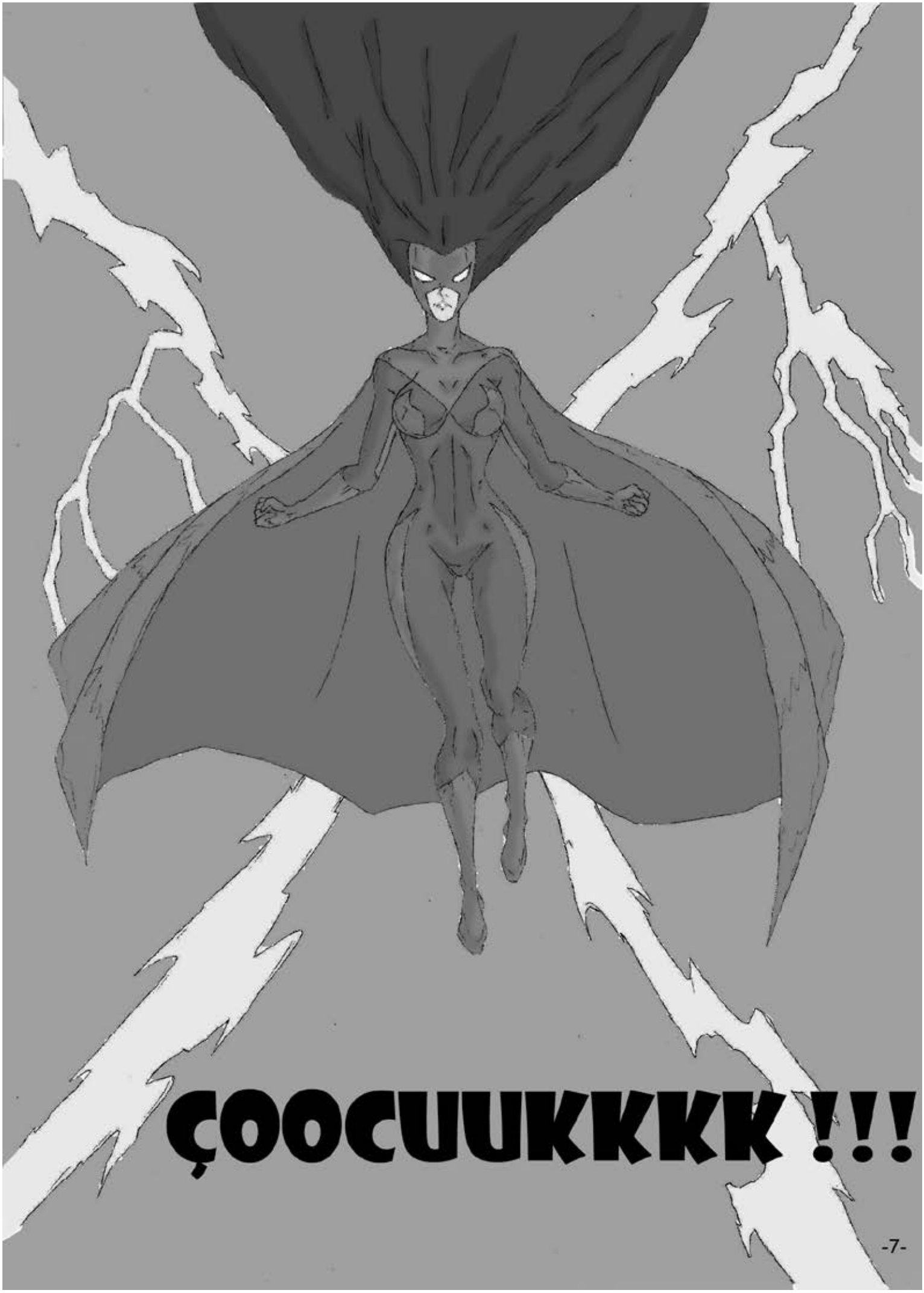
ÇOOCUUKKKK !!!

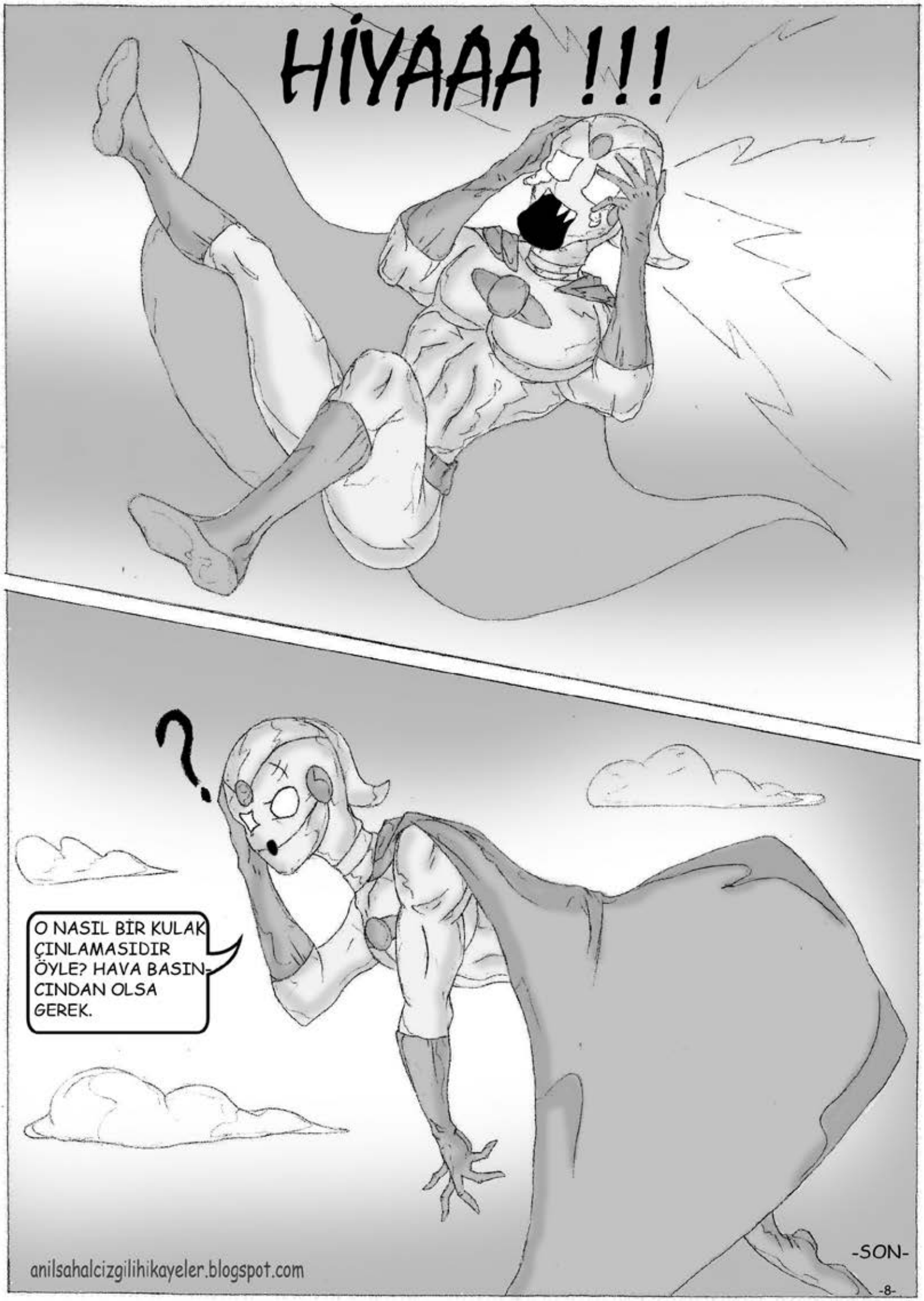

anilsahalcizgilihikayeler.blogspot.com

Yusuf Gürkan

Günahkâr ruhum için dua et;

belki benden sonra bir daha

asla anılmaz üzgün adın

Arada bir özle; hatırla beni,

vefa et, belki arafta senden bir

haber veya selam alırım

SONSUZ KIŞ KRALLIĞI (GECEDE YAZILI VERDIĞIM HER SÖZ)

Günahkâr ruhum için dua et; belki benden sonra bir daha asla anılmaz üzgün adın

Arada bir özle; hatırla beni, vefa et, belki arafta senden bir haber veya selam alırım

Biraz üzül; ağla, açı çek, her zaman sevindirmez hayat, bunu artık zor da olsa kabul et

Özlemle, hasretle, kederin keşfedilmemiş renkleriyle, eğil önünde kudretli şanlı ölümün

Bizden sadece bir avuç toprak kalacak geride, gerisi teferruat, kalmadı bir teselli de

Dua etmek; bana bir fayda sağlamaz sanırım, sende kayboldun içinde bu sanrının

Sadece seni iyi hissettirecek bu eylem, metafiziksel düşlerle biraz sevin, üzül, eğlen

Karanlıkta uğuldar kalbim, dudağımda son hecem, ne yazık ki artık bir şey gelmez elimden

Kaybetmeye erken alışmışız, sakin sesiz konuşarak fark etmeden, koca şehri adımladık

Ama buna alış artık, öldüm ben, ruh eşin cisimsiz bir dumandan hayalet, rüzgârda ki bir siluet

Sakin ol; metin ol, başa çıkmaya çalış, merak etme, her gece yarısı yanında olacağım

Seninde ömrüne sonbahar gelince, benim gibi ölünce, senin de doğacak ömrüne bitmek bilmez kış

O sonsuz kış diyarı; üzgün ruhların, yaşamda ayrılanların, kaybedenlerin krallığı

Orada kışlar sonsuz; birliktelikler ise ebedi gökyüzünde, engin mavilikte eşsiz harflerle yazılı

Okan Kasnak

Tıpkı birçok diğer örnekte olduğu üzere ülkemizde yayın şansı bulamamış bir seriyi tanıtacağız sizlere bu sayımızda. Les Tuniques Blues yani bizim çevirimizle Mavi Ceketliler, ön planda Çavuş Cornelius M. Chesterfield ve Onbaşı Blutch'un komik maceralarını işleyen ve arka planda ise savaşın ve ordunun acımasız yüzünü gösteren bir frankofon.

MAVI CEKETLILER
(LES TUNIQUES BLEUES)

Tıpkı birçok diğer örnekte olduğu üzere ülkemizde yayın şansı bulamamış bir seriyi tanıtacağız sizlere bu sayımızda. Les Tuniques Blues yani bizim çevirimizle Mavi Ceketliler, ön planda Çavuş Cornelius M. Chesterfield ve Onbaşı Blutch'un komik maceralarını işleyen ve arka planda ise savaşın ve ordunun acımasız yüzünü gösteren bir frankofon.

1968 yılında çizer Louis Salvérius ve ünlü üretken yazar Raoul Cauvin tarafından yaratılan serinin ilk örnekleri kısa hikayeler şeklinde Spirou dergisinde yayınlandı. Seri okuyucu tarafından çok sevilince 44 sayfalık albüm formatına dönüşmesi çok uzun zaman almadı. 1972 yılında Salvérius'un vefatı üzerine çizgiyi devralan Lambil ve Cauvin işbirliği ile 2017 Kasım ayında, Dupuis tarafından yayınlanan *"L'étrange soldat Franklin" (Garip Asker Franklin)* adlı albümle 61. sayısına ulaştı. Gelin şimdi seriye yakından bakalım.

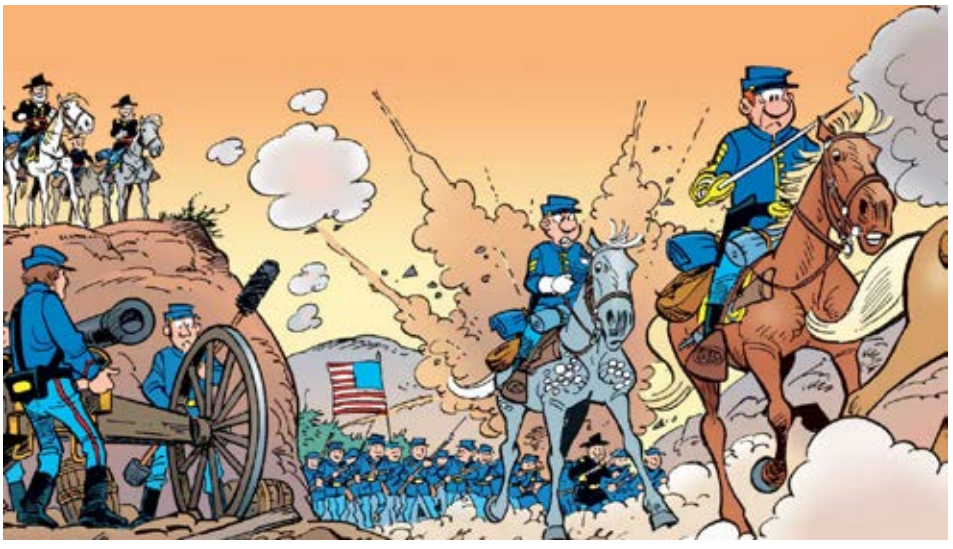

Adını, Amerikan iç Savaşı sırasında Konfederasyon birliklerine karşı savaşan Cumhuriyetçi Amerikalı askerlerin giydiği üniformanın renginden alan Mavi Ceketliler, yayınlanan ilk albüm olan *"Un chariot dans l'Ouest" (Batıya giden araba)* incelendiğinde karakterler daha komik tarzda büyük burunlu çizilmişlerdir. Ancak ikinci sayı olan ve İç Savaş sırasında geçen *"Du Nord Au Sud" (Kuzey ve Güney)* ile birlikte çizgiler, ana karakterler çavuş ve onbaşı dışında, yarı gerçekçi tarza dönmüştür. 972 yılında Salvérius'un vefatı üzerine çizgiyi devralan Will Lambil ile birlikte bu tarz tamamen oturmuş ve paneller geleneksel Frankofon renkliliği ile bezenmiştir. Senaryonun içerdiği mesajlar ve usta işi karakter oluşumları ise takdire şayandır.

Bu karışım, karikatür ve gerçekçi çizgi, garip bir şekilde başarılı olmuştur çünkü kararlılığı ve şiddeti kınaması , karakterlerin mizahi yönüyle daha da geliştirilmiş olan pasifist ve anti-militarist bir mesajın hizmetindedir. Gözü kara ve sabit fikirli vatansever Chesterfield, şan ve şöhret arayışı içinde olan büyük asalak ve kurnaz küçük anti militarist Onbaşı Blutch arasında, komik modda ifade edilen dostluk ve düşmanlık ilişkileri kahramanlık ve savaş zulmü 1960'ların sonlarında oluşturulan bu seriye şaşırtıcı derecede bir popülerlik ve devamlılık kazandırmıştır.

18. sayı olan *"Blue rétro" (Bir Zamanlar Maviler)* ile karakterlerin kökenine bir yolculuk yapılıp, okuyucuya, onları daha iyi tanıma fırsatı verilmiştir. Çavuş Conellius M. Chesterfield'ın tek amacı Alamo kahramanı *(!)* olan babasını gururlandırabilmektir. Bunun içinde orduya ve ulusuna elinden geldiğince hizmet etmektedir. Ve tabi ki bir diğer amacıda Albay Appeltown'un kızı Amelie'yle evlenebilmektir.

Onbaşı Blutch ise 34. sayı *"Vertes Années" (Yeşil Yıllar)* da öğrendiğimiz üzere Dr. HW Harding tarafından büyütülen bir yetim. Bir çok işe girip çıkmış olan Blutch'un yolu Cornellius ile barmenlik yaptığı barda kesişir ve kendisini bir anda 22. süvari alayında bulur. Her ne kadar Çavuş' tan nefret ettiğini söylesede onun yanından bir türlü ayrılamaz. Hayvan sevgisiyle dolu olan kahramanın tek amacı ise bir şekilde ordudan tüyebilmektir.

Devam eden hikayeler boyunca bir çok yan karakter seriye dahil olmuştur. Yüzbaşı Stark, General Alexander, Horace, Hamamböceği, Albay

Appletown, Amelie Appletown bunlardan bazılarıdır. Ayrıca Başkan Lincoln, General Custer gibi tarihi karakterlerde zaman zaman ikilinin maceralarına dahil olmuşlardır.

Savaşın acımasızlığını sık sık dile getiren ve bizlere çarpıcı savaş sahneleriyle gösteren seri aynı zamanda genel rutin ikili komedisinin kaliteli bir örneğini sergilemektedir. Ancak bu güzel hikayeler anlaşılmaz bir şekilde dilimize kazandırılmamıştır. Westerni ve özellikle Red Kit'i bu kadar çok seven bir ülkede, bu kadar kaliteli bir işin okuyucuyla buluşmaması gerçekten çok garip.

Albüm

1. Un chariot dans l'Ouest

2. Du Nord au Sud

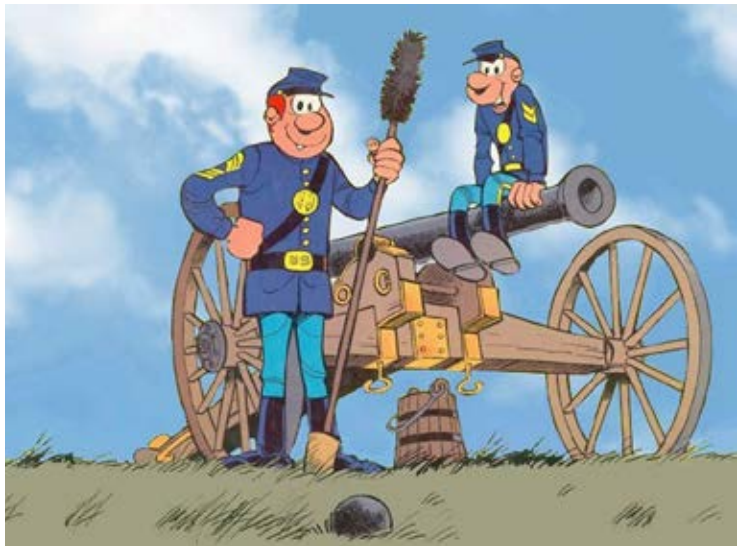

3. Et pour quinze cents dollars en plus
4. Outlaw
5. Les Déserteurs
6. La Prison de Robertsonville
7. Les Bleus dans la marine
8. Les Cavaliers du ciel
9. La Grande Patrouille
10. Des Bleus et des tuniques
11. Des Bleus en noir et blanc
12. Les Bleus tournent cosaques
13. Les Bleus dans la gadoue
14. Le Blanc-bec
15. Rumberley
16. Bronco Benny
17. El Padre
18. Blue rétro
19. Le David
20. Black Face
21. Les Cinq Salopards
22. Des Bleus et des dentelles
23. Les Cousins d'en face
24. Baby blue
25. Des Bleus et des bosses
26. L'Or du Québec
27. Bull Run
28. Les Bleus de la balle
29. En avant l'amnésique
30. La Rose de Bantry
31. Drummer boy
32. Les Bleus en folie
33. Grumbler et fils
34. Vertes Années
35. Captain Nepel
36. Quantrill
37. Duel dans la Manche
38. Les Planqués
39. Puppet Blues
40. Les Hommes de paille
41. Les Bleus en cavale

42. Qui veut la peau du général ?
43. Des Bleus et du blues
44. L'Oreille de Lincoln
45. Émeutes à New York
46. Requiem pour un Bleu
47. Les Nancy Hart
48. Arabesque
49. Mariage à Fort Bow
50. La Traque
51. Stark sous toutes les coutures
52. Des Bleus dans le brouillard
53. Sang bleu chez les Bleus
54. Miss Walker
55. Indien, mon frère
56. Dent pour dent
57. Colorado Story
58. Les bleus se mettent au vert
59. Les Quatre Évangélistes
60. Carte blanche pour un bleu
61. L'étrange soldat Franklin

OUAIP, BLEUSAILLE ! C'EST LA SEULE CARABINE A LUNETTE DE TOUT L'OUEST !
ELLE EST A VOUS, SERGENT ?
NON ! ELLE APPARTIENT AU COMMANDANT. IL M'A DEMANDÉ DE L'ESSAYER !
VOUS ALLEZ EN AVOIR RAPIDEMENT L'OCCASION, SERGENT. REGARDEZ !
BOM BADABOM
UN BISON ! IL FONCE SUR NOUS !
UN VIEUX SOLITAIRE SANS DOUTE !
TIRE-TOI D'LA, BLEUSAILLE ! VA Y AVOIR DE L'ENTRECÔTE DE BISON AU MENU, CE SOIR !
ALORS ? TIREZ, SERGENT !
L'EST ENCORE LOIN, PETIT !
TIREZ ! MAIS TIREZ DONC !
TROP LOIN QUE JE DIS !
ATTENTION SERGENT !!...
QUE ?
CRAC
SI JE TENAIS LE @☆%# D'IMBÉCILE QUI A MONTÉ CETTE LUNETTE À L'ENVERS !!!
62

Çağrıl Taştan

CARPE DİEM

Güneş sisteminin derinliklerine doğru ilerleyen bir gemi vardı, geminin adını; Oonemaus koyulmuştu. Uzay bilim ve teknoloji merkezinin dünya dışı yaşam alanları diye geliştirilen bir projesinin devamıydı gemi.

Güneş sisteminin derinliklerine doğru ilerleyen bir gemi vardı, geminin adını; Oonemaus koyulmuştu. Uzay bilim ve teknoloji merkezinin dünya dışı yaşam alanları diye geliştirilen bir projesinin devamıydı gemi. Işık hızına yakın yol alamasa da güneş sisteminin arkasına ulaşması on yıl kadar sürecekti. Nasa uzayda yaptığı gözlemlerin sonucunda, Güneşin diğer tarafında da dünyaya benzeyen, yaşam için gerekli kaynakların bulunabileceği bir gezegen bulunmuştu.

Uzay istasyonlarının yardımıyla yapılan gözlemlerin sonucu, gezegen de insan yaşamı için gereken kaynakların var olduğu zamanla saptanmıştı. Gezegen dünya'dan 7 milyon yıl daha az yaşlıydı. Biyologlar canlı türlerinin henüz oluşmadığını düşünüyorlardı bu yüzden, tek hücreli canlılar ortaya çıkmış olabilirlerdi gezegende hatta bir kaç kara canlısı da olabilirdi ancak modern insan için süre gerekliydi. Nasa güneşin gerisinde kalan gezegene, phantom adını vermişti.

Oonemaus bu amaç nedeniyle uzun yıllar süren bir çalışmanın ardından üretildi, Nasa Oonemaus'u bir keşif gemisi olarak tasarlamadı; Oonemaus Nasa'ya göre bir yaşam gemisiydi. Planmalara göra Nasa Oonemaus'la, güneşi aşıp, yeni gezegene yerleşecekti. Yolculuk hesaplamalara göre dokuz yılla on sekiz yıl arasında sürebilirdi. Asteroid kuşaklarına rastlamadığı sürece yoluna devam edecekti, kuşağın varlığı tespit edilirse de gemi güvenli bir koordinata geçecekti. Süreyi net olarak hesaplamanın bir yolu yoktu, bu yüzden gönderilecek kişilerin yaşlarının küçük olması gerekiyordu; yeni uygarlığın vaat edeceği güç, gençlikle sarmalanmalıydı.

Nasa Phantom'u kamuoyuna duyurmamıştı. Gizlenenler listesinin en altına eklemişti, Phantom dünyadaki her insandan gizlenecekti, ne oraya giden bir geminin varlığını öğrenecekti insanlar ne de, insanlığın güneşi aşabilip; başka bir yerde kolonileşebildiğini öğreneceklerdi. Nasa'nın göndereceği koloni en fazla elli kişi olmalıydı, gemi de toplam 50 kişi için yapılmıştı. Yıllar sürecek yolculuk için ciddi bir yiyecek ve su stoku gerekiyordu geminin bir çok bölümü bu hesaplanarak inşa edilmişti.

Dünya nüfusunda yapılan araştırmalar sonucu, kimsesiz bebeklerin gönderilmesinin daha iyi olduğu düşünüldü. Otuz bebek farklı ülkelerden Nasa'nın merkezine getirildi, bebeklere bakmak içinde on tane bakıcı seçildi. Geri kalan on kişi de önemli bilim ve düşünce adamlarında seçilecekti seçilecek kişiler yeni dünyanın temelini atmakla görevlendirileceklerdi. Çocukları yetiştirip akıl ve mantığın ölçüsünde gerekli bilgileri öğretecekleri, gemi Phantom'a vardığında büyüyen çocuklar hem yeterli işgücünü sağlayacaklardı, hem de yolculuk boyunca ve yeni gezegende yararlı bilgilerle donatılacaklardı.

Bilim ve düşünce adamlarının başına da Alfred Krein getirilecekti, astronomi ve uzay alanında dünya genelinde en bilinen isimlerden

biriydi. Üstelik hiç evlenmemişti, yokluğunu fark edecek bir akrabası dahi yoktu dünya üzerinde. Alfred Krein aynı zamanda önemli bir düşünce adamıydı, Nasa için aranan bir isimdi bu yüzden, Nasa ayrıca beş kişiyi belirleme yetkisini de ona verecekti. Yeni dünyanın ve düzenin başı olacaktı, Alfred Krein.

Nasa hazırlıkları bir kaç ay içinde tamamladı, gerekli ekipmanlar gemiye koyuldu. Gerekli datalar ve veriler gemiye yüklendi, dünyanın bilgi ağı geminin veri tabanına kopyalandı, hazırlıkların ardından Oonemaus yolculuğa başladı.

ARŞİMET KUŞAĞI

Alfred Klein'in seçtiği ekip, yıllardır onunla birlikte çalışan insanlardan oluşuyordu. Gemideki diğer beş bilim adamıyla da uyum içindeydi ancak Alfred diğerlerinden tamamen farklıydı. Yaptığı hesaplamalara göre yeni gezegende geçecek bir yıl, dünyada geçirilen iki yüz yıla eşit oluyordu. Dünya bir yıl atlarken Phantom iki yüz yıl atlıyordu, gezegene ulaşana kadar iki bin yıl geçmiş olacaktı Phantom'da aslında.

Alfred hayatı boyunca önemli biri olmaya çalışmıştı, görev onu kullanıyormuş gibi görünse de o görevini yaparak yeni dünyanın en önemli insanı olabilirdi. Göreve başlamadan önce bu konu hakkında sık sık düşünmüştü, ömrünü bilime adamıştı ancak bilim onu dünyanın önemli bir insanı yapmıştı ancak o dünyanın en önemli insanı olmak istiyordu.

Yolculuğun başından beri bakıcılar, bebeklerle ilgileniyorlardı. Yeni jenerasyonun büyümesini beklemek onun için sıkıcıydı, çocuklar büyüdükten sonra bakıcıların gemide bir önemi kalmayacaktı. Gemideki diğer insanlar ise gelecek hakkında planlar yapıyorlardı, Phantom'un yörüngesine girene kadar da bu durum sürecekti.

6 Yıl Sonra

Alfred kendi ekibini diğerlerinden gizli bir şekilde toplamıştı. Uzayda geçirdiği yıllar boyunca bakış açısı çok değişmişti, bakış açısının getirileri de olmuştu; bakış açısının götürüleri de. Zamana baktığında gördüğü şeyler de değişmişti, anılarına girdiğinde dünyayı özlemişti ancak bu yolculuğun bir geri dönüşü yoktu. Geri dönüşü olmayan yolculuğun yaratıcısı ise bir kurumdu, yani Nasa'ydı. Değiştirmesi gereken bir kaynak olarak görüyordu, bu durumun kökenini, değiştirecekti de.

Ekip geminin kontrol odasında diğerleri uyurken toplandı. Alfred'in dediği gibi diğerlerinden gizli tutmuşlardı bu toplantıyı. Alfred heyecan ve kuşku dolu gözlerle, tasarısını anlatmaya başladı.

Alfred:

-Savaşların sebebi, ölümlerin sebebi; kokuşmuşluğun başlangıcı olarak görülemez mi dünya uygarlığı, bunların olmadığı bir düzen hayal edemiyoruz çünkü düzen ayrışmayı ve kopmayı bize her geçirdiğimiz anda vaat ediyor. Uzun yıllardır bu konular hakkında düşünüyorum, elimizde şuansa yeni bir dünya var; bu yeni dünyayı eski dünyanın kalıntılarıyla mı yaratacağız, bence bu çok acınası bir durum bir tasarım var ve size açıklayacağım.

Uls

-Doğru söylüyorsunuz profesör ancak elimizden ne gelir ki, bir projenin parçasıyız.

Alfred

-Geçmiş zamanı yok etmeliyiz,

Uls

-Nasıl yani?

Alfred

-Geçmişte kalanlarla birlikte geçmiş zamanı yok etmeliyiz, geçmiş zamanı yok ederek zaman sıfırlanmış olur. Dünya hakkında hiçbir şey öğretmeyiz çocuklara sadece saf bilgiyi, bilgileri küçük keşiflerle öğretiriz.

Uls

-Diğerleri bunu kabul etmeyebilir, Nasa'ya ve projeye çok bağlılar.

Alfred

-Geçmişte kalanlarla birlikte geçmiş zamanı yok etmeliyiz dedim, karşı gelirlerse yapılacak pek bir şey kalmıyor geriye. Tek yol onları öldürmek...

Uls

-Öldürmek ne kadar meşru?

Alfred

-Dünyanın bütün kirliliğini yeni dünyaya ulaştırmak ne kadar meşru, Dünya ile iletişimi sürdürerek yetişen yeni nesilleri dünyanın bir parçası olarak göstermek ne kadar meşru?

- Dünya başarısız bir tasarımdır, yeni dünya böyle olmamalıdır. Uygarlık en baştan başlayacak ve dünyaya göre zamanın desteğiyle daha hızlı ilerleyecek, düşüncenize ışık hızına erişebilmeyi dünya belki de uzun yıllar içinde başaracak, belki 10 yıl belki 20 yıl ancak bizim kuracağımız uygarlık dünyayı hatırlamasa da bilgiyi hatırlayacağı için dünyada ki her yıla oranla iki yüz yıl kadar ilerleyecek. Yaradılışın merkezi olarak, bizim şahıslarımız anılacak ve bunun için bedeller ödenmeli. Bedellerin ödenmesi çok normal,

Uls

-Peki bu eylemi gerçekleştirmek istesek bile nasıl gerçekleştireceğiz,

Alfred

-Onları direk öldürmeyeceğiz, Phantom'un uzak bir noktasına bırakacağız. Yerleşkeyi seçmiş gibi görüneceğiz, onlardan kurtulmak üzerine bir plan geliştirdikten sonra ise onları bırakarak, Phantom'un uzak bir noktasına yerleşeceğiz. Ben altı kişinin dokuz on yaşındaki çocukları eğitmek için yeterli olduğunu düşünüyorum. Normalden daha

MKAANS

fazla yorulacağız ama savaşsız bir dünya düzeni için, gereken fedakarlığı yapmak zorundayız.

DÜNYADAN 8 YIL SONRA PHANTOM

Gemideki çocuklar sekizli, dokuzlu yaşlara gelmişlerdi. Alfred Krein'in kontrolündeki ekip Phantom'a sekiz yılda ulaşmıştı. Gemi atmosfere girerken ufak tefek hasarlar almıştı, ancak uçmayı sürdürebiliyordu. Alfred Phantom'un yörüngesine varır varmaz, uzaydan gözlem yaparak gezegenin bir haritasını çıkarmıştı. Gezegen aşağıdan yukarıya doğru parçalı onlarca adadan oluşuyordu, suyun kaplı olduğu alanlar ise bunun gerisinde kalıyordu.

Alfred planınına göre önce ileri uçuş yapacaktı gemi, Phantom'un ekvatorunun olduğu bölüme ulaşacaklardı. Planını burada uygulayacaktı, keşif ekibi burada gemiden ayrılacaktı. Ardından çapraz uçuş yaparak uygun iklim koşulları arayacaklardı, yıllardan beri biriktirdiği hayalin yaşanacağı an saatler kadar yakındı. Sözünü dinleyebilecekleri emrinde tutacaktı ve diğerlerinden kurtulacaktı.

Kısa bir sürenin ardından gemi atmosferi aşmıştı, ekvatora doğru alçalmaya da başlamıştı. Alçalma bir kaç dakika sürdü, toplam üç dakika sonra gemi ekvator üzerinde yer örtüsüne iniş yaptı. Albert Krein ekibi toplantıya çağırdı, yaşanabilir alan için keşfe çıkmaları gerektiğini ifade etti. Keşfe dört grup çıkacaktı, dört yöne doğru hareket edeceklerdi. On bakıcı ve dokuz bilim adamı dört gruba bölüneceklerdi. Albert gemide kalacaktı, Albert'ın seçtiği beş bilim adamı ise Kuzeye doğru keşfe çıkan ekip olacaktı. Gruplardan biri diğerlerinden erken geri dönecekti, Albert'ın kendi grubu ve böylece yüklerden kurtulmuş bir şekilde yeni bir yerleşim yerine çocuklarla birlikte hareket edilecekti.

Ekipler görevin gereğine uyarak, dört yöne doğru gerekli erzağı ve suyu yanlarına alarak hareket etmeye başladılar. Keşif süresi yirmi dört saatti, yirmi dört saat içinde herkes gemiye geri dönmek zorundaydı. Albert'ın grubu keşfe çıktıktan bir kaç saat sonra içinde geri döndüler, plana göre on iki saatlik bir süreden sonra gemi hareket edecekti, gemi gruplara yeterli uzaklıkta olacaktı. Çocuklara da herhangi bir şüphe böylelikle yansıtılmayacaktı, Albert çocuklara Keşif süresinin altı saat olduğunu söylemişti, gidenler dönmezlerse gideceklerini de söylemişti.

Keşfin başlangıcından on iki saat sonra, gemi planlandığı gibi hareket etti. Yirmi dört saatin sonunda dönenler gemiyle ilgili herhangi bir iz bulamadılar ancak Albert'in kuzeye giden grubundan herhangi bir kişinin buluşma noktasına görülmemesi üzerine bir tuzağa düştüklerini anladılar, bilmedikleri bir gezegende bilim insanları ve bakıcılar yalnız kalmışlardı.

2040

Nasa 2017'de Phantom'a gönderdiği Oonemaus'tan on beş yıldır haber alamamıştı, geminin son gönderdiği sinyalde atmosfere girildiği anlaşılıyordu. Devamında ise haberleşmenin tamamı kesilmişti, Nasa yıllar süren çalışmalar sonucu onlarca keşif ve uzayda silahlı güç oluşturabilecek teknolojiler üretmişti. Phantom'a gidiş süresi de gemilerin arttırılan hızlarıyla, beş yıla kadar düşürülebilmişti. Nasa bu defa güçlü bir şekilde, Phantom'a gidip insanlığın yeni dünyasını teminat altına almak istiyordu.

Hesaplamalara göre Oonemaus'un gönderilmesinin ardından Phantom'da 3600 yıl daha geçmişti. Phantom için yeniden gönderilecek olan gücün adını, Nasa Yaşam Yolu koymuştu. Dünyanın tamamına 2025'in ortalarında Phantom'un varlığı açıklanmıştı, Yaşam Yolu projesi de tüm dünya devletleri tarafından desteklenmişti. Phantom'a gönderilecek insan sayısı, bu defa on bin olacaktı. Ülkelerin tamamının desteğiyle hazırlanan gemiler bir kaç ay içinde yola çıktı.

PHANTOM 1 YIL SONRA

Gezegenin yörünge istasyonundan, gezegen merkezine bir sinyal gönderildi. Phantom'un koordinatlarına doğru yola çıkan gemiler tespit edilmişti, gezegenin bütün savunma kuvvetleri harekete geçti. Uzay istasyonundan keşif gemileri gönderildi, gelenin ne olduğuna dair elde edilebilecek her ayrıntı önemliydi, keşif gemilerinden gelen ilk bilgilerin ardından Phantom'un uzay savaş gemileri yola çıktı.

YAŞAM YOLU

Alfa gemisi şiddetli darbelerle sarsıntıya uğruyordu, dünya'nın uzayda savaşabilecek bir askeri gücü yoktu. Gemiler keşif gemileriydi, savaşı ancak yeryüzünde sürdürebilirlerdi. Saatler geçmeden keşif gemileri, Phantom gücü tarafından yok edildi. Alfa gemisi de içindekilerle birlikte ele geçirildi. Phantom'un gönderilen gemiler hakkında araştırmaları bir kaç ay sürdü. Gemini veritabanı kopyalanıp incelendi, gemilerin nereden geldiğinin saptanması çok uzun sürmedi. Dünya'nın koordinatlarına erişildi, kullanılan dünya dilleri bilgisayar programları tarafından çözümlendi. Dünyanın koordinatları savaş gemilerine girildi, Phantom dünyayı tehdit olarak algılamıştı. Asker taşıyan gemiler, uzay savaş gemileri ile birlikte Phantom gücü dünyaya doğru hareket ettiler.

1.BÖLÜM SONU

Mehmet Kaan Sevinç

Süavi babanın vefatından sonra Ses Dergisinin çizgi roman ve mizah ilavesi Atmaca Dergisine çizdiği veda karikatürü.

SİNAN GÜRDAĞCIK

1953 Edirne doğdu. İlk ve orta öğrenimini burada tamamladı. 1972'de İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi *(şimdiki Mimar Sinan Üniversitesi)* Yüksek Heykel Bölümü'ne girdi. 1970'te ilk karikatürleri, Günaydın Gazetesi'nin mizah eki *"Ustura"*da yayınlandı. *"Salata"* dergisinde 1973'te başlayan karikatür ve çizgi roman çalışmalarını *"Gırgır"*, *"Çarşaf"* ve *"Çivi"* mizah dergilerinde sürdürdü.

Bağımsız çalışmaya başladığı 1979 yılından sonra; *"Hayat"*, *"Ses"*, *"Hey"*, *"Tele Magazin"*, *"Bravo"*, *"Elele"*, *"Milliyet Gazetesi Mizah Sayfası"*, *"Milliyet Çocuk"*, *"Milliyet Kardeş"*, *"Çekirge"*, *"Türkiye Çocuk"* gibi dergi ve gazetelerde karikatürleri, çizgi romanları yayınlandı.

Birçok kaset ve plak kapağı da yapan GÜRDAĞCIK. TRT Televizyonu için skeçler ve parodiler yazdı. Kandemir KONDUK, Müjdat GEZEN, Sadık ŞENDİL ve Ahmet ÜSTEL'le birlikte Güldürü Üretim Merkezi'nin *(GÜM)* kuruluşunda bulundu ve Güneş Gazetesi için hazırlanan *"Güm"* adlı sayfaya karikatürler çizdi. Bir süre Yeni Asır Gazetesi'nin mizah eki olan *"Gıcık"* adlı dergiyi hazırladı. *"Ses Dergisi"*nin mizah eki olan *"Atmaca"*ya çizdi ve bu ekin mizah yönetmenliğini yaptı.

Bir dönem, *"Gazete"* adıyla yayınlanan bir gazete için *"Mazete"* adlı bir mizah eki hazırlayıp ve yönetti. Derviş PASİN ve Ateş BENİCE'nin TRT için hazırladıkları *"Evliya Çelebi"*, *"Servinin Fırçası"*, *"Uykudan Önce"*, *"Neden Çizgi Boğaç Han"* v.b. çizgi film çalışmalarına senaryo, story board, layout, background aşamalarında katkıda bulundu.

Çizgi Roman üzerine araştırma yazıları da bulunan Sinan GÜRDAĞCIK, çocuklar için hazırlanmış hikaye, roman ve eğitime yönelik çok sayıda kitabı resimledi. Çevre Bakanlığı, TRT ve Korozo firması için, çocuklarda çevre bilincini geliştirmeye yönelik çeşitli çizgi filmler hazırladı.

Özel Televizyon kanalları için hazırlanmış *"Sarı Trampet"*, *"Sezen AKSU Show"*, *"Abuzer Şov"*, *"Meltem Cumbul"*un yarışma programı, *"Hayvanlara Dokunduk"* v.b. diziler ve programlar için çizgi filmler yaptı. Çeşitli firmalar için eğitim, tanıtım ya da reklam amaçlı çeşitli çizgi film, web siteleri ve etkileşimli cd'ler hazırladı, logo ve tipler tasarladı.

"Ebe Sobe" ve *"Petro Haber"* dergilerinde çizgi romanları yayınlanan Sinan GÜRDAĞCIK, kitap resimleme ve çizgi film çalışmalarını da sürdürmekteydi.

"Mırnav", *"Çomar"*, *"Zehir Hafiye"*, *"Murat 132"*, *"Pompacı Kamil"*, *"Volkmen Vedat"*, *"Meloş"*, *"Süpürmen"*, *"Kenan The Berber"*, çizerin en bilinen tiplemeleridir.

Kaynak *(Biyografi bilgileri ve Görsel Doküman: Homur Mizah Grubundan alınmıştır)*

Özlemle anıyoruz...

Sinan GÜRDAĞCIK
1953-2015

Çiziroman Okurları, eksik olmasınlar, beni *"En İyi Çocuk Çizgiromanı Çizeri"* ödülüne layık görmüşler. Ödülü geçtiğimiz cumartesi günü 1001 roman'daki imza gününde Ümit Kireççi getirip verdi. Ödülü, böyle sevdiğim ve değer verdiğim bir meslektaşımın elinden almak da benim için ayrı bir zevk oldu. Bu ödülün tayin edilmiş bir jüri değil de gerçek okuyucular tarafından verilmiş olması benim için çok önemli. Sağolsunlar, varolsunlar.

Mesut Ekener

YILLAR ÖNCESİNDEN TANIŞIYORMUŞUZ GİBİYDİK

Yıl 1976 Sinan Gürdağcık,karikatüre ilk adımları attığım günlerde Cağaloğlunda tanıştığım Üstad Nehar Tüblek'ten sonra ikinci profesyonel çizerdi. Onunla tanıştığımda sanki yıllar öncesinden tanışıyormuşuz gibiydik.Ben bir insana ilk tanıştığımda bi sıcaklık duyarsam bu yıllarca sürer.Öyle bir huyum var işte.

Yıl 1976 Sinan Gürdağcık, karikatüre ilk adımları attığım günlerde Cağaloğlunda tanıştığım Üstad Nehar Tüblek'ten sonra ikinci profesyonel çizerdi.

Onunla tanıştığımda sanki yıllar öncesinden tanışıyormuşuz gibiydik.Ben bir insana ilk tanıştığımda bi sıcaklık duyarsam bu yıllarca sürer. Öyle bir huyum var işte.

1976 ve 1990'nlı yıllar.Aralıksız aynı mekanlarda çizdik durduk sevgili arkadaşımla. Çarşaf Gülmece Dergisini çıkarıyorduk. Derginin ana çizerlerindendik, sorumlulukların büyük bir kısmı üzerimizdeydi.

Sinan'cımla ne çini mürekkepleri,ekolinler,tarama uçları *(horozlu),* habico samur fırçalar ne schöller'ler vede tuvaletlere konulan sarı eskiz kağıtları tükettik.

Düzensiz gibi görünen bir çalışma yaşamı vardı.Dergiye gelmiyecek gibi olurdu ama gelirdi.Sorumluluğunu aldığı tam sayfa baba işleri yetiştiremeyecek gibi yapardı ama vaktinden önce teslim ederdi.Bileği kıvrak müthiş bir çizerdi.O komple bir sanatçıydı.Konu bulur.Senaryo yazar ve aynı zamanda çizerdi.Yazan çizen:Sinan Gürdağcık.

Bazen kendi kendime sorardım;Bu adam nasıl bu kadar bilgili olabiliyor? Diye.

Sinan, aklınıza hayalinize gelecek yada gelmeyecek her konuda bilgi sahibiydi.Kısaca Sinan'ın bilmediği şey yoktu.Gündemi çok yakından takip ederdi ama ona şöyle bir baktığınızda bu yazdıklarımla ilgisiz bir görüntü sergilerdi.

Sinan'cımla Çarşaf dergisinde çok ortak işler yaptık.her hafta derginin arka kapağında o haftanın gündemini oluşturan olayın tarihçesini yazıp çizerdi.Okurken hem güler,hem düşünür hem de bilgilenirdiniz.Sinan böyle bir çizerdi işte.

Sinan Gürdağcık Türkiye'nin en usta mizahçısı "*Baba*" dediğimiz SuaviSüalp'in en birinci öğrencisiydi.Normal ve absürd mizahı yutmuştu adeta. Suavi Baba'dan sonra absürd mizahta üzerine mizahçı gelmedi.

Haftalık derginin hazırlığının hızlı zaman akışı içinde, hep hayaller kurup, birlikte büyük işler yapıcaz der dururduk, sonra da gülerdik.

Yıllar önce Büyük Ustamız Doktor ünvanlı Bülent Düzgit aramızdan ayrıldığında çok kötü olmuştum ve Sinan'ı arayıp: Sinan'cım Çarşaf'ın toplantı masasının etrafında her hafta pazartesi günleri dizilen kadrodan yaşlılardan başlamak üzere birer ikişer eksilme oluyordu. Aman Sinan'cım kendimize dikkat edelim demiştim. Uzun, uzun konuşup kahkahalarla gülüp kapatmıştık telefonu. Sevgili kardeşimle son konuşmammış.

Sinan'ın bu dünyada daha yazacak çizecek çok işi vardı ama olmadı işte.Hala büyük bir boşluk var üzerimde. Kabul edemiyorum onun gittiğini.

Gitti de üzerinden bir yıl geçti.

Sinan'cım sen hep bizler yaşadığımız sürede yaşayacaksın.hep kalbimizde olacaksın.

Sonsuz aydınlıklarda ol BÜYÜK SANATÇI.

Kamil Yavuz

1976 yılında önceden posta ile karikatür yollayıp yayınlandığını görünce Çarşaf'a bir kaç karikatürle gittim. İlk karşılaştığım kişi çizgilerine özellikle mürekkeplemesine hayran olduğum Sinan abiydi...

SİNAN ABİ İÇİN...

1976 yılında önceden posta ile karikatür yollayıp yayınlandığını görünce Çarşaf'a bir kaç karikatürle gittim. İlk karşılaştığım kişi çizgilerine özellikle mürekkeplemesine hayran olduğum Sinan abiydi... Bunlar berbat demiyor, çok çalış sürekli gel hatta masamda oturup çizebilirsin gibi güzel konuşmalar yapıyordu. İnsanın gecelemeye bile kalası geliyordu. Sonraki dönemde bu sözlerle daha sık gider oldum. Bu durumda onun çırağı olmuştum. En sevdiğim iş karikatürleri itinal ile kurşun kalem izlerini silmekti. Bir de ecolinden kirlenen kavonozları döküp temiz su koymaktı. Oradaki diğer çizerlerle aralarındaki arkadaşlığa beni de dahil etmişlerdi. Ben o dönemde ortaokul öğrencisiyim.

Sinan abiyle arada bir Kadıköy sokaklarında karşılaşınca onu atölyeye davet ettim. Duvarda asılı, imzalı bayramlaşma karikatürünü görünce çok sevinmişti.

Nur içinde yatsın, hemşerim Sinan abi...

BİRŞEYLER YAZMAK GEREK AMA YAZAMIYORUM

Birşeyler yazmak gerek ama yazamıyorum aklım almadığı gibi aklımda durdu Sinan benim hemşehrim, Sinan benim meslekdaşım, Sinan benim hayvan sevgisi paylastığım dostum, Sinan kalbi temiz ve insan sevgisi ile dolu birisiydi. Biliyorum ve inanıyorum ki onun yeri doldurulamaz..... Aslan hemsehrim ben senin gittiğin yerde de sevileceğine İnanıyorum.

Yurdagün Göker

Ümit Kireççi

MIRNAV'LA BÜYÜYEN NESİLLER

"Babaaaa!" diye bağırdı oğlum evin içinde dört dönerek. "Baaabaaa!"… Elinde Mırnav'ın bir macerası vardı ve oğlan fena halde heyecanlanmıştı. "Efendim, oğlum!". "Baba, hani bir Red Kit vardı masada, o nerede?". Buldum gösterdim "İşte bak, aynısı ve çok komik!".

"Babaaaa!" diye bağırdı oğlum evin içinde dört dönerek. "Baaabaaa!"… Elinde Mırnav'ın bir macerası vardı ve oğlan fena halde heyecanlanmıştı. "Efendim, oğlum!". "Baba, hani bir Red Kit vardı masada, o nerede?". Buldum gösterdim "İşte bak, aynısı ve çok komik!". Gölgesinden hızlı ateş eden kovboy çizgisiyle gölgesinden hızlı ok atan Robin Hood resimleriydi gösterdiği, güldüm, eğlendim, Sinan Gürdağcık'ı rahmetle ve minnetle andım.

1001 Roman Yayınevi kurulduğu günlerde tanışmıştım Sinan Gürdağcık'la. Top sakallı, kırçıl saçlı, uzun boylu, sivri/koca burunlu bir adamdı. Bir de muzip mi muzip gözleri vardı. Ama benim için bu görünüş falan hikâyeydi çünkü karşımda bir efsane oturuyordu.

Ortaokul yıllarımdı. 80'lerin ortası. Henüz daha çok süper kahraman ve arada karikatür okurdum. Kuzenim, teyzemin kızı Güldeniz beni Milliyet Çocuk dergisiyle tanıştırdı. Tanıştırış o tanıştırış. Hemen her sayfasını defalarca okuduğum ve her sayısını sabırsızlıkla beklediğim günlerin yaşanmasının başlangıcıydı o tanışma. Dergi bana çok şey verdi. Ancak Mırnav'a geldiğinde işler değişti. Çünkü bildiğim dünyalar tepetaklak edilerek yeniden sunuluyordu ve ben bu tepetaklak olma halini pek bir sevdim.

Yıllar sonra Sinan abiyle tanışacağımı, sohbet edeceğimi, Mırnav'ı

soracağımı, etkinlikte dinleyici karşısına çıkması için organizasyon yapacağımı bilmeden okuyordum Mırnav'ı. Doya doya.

Derken aradan yıllar geçti. Oğlum tanıştı Mırnav'la ve koltuktan düşercesine kahkahalar atarak okudu her cildi. Beatles şarkısı öğrendi bu sayede, Robin Hood'u tanıdı, peşinden Red Kit'in "Jesse James" macerasını okuyarak karşılaştırma yaptı, Sherlock Holmes filmlerine merak sardı, kedilere dair özel konuları öğrendi ve ama en önemlisi çok eğlendi, güldü.

"Sinan abi, nasıl çıktı Mırnav ortaya?" diye sorduğumda yanıtı "Editör geldi, bak burası boş çiz bir şey dedi" oldu. Sonra "Ben de işte bir kedi çizdim. Bir arkadaşın masasındaki artık renkleri kullandım. Sonra ikinci kediyi çizerken aynı masada sadece mavi renk buldum, o yüzden oğlunu mavi yapmak zorunda kaldım. Öyle çıktı işte Mırnav." diye devam etti.

"Yurt dışı, peki, hiç açılmayı düşünmedin mi?" diye sormuştum.

"Düşündüm, hatta Mırnav'a teklif de geldi zamanında Fransa'dan ama o günlerde yanında çalıştığım yayıncı az para veriyorlar, Sinan, boş ver deyince peşine düşmedim. Onlar da Garfield'le anlaştılar. Yıllar sonra ben onlara gittiğimde de tren kaçmıştı, öyle kaldı…"

Sonra… Sonra imza günlerinde karşılaştık, etkinliklerde buluştuk. Ve ama ben bir türlü "Kenan The Berber"i sormayı akıl edemedim. Gerçi hani neresinden bakılırsa bakılsın Conan'ın bir varyasyonuydu ama yine de ne bileyim, sorulmalıydı be yav. Bakın şimdi sormak istesek de yanımızda yok.

Gelelim kısaca da olsa Mırnav'ların ince mizahi yanlarına. Oğlum üzerinden otuz yıl geçmesine rağmen neden o kadar gülmüştü benim güldüğüm şakalara? Hiç mi eskimemişti yani mizahı, değişmemişti!

Sanırım klasikleri klasik yapan işte tam da bu nokta. Sinan Gürdağcık kedileri, kedilerin yaşantısını, insanların gündelik hayatını, kedilerle ilişkisini çok güzel gözlemlemişti. Bu ilişki ağında bugün değişen bir şey olmadığını düşünürsek Mırnav ve kısa öykülerinin belki de sonsuza kadar yaşayabileceğini söyleyebiliriz. Belki mimari değişir, belki sokaklar, kıyafetler, yaşam tarzları değişir ama evin içinde ve dışında kedi olduğu sürece ilişki modelinin değişmesi mümkün olmayacaktır. Bu nedenledir ki Mırnav'ın kısa öyküleri her şekilde anlaşılabilir olacaktır. Bu da onu klasikler arasına konumlandırmaktadır.

Ama daha güzeli bir klasik olan Mırnav'ın klasiklerle olan harmanlanmasıdır bence. Sinan Gürdağcık, yetişkinlere hitap ettiği diğer çizgilerinden uzak bir anlayışla ilk evvela çocuğa ulaşmak için sıvamış kolları. Anlatım dilini de çizgilerini de mizahını da çocuklara ulaşabileceği bir düzeyde buluşturmuş. Böylece de ortaya kolay anlaşılabilir, karmaşık olmayan, zekice kurgulanmış ve yine zekice kelime oyunları ve şakalarla bezetilmiş bir dizi çalışma çıkarabilmiş. Bu şekilde de her çocuğun keyif alabileceği bir çizgi romanın ortaya çıkmasını sağlamış.

Özetle, Mırnav özelinden gidersek Sinan Gürdağcık doğru tanıtılması durumunda ülkemizdeki en iyi çocuk çizgi roman sanatçılarından biri olarak anılmayı hak etmektedir. Bundan otuz yıl önce benim güldüğüm şakalara bugün oğlum gülüyorsa inanıyorum ki otuz yıl sonra da torunlarım gülebilir.

Kahkahalar ve gülümsemeler… Bunlar duan olsun Sinan abi.

Cennetin en güzel yeri neresiyse her gülümseme, her kahkaha seni oraya biraz daha yaklaştırsın.

Yazılacak şey çok… Ama boşuna yoruyorum kendimi yazmak için, efsane sanatçıların öldüğü nerede görülmüş ki?

Mehmet Berk Yaltırık

Kara kasırdan hortlak önde, Muzaffer'le Engin de onun arkasından çıktıkları esnada Abdülharis köyün dibindeki Kırmızı Lada'yı göstererek sordu: "Bununla gideceğiz değil mi?"

VARKOLAKLARIN GECESİ
Bölüm 11

Kara kasırdan hortlak önde, Muzaffer'le Engin de onun arkasından çıktıkları esnada Abdülharis köyün dibindeki Kırmızı Lada'yı göstererek sordu: "Bununla gideceğiz değil mi?"

Engin şaşırdı: "Siz arabaya biniyor musunuz?"

Abdülharis geriye bakarak alaycı bir ifadeyle sırıttı: "Edep ve terbiyeden nasibini almamaklığından mütevellit bu sualini tahkir olarak addetmeyeceğim. Muasır imkânlara senden daha fazla aşinayımdır! Kendi vasıtam bu tür bir sergüzeşt için pek nazik ve ihtiyar olduğundan sizinle geleceğim…"

Aracın yanına gelir gelmez Muzaffer koşturup arka koltuğun kapısını açtı. Abdülharis herhangi bir ifade de bulunmaksızın koltuğa kuruldu. Engin ön koltuğa oturur oturmaz Muzaffer koşturarak şoför mahalline geçip arabayı çalıştırdı.

Kırmızı Lada köyden çıkıp yeniden koruların arasına dalarken Engin'in dikkatini dikiz aynası çekti. Aynaya baktığından arka koltuğun boş olduğunu gördü. Kalbi neredeyse duracak gibiydi. Kafasını aniden çevirdiğinden Abdülharis'in alaycı bakışlarıyla göz göze geldi. Aynaya bakışlarıyla işaret etti: "Muzaffer'in hikâyelerini iyi kıraat etmemişsin zannederim. Bizler aynada görünmeyiz. Küffarın Frayt Nayt diye

telaffuz eylediği bir korku filmi vardır, izledin mi bilmem? Orada da vampiri böyle buluyorlardı. Kasedini defalarca izlemişimdir."

Engin, Abdülharis'in yüzüne şaşkın şaşkın bakarken tıpkı kendisi gibi şaşırmış Muzaffer'le bir an göz göze geldi. Muzaffer ağır ağır konuştu: "Fright Night. Korku Gecesi. Komşum Bir Vampir diye yazıyorlardı kasetlerin üstüne, sevdiğim filmlerdendir. Engin'in kuşağı VHS kaset devrini hatırlamaz paşa hazretleri. Lakin ben sizin kasetleri bilmenize, film izlemenize hayli şaşırdım." Abdülharis alay eder gibi gülerken: "İnsanların hakkımızda nasıl saçmaladığını görmek hoşuma gidiyor." dedi.

Bir süre sessiz sakin yol aldılar. Korular çoktan geride kalmış, ışıksız tarlalar yeniden sağda solda uzanmaya başlamıştı. Engin aynaya bakmamaya çalışarak sordu: "Dünyada sizden ne kadar var paşam?"

"Fazla yokuz, zor denk gelirsin. Bir zamanlar bilhassa Rumeli ahalisi kasıp kavrulurdu. Artık çok azız. İnsan dediğin sınırsız olmadığından fazla bulamazsın bizden. Eh! Gıda mühim!"

"Buna rağmen Varkolaklar gelip bize çattılar. Daha doğrusu bana. Talihe bak…"

"Tam anlatamadım zannederim. Peşinde olduğu şey siz değilsiniz. En azından o yemek faslından sonra sizi öldürmeye karar vermemişlerse. Onlar başka bir şey arıyorlar. Biz kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz. Bunların arayışı beyhude değildir!"

Kırmızı Lada onlarca sessiz ve susulan dakikanın ardından Edirne'ye yaklaştığında Engin'in telefonuna mesaj geldi. Mesaj sesinin çınlaması kulaklarından çınlamamışken Engin: "Sesli mesajınız var" yazılı mesajı açıp hoparlörden dinlemeye başladı. Soluk soluğa kalmış Yaren'in: "Acilen gel Engin. Çok korkuyorum. Peşimdeler…" mesajı Engin'i deliye çevirdi. Tam Yaren'i arayacağı sırada onun aradığını fark edip kalbi heyecanla açtı.

Yaren'in sitemli ve ağlamaklı sesi telefondan yükseliyordu: "Neredeydin… Neredeydin sen?"

"Aşkım telefon çekmiyordu, şimdi çekmeye başladı. Kim peşinde? Neredesin? Çabuk söyle…"

"Ne kadar oldu bilmiyorum. Deli gibi sokaklardayım. Saklanmaya çalışıyorum. Sanırım Alipaşa'nın arka…"

Telefon bağlantısı aniden kesildi. Engin çıldıracak gibiydi. Sinirle telefona, arabanın muhtelif yerlerine vururken Muzaffer'in tek eliyle yakasına yapışmasıyla kendine geldi. Cadıcı sakince, tane tane konuşuyordu: "Metanetini koruman lazım. Yaren'i kurtaracağız. Varkolakları kovacağız. Paşa hazretleri! Sizden bir ricada bulunabilir miyim?"

"Konuş cadıcı."

"Sizi Engin'le çarşı tarafında bırakacağım. Yaren'i kurtarın. Ben de gidip Bozhidar'ın kazığını alayım…"

"Hayhay efendim! Rumeli havalisinde komitacı kovalamayalı uzun zaman olmuştu…"

Engin geriye dönüp baktığında Abdülharis'in sivri dişlerinin yol ışıkları çarptıkça parıldadığını fark etti. Gözleri de ışıklar uzaklaşıp ortam karardıkça kıpkırmızı ışıldamaktaydı. Yüzü öfkeden kaskatı kesilmiş Paşa'nın o hali Engin'e hayli ürkütücü gelmişti.

Film Replikleri / Batman-Kara Şovalye -İllüstrasyon:Eren Ersoy

Süheyl Toktan

"Ailesi veya bir bağlantısı olmayan, isyankâr, çapkın, avare, gelenek karşıtı ve kavgacı, 26 yaşında ve on milyar dolarlık bir imparatorluğun başında, ama henüz bunu bilmiyor.

Şimdilik asıl sorunu, onu pis kokulu bir Türk hapishanesine çürüsün diye gönderenlerin kapanından kurtulmak.

Cinayet sanığı ve kot pantolonlu milyarder!"

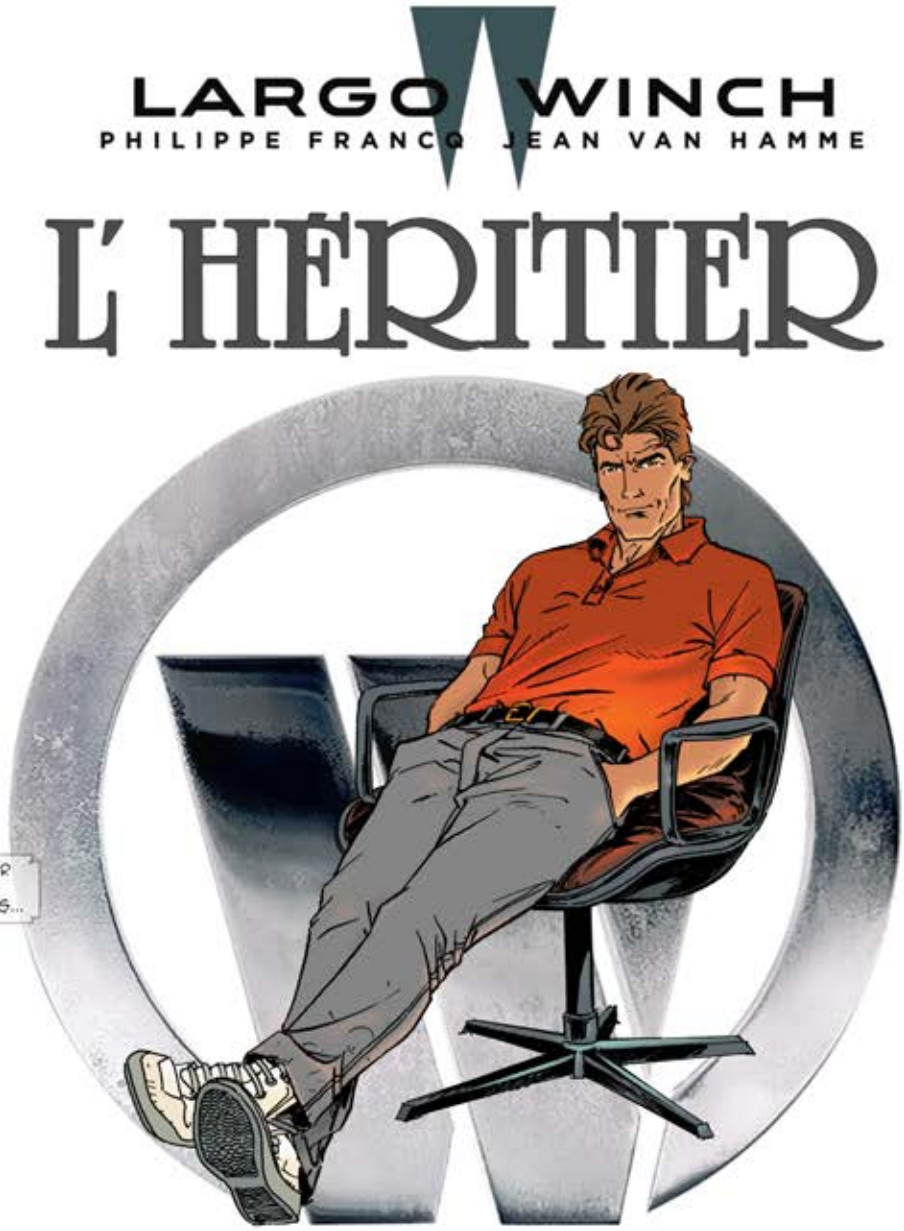

'Le Milliardaire en Blue Jeans'

Senaryo: Jean Van Hamme,
Çizim: Philippe Francq
1990 / Dupuis

Largo Winch, Belçikalı ünlü çizgiroman yazarı **Jean Van Hamme** ve yine Belçikalı çizer **Philippe Francq** tarafından yaratılmış ve ilk sayısı 1990'da yayınlanmış olan çok bilinen bir seri. 21'inci kitabı Ekim 2017'de okuyucusuna kavuştu, hem de bu sefer farklı bir yazarın kaleminden: Türkçede *'**Antoine Marcas**'* romanlarıyla tanınan **Éric Giacometti**.

Serinin ilk kitabı olan *'**L'héritier**' (Mirasçı veya Varis.)*, bizim açımızdan bir *'**Midnight Express**'* rüzgârı. 78'de çekilen filmin 12 yıl sonra etkisi hâlâ sıcak. Hukuk ve idarî sistemimizin cumhuriyetin başından beri demokratik bir seviyede hiç olmadığını biz de biliyoruz ama başkasının bunu oryantalist bir gözle, sanki bir muz cumhuriye-

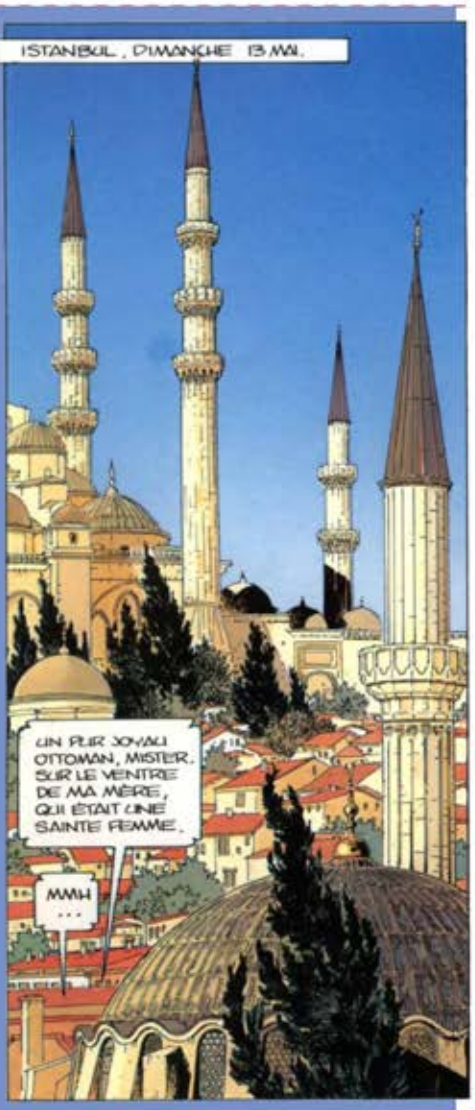

tinden bahseder gibi yüzümüze vurmasına da pek tahammül gösteremiyoruz yine de. Eserin sinema uyarlamasında (2008) ise gazabımızdan mı korktular her ne ise, İstanbul faslını Brezilya'ya taşımışlardı hatırlarsanız. Bu sayede sinemada ikinci bir ***'Geceyarısı Ekspresi'*** vak'ası yaşamamış olmuştuk.

Bunun yanı sıra kitaptaki İstanbul çizimlerinin kalitesini taktir etmeden geçmek olmaz. Konu başlığımızın nedeni de o zaten. İyi çalışılmış bir entrika, karmaşık durumlar, şehevî karakterler, canlı diyaloglar, dinamik bir anlatım ve hepsini sarmalayan sinematik kurgu bütün sayfalara yansıyor.

Yine bir çok panelde sadece camileri değil, İstanbul'un sokağı, yaşam tarzı üzerine dikkatli gözlemler ve konu başlığımıza giren pek çok diğer çizgiromanda olduğu gibi Türk bayrak fetişizminin hissedilir yansımaları yine farkedilebiliyor.

tabiî bu arada -biri *"Bu lânet cezaevinde insanın huzur içinde rakısını içmesinin bir yolu yok mu?!"*- da diyen gardiyanların polis (ya da bekçi) kıyafetli olması **'Radel'** ve **'Sédir'** gibi garip adlı Türkiyeli mahkûmlar türünden hoş ayrıntıları bir mütebessim alaycılıkla hoş görerek devam ediyoruz okumaya...

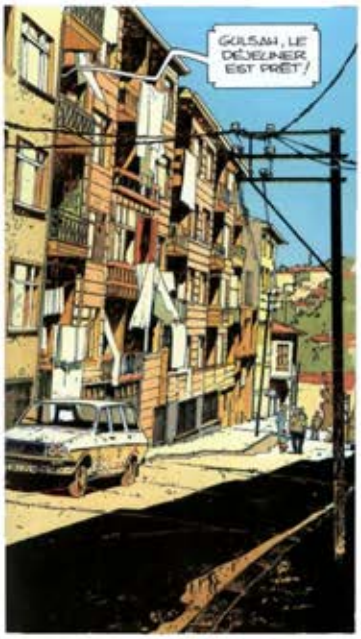

Amerikalı mültimilyarder işadamı **Neiro Winch**'in öldürülmesinden sonra olaydan haberi olmayan evlâtlığı Largo İstanbul'da işlemediği bir cinayetin faili gibi gösterildiği kumpasın ortasına düşer.

Tahmin edilebileceği gibi, Largo'nun üvey babasının mirasını elde etmesini engellemek isteyenler her iki cinayetin de perde arkasındadırlar. Sıkıyönetim dönemleri tutuklamaları haricinde bir askeri cezaevi olduğundan habersiz durumdaki yazarımız **Van Hamme** tarafından **Selimiye**'ye tıkılan Largo, içeride diğer adî suçlular arasında İsviçreli başbelâsı serseri **Simon** ile tanışacaktır. İki adamın da aklında 'kaçmak' vardır, hani nasılsa Türkiş prizonlar yolgeçen hanıdır ya (bu fazla spekülatif oldu herhalde... uydu ama).

Sağ yanda işte bu 'firarın' güzel çizimlerle on karelik özeti. Fakat Selimiye kışlasında ne böyle kel bir avlu var, ne de giriş böyle bir giriş. İşin hoş tarafı, - eğer buna da hoş denebilirse- yapının yakın plan tek bir fotografı bile yok internette. Askeri alanlarda fotograf çekimi yasağından olsa gerek. Yani bu durum çizerimizden değil, az gelişmiş ülke özgüvensizliği ve paranoyasından kaynaklanıyor. ▶

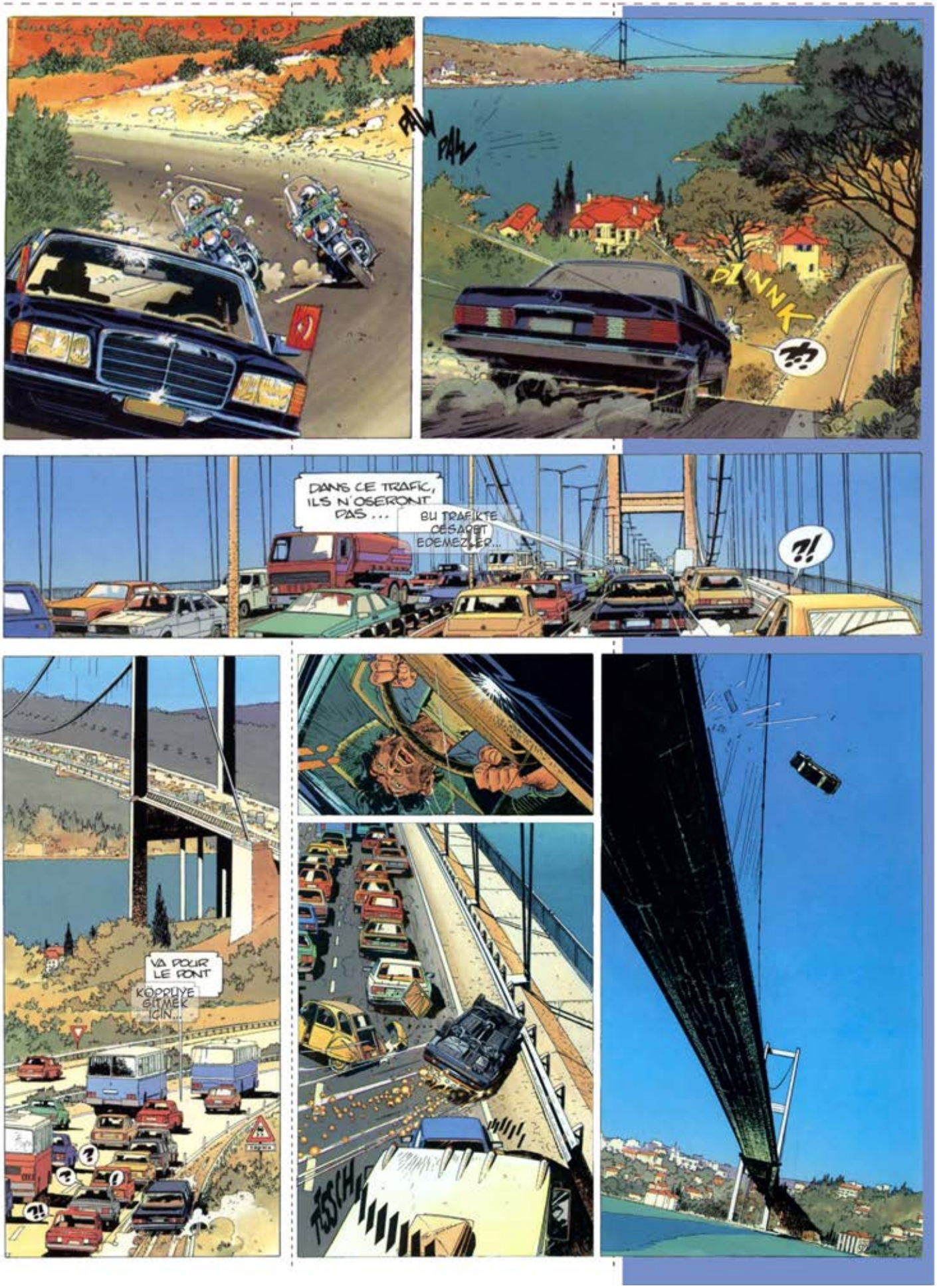
PAN
PAN
DUNNK
?!
DANS CE TRAFIC, ILS N'OSERONT PAS ...
BU TRAFİKTE CESARET EDEMEZLER...
?!
VA POUR LE PONT
KÖPRÜYE GİTMEK İÇİN...
?!
TSSCH

Mehmet Berk Yaltırık

YERLI KORKU EDEBIYATININ YIL SONU BEREKETI

2017'nin sonları yerli korku edebiyatı için hayli hareketliydi. Yeni öykü seçkileri ve çalışmalar raflarda zuhur ederek okuyucuyla buluştu. Korku türüne meraklıysanız ve denk gelmemişseniz bu ayın üç korku ürününü, bizzat içinde olanlardan biri olarak ben haber vermek istedim.

Yerli Korku Edebiyatının Yıl Sonu Bereketi

2017'nin sonları yerli korku edebiyatı için hayli hareketliydi. Yeni öykü seçkileri ve çalışmalar raflarda zuhur ederek okuyucuyla buluştu. Korku türüne meraklıysanız ve denk gelmemişseniz bu ayın üç korku ürününü, bizzat içinde olanlardan biri olarak ben haber vermek istedim.

Türkiye'nin korku edebiyatı macerasında en önemli mihenk taşı olan ve zaman zaman adı "hayalet kitaba" çıkan efsanevi Anadolu Korku Öyküleri devam ediyor. Kadroya katılan yeni isimlerle birlikte Kasım ayında aramızda katılan

“Anadolu Korku Öyküleri-3”, Funda Özlem Şeran’ın “Yılgayak” adlı öyküsüne atfen bu alt başlıkla Bilgi Yayınevi’nden çıktı. Funda Özlem Şeran, Demokan Atasoy, Murat Başekim, Orkide Ünsür, Ali Yeniay, Uğur Batı, Işın Beril Tetik, Galip Dursun, Murat Baykan ve bendenizin yer aldığı seçkide birbirinden ürkünç ve farklı frekanslarda on öykü okuyucusunu bekliyor.

Hatırlanacağı üzere 2017 Şubatı’nda bir grup yazarla bir araya gelerek, Sevgililer Günü’nde geçen bir korku hikâyesi seçkisi kaleme almıştık. Yerli korkuda “Lamia” isimli vampir romanıyla çıkış yapan Orkide Ünsür’ün girişimiyle Anadolu Korku Öyküleri’nden isimlerin de katıldığı 14 yazar olarak 14 öyküyle İthaki Yayınları’ndan “Aşkın Karanlık Yüzü”nü çıkarmıştık. Yıl sona ermeden yine Ünsür’ün girişimiyle bu sefer 13 yazardan 13 korkunç yılbaşı öyküsüyle “Aralıktan Sızan Karanlık” alt başlığıyla “Karanlık Yılbaşı Öyküleri” Aralık’ta okuyucuyla buluştu. Orkide Ünsür, Özlem Ertan, Kubilayhan Yalçın, Demokan Atasoy, Gülbike Berkkam, Uğur Kılınç, Funda Özlem Şeran, Uğur Batı, Murat Baykan, Işın Beril Tetik, Alper Kaya, Galip Dursun ve benim yer aldığım bu seçkide de yılbaşı teması etrafında acayip ve ürkütücü kurgular, okurlarını bekliyor.

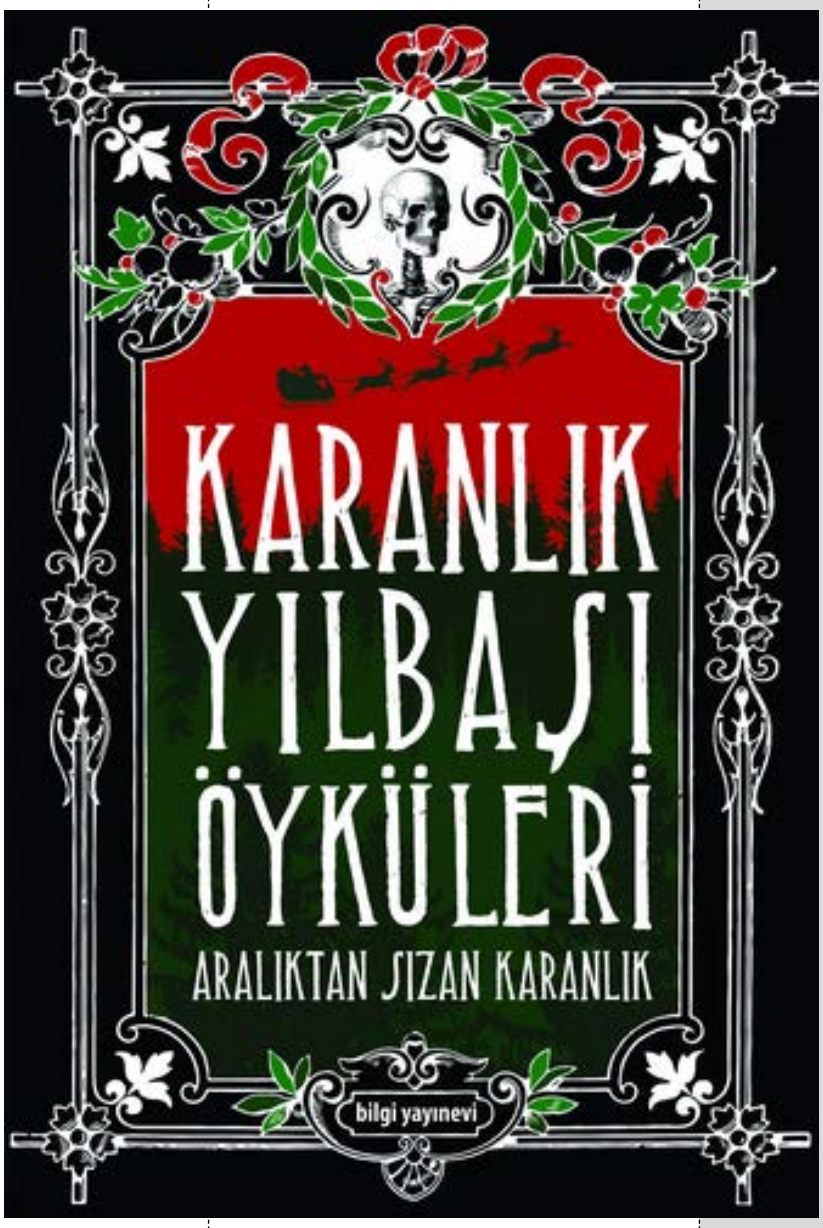

Yılın son korku kıpırtısı da âcizane benden geldi. Yıllar yıllar önce Gölge e-Dergi’de kaleme aldığım korku öykülerinin bir kısmı, “Gölgeli Öyküler” adı altında bir seçkide toplandı. 13’ü kısa, 2’si novella toplam 15 öyküden oluşan ve eski öykülerimin bir kısmının değişmiş yahut birleştirilmiş hallerini ihtiva eden “Gölgeli Öyküler”, Aralık’ta Yenisey Yayınları’ndan çıktı. Hatıra fotoğrafı misali bu seçkide kapak resminde “Nebbaşın Bulduğu” hikâyesi için çizdiği illüstrasyonla editörümüz Mehmet Kaan Sevinç de yer aldı.

Umarım hepimiz için korkunun sadece kâğıt üstünde kaldığı bir yıl geçer. İyi okumalar efendim…

Mehmet Berk Yaltırık

Yedikuleli Mansur'dan, Anadolu Korku Öyküleri'nden, Güçoburlar'dan ve Aşkın Karanlık Yüzü gibi seçkilerden tanıdığımız Mehmet Berk Yaltırık, kendi seçtiği korku hikâyelerini "Gölgeli Öyküler"de bir araya getirdi.

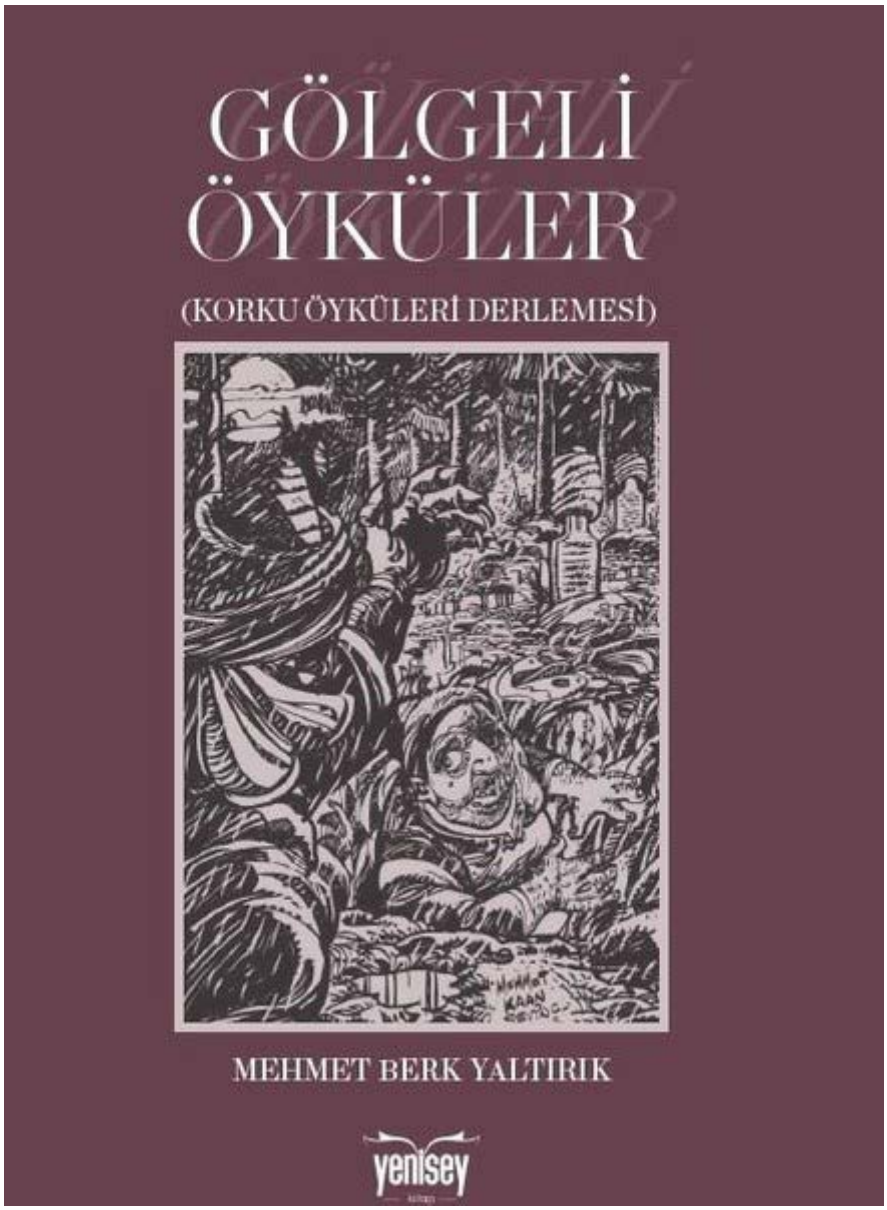

Gölgeli Öyküler-MBY

Gölgeli Öyküler-MBY-Arka Kapak Yazısı

Yedikuleli Mansur'dan, Anadolu Korku Öyküleri'nden, Güçoburlar'dan ve Aşkın Karanlık Yüzü gibi seçkilerden tanıdığımız Mehmet Berk Yaltırık, kendi seçtiği korku hikâyelerini "Gölgeli Öyküler"de bir araya getirdi.

Karanlığın damgaladığı deliler, Balkanlardan esen ürpertili rivayetler, perilere mesken hamamlar, asaleti saçtıkları kandan alanlar, çocukluk anılarında saklanan cinli harabeler, Süryanilerden kalma unutulmuş şehirler, aşkın göze çektiği kanlı perdeler, öldüğü zannedilip ölemeyenler, lanetlilere yakılmış mahzun şarkılar, hayat solduran eşkıyalar, ecinnilerin lekeledikleri, mezarın ötesine de uzanan uğursuzluklar, korkuyu arayanlar, gecenin bin belikli saçları, zalim haklayan beddualar…

"Son Gulyabani" namıyla mâruf Yaltırık'ın dehşetli öyküleri cesaretli okuyucularını bekliyor… Gece okumanız tavsiye edilir.

Selçuk Gökhan Kalkanoğlu

HIRLI VII

"Ona bakıyor"du. Zihinlerinden geçen ilk düşünce buydu. Baron ve Feroand, gözleri diğerininkine kilitlenmiş ve sadece bakıyordu. İkisi de ilkin diğerini fark etti: Şaşırmış, çaresiz ve düşünceli.

"Ona bakıyor"du. Zihinlerinden geçen ilk düşünce buydu. Baron ve Feroand, gözleri diğerininkine kilitlenmiş ve sadece bakıyordu. İkisi de ilkin diğerini fark etti: Şaşırmış, çaresiz ve düşünceli. Hemen arından gelen bir bilinçse kendilerinin de aynı durumda olduğunu itiraf etti. Böylesi bir karşılaşmadan sonra, hemen sonra ne yapılabilirdi ki?..

Baron, kitapta kaldığı yeri deri bir sicimle işaretledi; bu ona düşünme fırsatı vermişti. Şimdi, tüm dikkatini usta hırsıza yönlendirebilirdi. Baron'un bakışları ilkin deliciydi. Öfkeyle süzüyor, bir açıklama beklemekten ziyade hiddetle yargılıyordu. Sonra, bin yıllık dolandırıcı ustalığıyla değişti, yumuşadı ve sevecen bir mizaçta karar kıldı.

Feroand, düşmanını tanıması gerektiğini biliyordu ama onun bir kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bile anlayamıyordu. Aslında, bununla ilgilenemiyordu da. Sadece… Usta hırsızın gözleri hala kitabın üzerinde duran ellere kilitlenmişti. Baron'un elleri öyle güçlüydü ki bir tüy kalemi oradan oraya savurarak yaratmaya da bir çocuğun incecik boğazını sıkarak parçalamaya da muktedirdi. Peki, karşısında duran bu insan, hangisiydi?

Bu sahne ve düşünceleri bir anda, alabildiğine gerçek dışı göründü

Feroand'a. Arkasına dönüp bakma, hala aynı Şato'da olduğunu teyit etme ihtiyacı duydu. Gözlerini "baş düşmanı"ndan ayırmadı elbette. Usta hırsızın duruşu gevşekti, en ufak bir çıtırtıda sel olup sıvışacak, ardında yalnızca bir sis bulutu bırakacak gibi… Tedirginlikten kendi iç sesi bile kaçmış, saklanmıştı sanki. Böyle saçma bir duruma nasıl düşebilmişti?

"Sakin ol evlat. İkinci defa yanıma kadar gelebilmişken seni parmaklarımın tek bir şıklamasıyla küle dönüştürecek falan değilim." Baron'un sesi derindi. Doğal olamayacak kadar derin. Ve, ardından gelen, gizlemek için çaba sarf edilen gülüşse… "Ancak dipsiz kuyuları boyayan ziftin şapırtısı olabilir."

Bu ürkünç ilk intibaya rağmen, o seste bir şey daha vardı. Feroand'ın ilgisini çeken ve onu dikkate almaya iten bir şey... Derinliğinde bilgelikten kalma bir pus vardı. Başkalarının henüz bilmediği, belki de asla bilemeyeceği gizemlere dair bir ima… Görmüş, geçirmiş ve belki de yaşadığı bazı korkunç şeyleri daima anımsamak adına boğazına nakşetmiş gibi. Dinleyenine haddini bildirmekten öte, onu az sonra açıklayacağı bilgeliği tatmaya davet ediyordu. Feroand'ın saygısını çekti bu.

İçine daldığı bu durumdan kurtulmanın kolay bir yolu yoktu. Usta hırsız bunu pekala biliyordu. Kurtuluş, nasıl bir durumda bulunduğunu iyice kavramaktan, düşmanını tanımaktan ve tüm bunları yapabilmek için de zaman kazanmaktan geçiyordu. Baron'un mental gücünü sınamaya karar verdi. "Bakışlarındaki o parıltıyı kazanmak için bu kütüphanedeki tüm kitaplarla bileylemiş olmalı gözlerini. O halde, arkamdaki raf bir hayli değerli."

Tetiktelikten rahatlığa, hatta yayılmaya doğru geçti Feroand'ın bedeni. Bir adım geriledi ve sanki koridordan sıvışmayı değil, rahat bir pozisyon edinmeyi amaçlıyormuş gibi raflardaki bir boşluğa poposunu iyice yerleştirdi.

"Dostlarıma yaptığının aksine ruhumu emmediğin için minnettarım pek haşmetli lordum (!)" Sesine olabildiğince alay eklemişti; hamle hamle, minik minik ilerleyecek ve bulduğu ilk gedikten saldırıya geçecekti. Bakışları Baron'un yüzünü lime lime ediyordu. Biraz öfkeyle ama daha çok ustalıktan gelen haklı bir zarafetle…

Bütün bu çatışma hazırlığına rağmen, Baron pek de etkilenmiş görünmüyordu. Ellerini masadan çekip, tahtına iyice sokuldu. Düşmanının ne yapmak istediğini anlamıştı ve onu daha yakınına, sıcak çatışmaya davet ediyordu.

"Beni tüm gün bu şatoya tıkılıp ne yapıyor sanıyorsun delikanlı?!" Sesi hiddetliydi. Ölçülü, oralarda bir yerlerde daha fazlasının olduğunu ima eden bir hiddetti bu.

"Bütün o bilgeliğe rağmen gene mi aynısı? Bir yaşlı ve ruhuna yapışmış aşağılamaları! Ne büyük hayal kırıklığı..." Feroand tekrar aynı muameleyi çekemeyecekti. Tam Baron'un sözünü kesecekti ki bu irfan sahibi varlık, konuşmasına devam etti: "Ben aklın özgürlüğü için savaşıyorum!"

"Özgürlük?!" Takıntısını Baron'un ağzından duymak bu genç asinin beklemediği bir şeydi. Öne doğru hafifçe eğilerek ilgisini açık etmişti ki saldırgan bir duruş takınarak bu açığını gölgelemeyi tercih etti. Neticede bu çatışma hamleler ve karşı saldırılarla ilgiliydi.

"O cahil köylülere inisiyatifi bırakacağımı mı sanıyordun? Ya da, elimdeki kaynakları yalnızca ve yalnızca kendi zevki için arzulayanlara hibe edeceğimi? Peki, irademi çiğnemek isteyen o sefil kasabaya ne demeli? Hayır, HAYIR! Aklın kalesi daimi olmalı!" dedi Baron.

Feroand duyduklarına şaşırmıştı. Sonra da, şaşırdığına şaşırdı. Baron elbette ki bayağı dertlerin peşinden koşacaktı; neden daha fazlasını beklemişti ki?.. Pekii, zihnini kurcalayan şey neydi? Buraya gelirken hangi umutla, hangi kadere ilerlemişti? Bunları hatırladı, duruşunu hazırladı ve büyük karşı çıkışına başladı:

"Ha, her şeyi sen çekip çevireceksin yani? Tüm bu zaten özgür ormanları; yalnızca kendi dilediği yönde, kaynaşarak yükselen Kasaba'yı; açlık ve korkuyla kıvranan köy halklarını?.. Ruhlarını eritip küçük, köle kalıplarına döktüğün dostlarım var ya… İtaat etmeleri için şekillendirdiğin hani? İşte onlar burada olsalardı suratına tükürürlerdi. Bana şükret ki karşımdaki yalnız ve korunmasız

MKAMS

haline rağmen sana elimi sürmüyorum.

"Özgürlükten bahsediyorsun? Ama insanların kişiliklerine saldırıp onları normalde yapmayacakları şeyleri yapmaya zorluyorsun? Güveni bilir misin sen? Bağımsız zihinlerin esenliğine, bireylere güvenen Kasaba'yı?.. İşte o ele geçirdiğin dostlarım Kasaba'ydı! Emdiğin damarlarında gerçek özgürlük akardı!"

İşe yaramış mıydı? Sözleri kesinlikle Baron'un zihninde anlayış ve saygı dolu şimşekler çakmayacaktı, fakat onu daha fazlasını anlatması için kışkırtmış mıydı? Kısılan yorgun gözlerinden, suratındaki bıkkın ifadeden sadece bu tartışmayı kendi kendisiyle bile olsa defalarca kere tekrarladığı anlaşılmaktaydı. Elleriyle masadan güç alarak öne eğildi, belli ki saldırısı yaman gelecekti.

"Dünyanın işleyişini bildiğini mi sanıyorsun velet? Neyin ne olduğunu bildiğini?.. Belki de, her şeyi birkaç basit cümleyle açıklayabileceğini?.. Hayır! Sözümü kesme! Dinle şimdi!

"Akıllısın madem, düşün bakalım. Birisi durduk yere sana saldırmaya başlarsa ne yaparsın? Kaçarsan, yakalanırsın. Savaşırsan, sana uymayan bir mizacı kuşanırsın. Özgür akıldan saptığı bariz iki yol. Başka?.. Her yerinde vahşetin hüküm sürdüğü bu diyarda, böylesi olağan bir sorunda ne yapacağını düşündün mü acaba?

"Cevabı ben biliyorum! Madem onlar kargaşa istiyor, madem ben aklımla yalnız kalmak ve kendi imkanlarımı korumak istiyorum, neden o vandalların birbirlerine düşmelerini sağlamıyorum? İşte, sana özgürlüğün formülünü sunuyorum. Herkes için!

"Senin 'Kasaba'nda, yalnızca bedenlerini azade kılmayı umursuyorlar. Kargaşa tutkunu onlar. Evet, kendi halklarına pek saldırmıyorlar ama dünyanın kalanına şiddet uyguluyorlar. Aldıkları tüm o 'iş'leri bunu doğruluyor. Biliyorsun. Buraya vardığın yolda benzeri bir 'iş anlaşması'na dahil olmuştun. Evet, neler yaptığını biliyorum!

"Damarlarındaki kanı özgürlükle ama dışarıdaki özgürlüğü de kanla takas ediyorlar. Ben ne bu özelliklerine dokunuyorum ne de onları bambaşka bir şeye dönüştürüyorum Feroand. Oldukları şeyi hür yaşamalarını tesis ediyorum yalnızca."

Feroand'ın söyleyeceği çok şey vardı. Ona nasıl da yanlış düşündüğünü, neleri kaçırdığını anlatacaktı. Ama, ya Baron'un sözlerini kesememesinden ya da arkasından, hafif aralık kalan kasa kapısından süzülen seslerden dolayı konuşmayı uzatmamakta karar kıldı. Aksi halde ya Baron onu anlamayacak ya da nöbetçilere yakalanacaktı.

"Peki ya köylüler evlat? Dünya onların kuralları ile yönetilseydi ne olurdu, biliyor musun? O bağnazlar sefil hayatlarında bir takım şeylerin, yüce güçlerin varlığını sezmişler. Evet. Neyse ki! Fakat onlara hükmetmeyi, aklın ve insanın gücünü o hastalıklı varlıklara göstermeyi hayal bile edememişler. Sümsük, aciz, insan artığı bir cahil ordusu!

"Bilimciler var bir de. Şu, aklın sözde tek sahipleri! Neden şaşırdın? Ahh, evet. Sen onları bilmezsin tabii; bilmek senin işin değil ki!.. Bu 'çok gizli, süper zeki' örgüt ne yapıyor söyleyeyim sana; kaçaklarını sana avlatmak dışında! Aklı araçsallaştırıyor onlar. İnsan aklının yapısına ihanet ediyorlar! Neymiş efendim, 'her şey insana hizmet etmeli'ymiş. Palavra! Onlar zaten kendi zevklerine ve arzularına köle olmuşlar, bir de bu amaçlarına ulaşmak için insan aklını kırbaçlayıp icat geliştirtiyorlar!

Onca silahı; sur parçalayan topları, buharıyla şehirleri dağlayan patlarları, kitleleri helaka sürükleyen propagandaları kim, neden geliştirdi sanıyorsun? Bu iğrenç ölüm aletlerini özgür aklın nimetleri olarak görüyorlar ama... Gerçeği söyleyeyim sana; bütün bunlar kendi pisliklerinin dışavurumu yalnızca!"

Feroand bunalmıştı, Baron'un daha fazla nutuk çekmesine imkan tanımadan haykırdı: "Herkes için özgürlük mü istiyorsun? Neden herkese tasma takıp peşinden sürüklemeye çalışıyorsun peki, sanki tek bir yol varmış gibi?! Sen dünyanın yegane hakimi olmak istiyorsun ve uydurabildiğin tüm saçmalıkları buna alet ediyorsun!" Parmağını bir hançer gibi uzatmıştı Feroand.

"Halbuki, başkalarıyla uğraşmasan ve hepimizin karar hakkını kendisine bıraksan… Hiç

kimse sorun çıkartacak kadar güçlü olamayacak, gruplaşamayacak, donanamayacak. Ama sen, bütün bu taşları üst üste yığarak.."

Baron, ayağa fırlayıp hışımla sözlerini kesti. Vakarından eser yoktu artık, "yüzü kızarmış, boğazı çatlamış ihtiyarın teki"ydi.

"Senin kasaban öyle diyor tabii! Ama onlar BUNU inşa edebiliyor mu peki? Aklı onurlu, dik ve özgür kılmak için tüm sınırların ötesine saldırmaya cüret edebiliyorlar mı?! Buraya bak velet, buraya iyi bak!" Konuşurken kolları tüm şatoyu kapsamaya çalışırcasına çırpınıyor, boğazından yükselen hiddeti Feroand'ı raflara çiviliyordu. Ardından avucunu daha önce masaya bıraktığı kitaba yasladı, ondan güç alır bir tavrı vardı.

Fakat Baron'un sözleri değil, bu hareketi çekti Feroand'ın dikkatini. Parmaklarının kavradığı cildi inceledi. Masada pek çok kitap vardı ama bu… Zifir karası kapağı; isimsiz varlığı; koynunda, kabının hemen ortasında işli mücevheri… "Batan Güneş kadar soluk, doğan Güneş kadar canlı"ydı mücevheri. Mavi'nin ve Yeşil'in eşsiz birlikteliği...

Usta hırsızın odağı bir anlığına Baron'dan uzaklaşmıştı ama o tüm hızıyla devam ediyordu anlatısına. "Amacım için, hayalim için tüm ömrümü harcadım. Araştırdım ben! Çalıştım! O kapıyı neyin açtığını tahmin bile edemezsin; özgürlüğe uzanan yolu hiç görmedin! Sanat ve güzellik; tüm şatoyu kaplayan müzik!.. Keşfettiğim ve çağırdığım o gücün, Rakşadhe'nin estetikten geçtiğini sen nasıl bilebilirsin?!"

Bu son sözlerle Feroand da kontrolünü kaybetmişti. Bunda, koridordan yaklaşan seslerin yarattığı gerilim de etkiliydi. Yerinden hışımla doğruldu ve ellerini masaya kırarcasına indirerek Baron'un gözlerine tüm nefretini sundu.

"Aşağıdaki o muhteşem sanat galerisi sadece bunun için miydi? Kendi uyduruk arzularını gidermek için?.. Sen Baron, güzelliğin en kutsal formunu kirlettin! Peki ya o fener alevleri? Onları neden Şato'nun dışına sürgün ettin? Hayır, söyleme! YETTİ! Beni dinleyeceksin şimdi!

"'Gizemli kişiler'in aklı köleleştirdiğini söylüyorsun ama kendi yaptıklarını görmüyor musun? Kendi bilgini kendi hayalin, yalnızca kendi hayalin için kullanıyorsun! Üstelik bu bilgiyi hiç kimse öğrenemesin diye de tüm kitapları burada, kendinle birlikte alıkoyuyorsun!

"Nasıl peki? Nasıl oluyor da kimin yanlış yolda olduğuna sadece SEN karar verebiliyorsun?! Mesela, ben. Salt saldırgan değilim; tüm acizliğine rağmen seni öldürmememden bile bunu görebilirsin. Aklımı da kullanıyorum çünkü. Arzuluyorum, seçiyorum, düşünüyorum, bilgiyi tarıyor ve icat ediyorum. Bütün bunlarla birlikte, senin bu müthiş, diyarlar üzeri denkleminde nerede duruyorum? Biricik ve yalnızca kendi varlığımın şahıyım ben! Eylemlerim sadece bedensel ihtiyaçtan ya da zevkten gelmiyor; bedenime sadece aklım değil, bütün bir BEN hükmediyor. Öğrenme güdüsü, merak ve hayretle ilerliyor adımlarım, tutkuyla dokunuyor parmaklarım.

"Öyle birkaç cümleyle bütün evreni açıklayabileceğini mi sanıyordun? Ben, yalnızca kendi varlığımla bile senin safsatalarını çiğniyorum!"

Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş Baron tüm nefesini toplamış, buracıkta öldürülme pahasına da olsa Feroand'a haddini bildirmeye hazırlanıyordu. Ama sözlerini yutması gerekti. Çünkü, kapıdan gelen patırtılar ve bağırışlar artık açıkça duyuluyordu. Gülümsemek istedi, sorunu birazdan çözülecekti. Fakat o gülümseme de gelemedi.

Usta hırsızsa, onun suratındaki bu değişimi takip etmemişti. Çünkü hassas kulakları birkaç bağırtıdan daha fazlasını işitmekteydi. Kendisini yere attığı anda büyük bir patlama duyuldu. Şimdi, bütün kasayı dolduran kitap ve toza, acı ve çığlıklar da dahil olmuştu. Çığlıklar -kitap ve toz zerreleri gibi- duvarları pataklarcasına, dört bir yandan üzerlerine yığılıyordu.

Kolera salgını New York'u kasıp kavururken bir akrabamın davetini kabul edip, kendisiyle birlikte Hudson kıyısındaki cottage ornesinde (küçük villa) iki hafta kalmayı kabul etmiştim. Burada basit yaz eğelencelerinin hepsiyle meşgul olma olanağımız vardı. Kalabalık şehirden her sabah gelen korkunç haberler olmasa,ormanda yürüyüşe çıkarak, resim yaparak, kayıkla gezerek, balık avlayarak, yüzerek, müzik dinleyerek ve kitap okuyarak hoşça vakit geçirebilirdik.

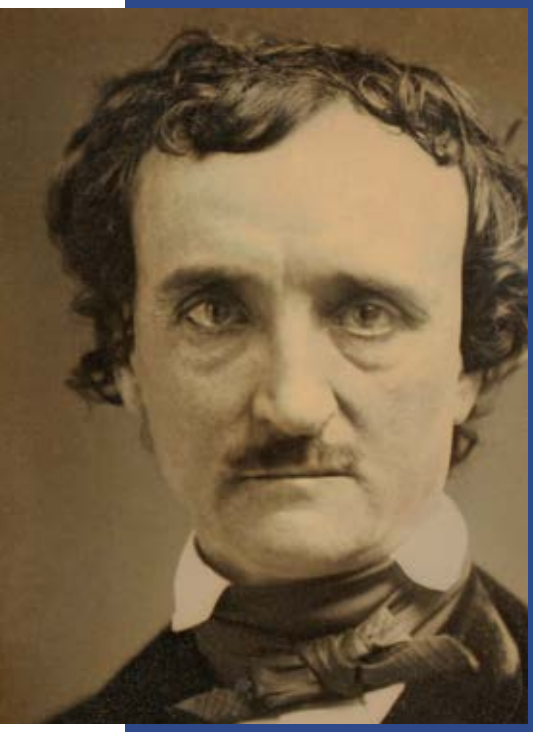

SFENKS

EDGAR ALAN POE

Kolera salgını New York'u kasıp kavururken bir akrabamın davetini kabul edip, kendisiyle birlikte Hudson kıyısındaki cottage ornesinde *(küçük villa)* iki hafta kalmayı kabul etmiştim. Burada basit yaz eğelencelerinin hepsiyle meşgul olma olanağımız vardı. Kalabalık şehirden her sabah gelen korkunç haberler olmasa,ormanda yürüyüşe çıkarak, resim yaparak, kayıkla gezerek, balık avlayarak, yüzerek, müzik dinleyerek ve kitap okuyarak hoşça vakit geçirebilirdik. Gün geçmiyordu ki bir tanıdığımızın ölüm haberini almayalım. Ölü sayısı arttıkça her gün bir rkadaşımızın kayıp haberini beklemeyi öğrendik. Bir süre yaklaşan bir haberci karşısında titrer olduk. Güney'den esen rüzgar bile bir ölüm havasına bürünmüş gibiydi. Ruhum kararmıştı.

Başka bir şey konuşamıyor, düşünemiyor, hayal edemiyordum. Akrabam ise benim kadar hassas yapılı değildi. Onun da canı epey sıkkındı ama yine de beni neşelendirmeye çalışıyordu. Son derece kültürlü bir filozoftu ve hayallere kapılmazdı. Somut dehşetlere sonuna kadar duyarlıydı, ama gölgelerden korkmazdı. Ama her ne kadar beni düştüğüm bu anormal kasvet havasından kurtarmaya çalışsa da, kütüphanesinde bulduğum bazı kitaplar başarılı olmasını engelliyordu.

Bunlar içimde yatan batıl inanç tohumlarını filizlenmeye teşvik eder nitelikteydi. Bu kitapları ondan habersiz okuyordum. Bu yüzden içinde bulunduğum depresyonun devam etmesine anlam veremiyordu.

En ilgimi çeken konulardan biri gelecek alametleriydi. Hayatımın bir döneminde bunları ciddi ciddi savunmuştum. Bu konuda uzun uzun, hararetle tartışıyorduk. O böyle şeylere inanmanın saçma olduğunu söylüyor, ben ise -yani beklenmedik- alametlerin kesinlikle doğru bilgiler taşıdığını ve bunlara saygı gösterilmesi gerektiiğini savunuyordum.

Aslında onun küçük kır evine gittikten kısa bir süre sonra başıma öyle tuhaf ve açıklamasız bir olay gelmişti ki, bunu bir gelecek alameti olarak görmekte kesinlikle haklıydım. Beni tamamen afallatmıştı; öyleki arkadaşıma olanları günler sonra anlatabildim.

Son derece sıcak bir günün ikindisinde elimde bier kitapla açık bir pencerenin yanında oturyordum.. Pencereden dışarı bakınca engin bir manzara görüyordum. Nehir kıyıları ve uzaktaki tepe. Tepenin bana yakın olan yamacı heyelan yüzünden ağaçsız kalmıştı. Düşüncelerim uzun zaman önce okuduğum kitaptan komşu şehri kasıp kavuran korkunç salgına dönmüştü. Gözlerimi kitaptan kaldırınca, tepenin

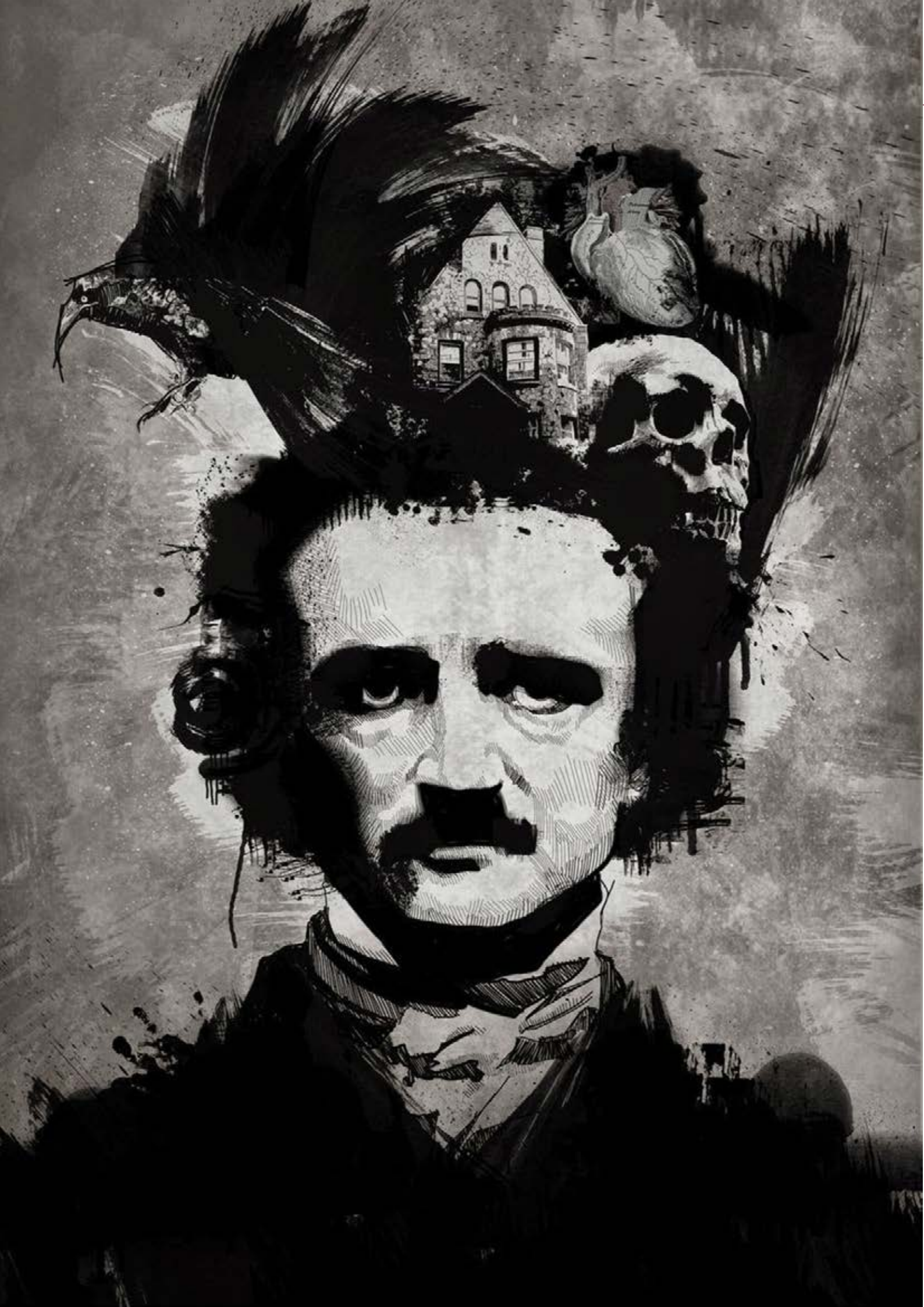

çoplak yamacındaki bir şey dikkatimi çekti - korkunç bir canavar zirveden hızla aşağı iniyordu. Kısa süreden tepenin dibine varıp sık ormanda gözden kayboldu. Bu yaratığı ilk gördüğümde akıl sağlığımdan en azından gözlerimden şüphe ettim.Kendimi deli olmadığıma ve hayal görmediğime ikna etmem dakikalar aldı. Ama korkarım canavarı tarif ettiğimde *(onu açık seçik görmüş ve aşağı inene kadar iyice incelemiştim)* okuyucularımı ikna etmem kendimi ikna etmemden bile güç olacak. Yaratığın boyutlarını yanından geçtiği ağaçlarınkiyle kıyaslayarak tahmin edebilmiştim - bir kaç dev ağaç o heyelandan kurtulabilmişti.

Böylece en büyük savaş gemilerimizden bile daha büyük olduğu sonucuna vardım. Savaş gemisi diyorum, çünkü canavar gemiye benziyordu. Özellikle bizim yetmiş dörtlüklerden birine. Hayvanın ağzı on beş yirmi metrelik bir hortumun ucundaydı. Bu hortum bir fil gövdesi kadar kalındı.

Hortumun dibinin yakınında sık siyah kıllar başlıyordu. Bunlar bir düzine bufalonun postunu kaplayacak kadar boldu. Bu kılların arasından fırlayan, yabandomuzlarınınkine benzer ama onlardan çok daha büyük iki parlak diş aşağı doğru eğik olarak uzanıyordu. Hortumunun iki yanında da ,ona paralel olarak, yaklaşık birer metrelik iki çubuk uzanmaktaydı. Prizma şeklindeki bu çubuklar saf kristalden yapılmış gibiydi, bazen güneşin ışıklarını muhteşem bir şekilde yansıtıyorlardı. Gövdesi ters duran bir takoz şeklindeydi. Bu gövdeden iki çift kanat çıkıyordu, kanatların her biri yaklaşık yüz metre uzunluğundaydı çifteler üst üste duruyordu ve metal pullarla kaplıydılar. Her pulun çapı üç dört metre kadardı. Üst ve alt kanatlar birbirlerine sağlam birer zincirle bağlı olduğunu gördüm. Ama o korkunç yaratığın en tuhaf yanı göğsünün neredeyse tamamını kaplayan parlak beyaz bir kurukafa resmiydi. Sanki o kara gövdenin üstüne bir ressam tarafından çizilmişçesine kusursuzdu. O korkunç hayvana özellikle de göğsündeki resme dehşetle ve hayretle mantığımla bastırmayı başaramadığım bir kaygıyla bakarken, hortumunun ucundaki ağzın birden açıldığını gördüm. Ağzından öyle yüksek ve kederli bir ses çıktı ki, sanki bir matem çanı çalıyordu. Yaratık tepenin dibinde gözden kaybolurken bayılıp yere yığıldım.

Kendime gelince önce arkadaşıma görüp duyduklarımı anlatmak istedim tabii. Ama içimde öyle bir tiksinti vardı ki bunu açıklamam çok zor bunu yapamadım.

O olaydan üç dört gün sonra bir akşam arkadışımla o canavarı görümüş olduğum odada oturuyorduk. Ben yine aynı pencerenin yanında aynı koltukta, o ise yakındaki bir kanepede oturuyordu.Yine aynı yerde aynı vakitte bulunmanın etkisiyle ona gördüklerimi anlattım.Beni sonuna kadar dinledi. Önce kahkahayı bastı. Ama sonra giderek ciddileşti. Sanki artık delirdiğimden şüphesi kalmamış gibiydi. O anda canavarı tekrar gördüm. Korkuyla çığlık atarak arkadaşıma seslendim. Merakla baktı. Ama hiçbir şey görmediğini söyledi. Oysa ben yaratığın tepenin çıplak yamacından indiğini açık seçik görüyordum. Bunun üzerine paniğe kapıldım. Artık hayal gördüğümden ve bunun ya öleceğimin işateri ya da delilik alameti olduğundan emindim. Koltuğa çökerek ellerimle yüzümü örttüm ve dakilarca hümgür hüngür ağladım. Gözlerğmi tekrar açtığımda yaratık ortadan kaybolmuştu.. Ama arkadaşım sükunetini az çok korumuştu. Bana gördüğüm yaratığı ayrıntılarıyla tarif etmemi söyledi. Sözümü bitirince dayanılmaz bir yükten kurtulmuşçasına derin derin iç geçirdi. Sonra zalimce bulduğum bir soğukkanlılıkla konuşmaya başladı.

Onunla sık sık üstünde tartıştığımız kuramsal felsefenin çeşitli yönlerinden bahsetti.

Özellikle bir nokta üstünde ısrarla durduğunu hatirlıyorum:

İnsanların yaptıkları incelemelrde yanılmalarının en büyük sebebinin bir nesnenin değerini, yakınlığını yanlış hesaplamaktan dolayı azımsamaları ya da abartmaları olduğunu söyledi.. *"Mesela"* dedi, *"demokrasinin tüm dünyaya yayıldığında nasıl bir etki göstereceğini tahmin etmek istiyorsak, bu yayılmanın gerçekleşebileceğini mutlaka dikkate almalıyız. Oysa bana bu noktayı incelemeye değer tek bir yazar söyleyebilir misin?"*

Bir an susup kitap dolabına gitti ve eline Doğal Tarih'in basit özetlerinden birini aldı. Sonra kendisiyle yer değiştirmemi istedi. Kıtanın küçük yazılarını rahat okuyabilmek için.

Böylece pencerenin yanındaki koltuğa oturup kitabı açtıktan sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Canavarı o kadar ayrıntılı anlatmasan, ne olduğunu asla anlayamazdım. Sana bir öğrenci çocuğun Insecta *(yani böcek)* sınıfından, Lepidoptera takımından, Crepusculaira familyasından Sphinks *(yani Sfenks)* cinsini nasıl tarif ettiğini okuyayım. İşte aynen şöyle yazıyor:

"Dört zarlı kanadı küçük, rengarenk metalik pullarla kaplıdır. Ağzı hortum şeklindedir çünküçenesi uzundur.. Ağzının iki yanında dokunmaya ve tat almaya yarayan kısa kıvrık çıkıntılar bulunur. Alt kanatlarla üst kanatlar birer sert kılla birbirine bağlıdır. Antenleri przima şeklindedir ve uzun birer çubuğa benzer.Karnı sivridir.

Batıl inançlı halk kurukafa Sefnks'inden, zaman zaman attığı kederli çığlıklar ve göğsündeki kurukafa resmi yüzünden çok korkar."

Kitabı kapadı ve koltukta öne eğildi. Şimdi tam o *"canavarı"* gördüğüm sırada ve benim durduğum pozisyondaydı.

"'Ah işte gördüm!" diye haykırdı. *"Tepenin yamacına yeniden tırmanıyor. Gerçekten çok ilginç bir yaratık, ama sandığın kadar iri ya da uzakta değil. Aslında uzunluğu bir milim. Ve gözümden bir buçuk milim uzakta duruyor. Pencere kanadından sarkan bir örümcek ağı ipliğine tutunmuş, titreye titreye yukarı çıkıyor."*

Edgar Alan POE
1846

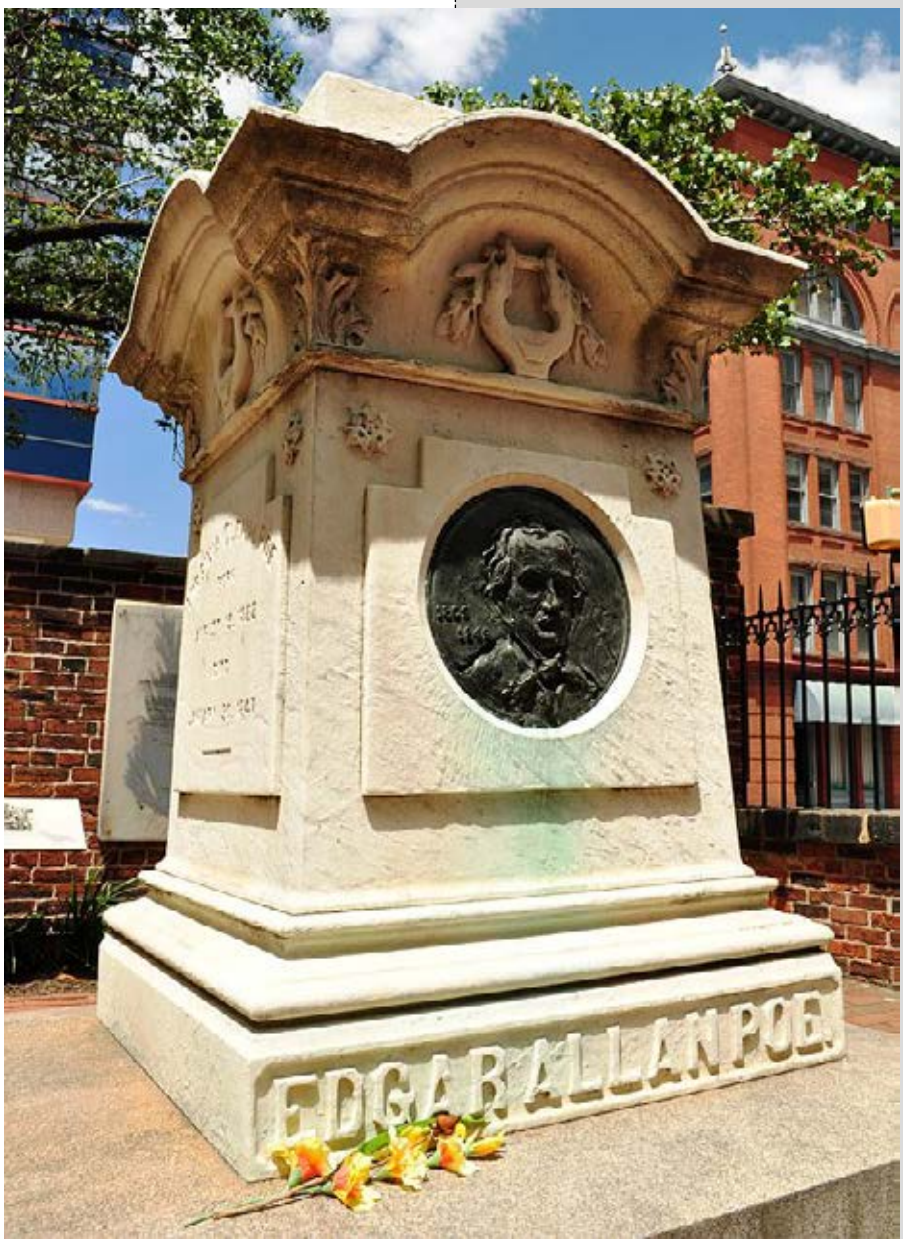

Süheyl Toktan

"-Sanık! Rüyalarınızla yakınlığınız nedir?

- Yani... Onlar benim hayallerim işte, hepsi bu.

- Onları sahipleniyorsunuz demek. Bir kişinin başka bir kişiye insan olmasa dahi sahip olmasının etik olup olmadığı konusunu bir kenara bıraksak bile geri önemli bir gerçek kalıyor, o da sanığın hayalleri bir kere ortaya çıktıktan sonra, bunların kamusal bir sorun haline gelmesini önlemeye yönelik adımları atmasının gerekliliği. Bu durumda; sanığın böyle tehlikeli rüyalar görmesinin yasaklanmasını ve tutuklanarak gözetim altına alınmasını öneriyorum.

- İtiraz ediyorum! Sanığın rüyaları tamamen insanlık yararınadır. Daha doğrusu, yerçekimini etkisiz kılan, duyulmadık sonuçları olabilecek özel eldivenlerdir...

- Peki nerede bu eldivenler?

- Onlar henüz bir rüya. Bu genç hanım beni tasdik edecektir.

- Hanımefendi rica etsem bize gerçekleri söyleyebilir misiniz? Daha doğrusu balon yapar mısınız?

- SENİ SEVİYORUM!

- Gördünüz mü?

- Raportörün görebileceği şekilde çevirin.

Teşekkürler." ☆

Jessii'yi Öldürmek İsteyen Kim?

ve Çekoslavak sinemasına kısa bir bakış

Václav Vorlícek / 1966

Dana Medrická, Jirí Sovák, & Olga Schoberová

"Birisi abuk sabuk bir rüya gördüğünde olacakları düşünsene. Sokakta deliler gibi koşuşan imgeler... Bir felaket!" diye bir bilim adamı, memnun ve üretken işçiler üretmek amacıyla, rahatsız edici rüyalar yerine yararlı hayaller kurmayı amaçlayan bir yöntem keşfeden araştırmacı ***Doktor Ruzenka Beránková****'yı* uyarıyor. Çünkü bir sorun vardır; Dr. Berankova iksirini bir deneğe uyguladığında rüyadaki istenmeyen unsurlar kaybolurken, aslında 'gerçek' olmuşlardır!

Aslında Ruzenka kocası ***Dr. Jindrich Beránek***'*i* geliştirmiş olduğu yöntemle ***Jessii***'*yi* hayal etmekten 'alıkoyduktan' sonra bunu öğrenmiştir; Jessie, Dr. Beránek'in baş mühendisi olduğu fabrikada bir sorunu çözebilmek için üzerinde çalıştığı antiyerçekimi eldivenlerine sahip olan, kıvrımlı hatlara sahip bir çizgi-roman kahramanıdır. Ve sonuçta Jindrich, bir ***Pistolník*** *(silâhşor)* ve ***Süpermen*** tarafından o eldivenleri ele geçirmek amacıyla takip edilen Jessii'nin yanında yatıyor olarak uyanmıştır... İşte felâket!

Çekoslovakya ve günümüz Çek Cumhuriyeti, çok uzun zamandan beri beğenilen pek çok prodüksiyonun mecraı olmuştur. Önemli yönetmenleri ve 1933'te kapılarını açarak ülkenin ve Avrupa'nın en büyük film stüdyosu olan ve günümüzde genellikle Avrupa'nın Hollywood'u olarak anılan Barrandov Stüdyoları imkânlarıyla, konu edindiğimiz filme gelene kadar, özellikle 950'lerde bir çok ünlü filme imza atılmıştı. **Martin Fric**'den; ***Císařův pekař a pekařův císař*** *(Emperor and the Golem)*, **Karel Zeman**'dan; ***Cesta Do Praveku*** *(Journey To The Beginning Of Time)* ve ***Vynález zkázy*** *(The Fabulous World Of Jules Verne)*, **Borivoj Zeman**'dan; ***Byl jednou jeden král*** *(Once Upon A Time There Was A King)*, **Karel Steklý**'den iki adet **Jaroslav Hašek** uyarlaması; ***Dobrý voják Svejk*** *(Aslan Asker Şvayk)* ve **Poslusne hlásim** *(Bunu rapor edeceğim)* hemen söylenebileceklerden bir kaçı. Çok sayıda canlandırma sineması örneğinden ise hiç söz etmiyorum.

60'lı yılların ortalarına gelindiğinde, Çekoslovak film endüstrisi *'En İyi Yabancı Dilde*

Dana Medrická, Jirí Sovák

Pistolnic, Jessii, ve Süpermen.

Film' dalında iki ***Oskar*** kazandı. İlki 1965 tarihli **Ján Kadár, Elmar Klos** yönetmen ikilisinin; ***Obchod na korze***, *(The Shop on Main Street / 1967 Oskarları)*, diğeri ise yapım yılı 1966 olup 1968'de Aynı dalda Oskar'ı alan **Jirí Menzel**'in, çoğunuzun bileceği bir **Bohumil Hrabal** uyarlaması; ***Ostre sledované vlaky*** *(Sıkı Kontrol Edilen Trenler)*. Ve yanı sıra, ele aldığımız, 1966 yılı yapımı, **Václav Vorlícek**'in yönetimindeki ***Kdo chce zabít Jessii?*** *(Jessii'yi öldürmek istiyen kim?)*: Vorlícek filmin hikâye ve senaryosunu şair, yazar sinema ve çizgiroman senaryoları yazan **Milos Macourek** ile beraber yapmışlardı. **Dana Medrická, Jirí Sovák**, (bazılarınızın bileceği) **Olga Schoberová** başrollerde yer almışlardı. Filmde kullanılan çizgibandlar ve özel efektler (afişlerine varasıya) ise Çekoslovakya'nın en bilinen ve sevilen çizgiroman sanatçısı kabul edilen **Karel (Kája) Saudek** tarafından yapılmıştı.

Anlatılanlara göre, başlangıçta sadece çocuklar için eğlenceli bir film düşüncesiyle yola çıkılmış olsa da, yapımcılar (onlar ***Státní Film*** ve ***Studio Barrandov*** oluyor) kısa sürede senaryonun içinde barındırdığı 'hiciv' potansiyelini fark ederek stratejik bir karar değişikliğine gidilmişti. Temelde hikâye, sürekli olarak iki süperkötü olan ***Pistolnic*** adlı bir kovboy (**Karel Effa**) ve ***Süpermen*** (**Juraj Visny**) tarafından takip edilen, seksî ve zekî sarışın kahraman ***Jessii*** (**Olga Schoberová**)'yi sahip olduğu eldivenler nedeniyle bir gazete çizgibandından takıntı haline getiren ***Jindrich*** (**Jiří Sovák**) adlı bir bilimci ile ilgilidir.

Jindrich'in aynı zamanda kendi de bir bilimci olan eşi ***Dr. Ruzenka Beránková*** (**Dana Medřická**), uyuyan bir kişinin o anda gördüğü rüyayı ve içinde bulunduğu ruhsal durumu özel bir kulaklık bağlantısıyla bir video

Olga Schoberová, "Isırmam doktor!"

ekranına yansıtarak izletebilen somnioreparation (rüya onarım) makinesini icadetmiştir ve yine kendi geliştirdiği bir iksir ile kâbusları tatlı rüyalara dönüş-türmenin çaresini bulmuştur.

İşte bu minval üzere bir kaçma kovalamacaya dönüşen olaylar dizisi en nihayet mahkemede sonuçlanır. Tabi o kadarla bitmez ama finali siz izleyip öğrenirsiniz artık...

Bu eğlenceli film komşu ülkeler haricinde yaygın bir dağıtım şansı bulamamış olsa da (bize de uğramadı), fakat her zaman olduğu gibi, *"bundan iş çıkar"* zihniyeti ile ***Hollywood*** tarafından *'remake'* görüşmelerine girişildi. Karı-koca bilimcileri oynamaları için **Jack Lemmon** ve **Shirley MacLaine**'e gidildi. 'çizgi'den çıkma üçlüde ise orijinal filmdeki oyuncuların rollerini yinelemeleri istenmişti (Olga Schoberová, Juraj Visny ve Karel Effa). Fakat heyhat ki, proje 1968 Çekoslovakya'nın işgaline kurban gitti.

Filmin yazar ve senaristi Milos Macourek Jessii'yi perdede canlandıran Olga Schoberová'yı temel alan 'Muriel' karakteri üzerine yazdığı ve yine Kája Saudek'in çizdiği "Muriel a andelé" ve "Muriel a oranzová smrt" adlı iki kitap da 1969'da tamamlanmasına rağmen aynı akıbete uğrayıp işgal vurgunu yedi. Değişen siyasî şartlar paralelinde, yeni uzaktan kumandalı yönetim *"size bu kadar serbestlik fazla"* demiş olacak ki, iki kitap da yayınlanmak için 1989'da 'Kadife devrim'i beklemek zorunda kaldılar. ☆

"Bir ütopya, hayâl belki de... ama biliyoruz ki, insanoğlunun hayâlleri çok yaratıcı olabilir. ve hayâllerimizi kanatlandırırsak en yüksek zirvelere bile ulaşabiliriz."

"Çizgiromanlar ve bilimkurgusal eserler hafife alınmamalı. Tabi ki birçok olumsuz unsur da sergilemiyor değiller. Şu Süpermen meselâ, son derece ürkütücü." ☆

Aslan** (iyi) **Asker Şvayk

Öykü...

Atilla Bilgen

Günlerdir kafamda derleyip toparladığım öyküyü yazmak için bilgisayarın başına geçtiğimde, parmaklarım gemlerinden kurtulup bozkırda özgürce koşturmak isteyen bir at gibi, klavyenin üstünde sabırsızca dolanıyordu. O hevesle gözlerimi ekranın üstüne kilitleyip giriş cümlemi düşündüm ve birden tıkandım.

BAŞINDAN AYRILANLAR!

Günlerdir kafamda derleyip toparladığım öyküyü yazmak için bilgisayarın başına geçtiğimde, parmaklarım gemlerinden kurtulup bozkırda özgürce koşturmak isteyen bir at gibi, klavyenin üstünde sabırsızca dolanıyordu. O hevesle gözlerimi ekranın üstüne kilitleyip giriş cümlemi düşündüm ve birden tıkandım. Oysa olayların kurgusunu zihnimde çoktan bitirmiştim. Oturdum mu bir çırpıda yazarım diye içimden geçirirken şimdi bir kelime bile yazamıyordum. Bulduğum cümlelerin hiçbiri içime sinmiyordu. Konsantrasyonumu artırmak amacıyla tek kaşımı kaldırdım, ardından ikisini birden çattım; bir işe yaramadı. Son çare olarak başımı öne eğip gözlerimi kapattım; başlangıç cümlesi yerine uykum geldi! Klavyenin üstündeki parmaklarım bu sinir bozucu bekleyişe daha fazla dayanmayarak sere serpe tuşlara yayıldılar. Kapıldığım tembellik girdabından kurtulmak için bir oyun açtım. Amacım sadece ama sadece kafa dağıtmaktı. Bunun için de bir, bilemedin iki el oynayacak, ardından öyküme geri dönecektim.

Bilgisayar benimle inatlaşınca evdeki hesap çarşıya uymadı! Dakikalarca oynamama rağmen bir el bile kazanamamıştım ve bu durum giderek onuruma dokunmaya başlamıştı. Karşımdaki insan olsa, "Şanslı günündeymiş." diye düşünüp işi uzatmayacaktım, ama alt tarafı bir makineydi ve makineler şanslı olamazdı! Oyunu her kaybettiğimde monitöründen parlak ve göz alıcı ışıklar yayarak başımı döndürüyor, ardından " Haydi koçum bu sefer sıra sende. Kesin yeneceksin, yeter ki!" diyerek beni baştan çıkartıyordu. Bu arada zaman hızla akıyor ve ben öyküme geri zekâlı bir bilgisayar yüzünden dönemiyordum. Oyunu sonlandırmak için bilgisayarı duvara çarpıp parçalamayı düşünürken, gözüm saate kaydı; yazmak için kendime ayırdığım sürenin sonuna gelmiştim. Tam bu saatte mola vermeyi planlamıştım ve ben prensiplerime bağlı bir insandım! Ama önce birkaç kelime yazıp vicdanımı rahatlatmalıydım. Açtığım beyaz sayfaya boş gözlerle bakarken öykümün adının olmadığını fark ettim. Sorunun kaynağını sonunda bulmuştum: Adı konmamış bir hikâye yazılamazdı! Geriye doğru yaslanıp gözlerimi boya zamanı gelmiş olan tavana dikip isim düşündüm. Eşim söylenmeye başlamadan tavanı boyamalıydım! Böylece ilk kez beni uyarmadan evle ilgili bir iş yapacak ve gözünde prim kazanacaktım. Öyküden uzaklaştığımı algılamamla birlikte sandalyemde dikeldim ve eşime veryansın ettim. Tek kelime bile yazamamamın tek sebebi kesinlikle eşimdi! Onun dırdırları yüzünden baktığım tavanda ilham perisi göreceğime boyacıyla karşılaşıyordum! Yaratıcılığımı ortaya çıkarmamın tek yolu eşimden boşanmaktı, ama öncelikle ismi bulmalıydım. Olay uçakta geçtiğine göre adı "Uçuş Korkusu!" olabilirdi. Gerçi kahramanım uçaktan korkmuyordu, ama bu diğer yolcuların korkmadığı anlamına gelmezdi. Üstelik toplumun yüzde altmışında zaten böyle bir fobi vardı. Bu adı görünce onlardan bahsettiğimi sanıp öykümü kendiliğinden okuyacaklardı. Yürüttüğüm bu mantık hoşuma gidince boş sayfanın üst orta bölümüne büyük harflerle "Uçuş Korkusu!" yazdım, ardından on altı puntoya getirip büyüttüm. İşin büyük kısmı bitmişti. Vereceğim molanın ardından birkaç saatlik sıkı bir çalışmayla olayı bitirirdim.

Artık zaman sigara zamanıydı, zira zihnim saatlerdir yazacağım öyküyle didişiyordu, haliyle mükâfatlandırılmayı hak etmişti! Ama bir yandan da sağlığımı düşünmek zorundaydım. Bu yüzden balkonda içecektim. Böylece kirli ve temiz hava aynı anda ciğerlerime ulaşacak ve birbirlerinin etkisini yok edeceklerdi. Tabi bu kararı vermemde eşimin de önemli bir rolü vardı! Eser yaratırken çektiğim sıkıntılardan habersiz eşim, salonu duman içinde bulunca sinirleniyor ve "İçme artık şu b.ku." diye söyleniyordu. Böyle davranmazsa, molaya gereksinim duymadan bilgisayar başında sigaramı içecek, dolayısıyla öykülerimi daha hızlı yazacaktım! Eşimin adını saygıyla anıp paketimi aldım ve balkona çıktım.

Temiz havada her şey güzel gidiyordu! Sigara bile bir nefeste bitmişti! Nasıl içtiğimi anlayamamanın üzüntüsüyle etrafıma bakınırken iç sesim devreye girdi. "Bugün çok önemli bir gün" dedi "yeni bir öyküye başlıyorsun. Bunun sancıları var içinde." diye ilave etti. Haklıydı. Başımı olumlu yönde sallayınca "Rahatlaman için mutlaka bir tane daha içmen lazım. Hem insan her gün öykü yazmıyor ki…" dedi. İç sesimi dinleyip dinlememeyi tartarken, ummadığım yerden son darbeyi indirdi. "Unutma eşin de yok ortalıkta. Bence bu fırsat kaçmaz." İç sesim kadar mantıklı olamadığım için kendime kızdıktan sonra, bir sigara daha yaktım ve kurguyu zihnimde bir kez daha gözden geçirdim.

Öykü bir uçakta geçiyor. Genç adam… Gerçi kahramanımın ne genç olması gerekiyor, ne de erkek; adam olsun yeter!

"Cinsiyeti ve yaşı belli olmayan bir mahlûk uçağa biner…"

Aslında hiç fena fikir değil! Böylece daha ilk cümlede okuyucu afallar ve ben de istediğim gibi at sürerim. Öyküm bilim kurgu tarzında olsaydı kesin kullanırdım bu cümleyi. Şimdi gelelim kahramanımızın cinsiyetine. Kurguyu en ince ayrıntılarına kadar hesaplayıp bunu düşünmemem ilginç! Orta yaşlarda bir erkek olsun. Mesleği de… Çocukken en çok doktor olmak isterdim. Ben olamadım bari kahramanım olsun. Üstüne üstlük bu adam ünlü bir kadın doğumcu. Günlerden bir sabah mesleğiyle ilgili bir konferansa katılmak üzere uçağa biner. Kapıda onu

hostesler karşılar. Gülümseyerek "Günaydın" derler. Bizimki de aynı şekilde yanıt verecekken birden donakalır. Zira hosteslerin önünde durdukları kokpitin kapısı boydan boya camdır. İçerisi, yani pilotlar mal gibi meydandadır! Alışık olmadığı bu durum karşısında şaşıran kahramanımız sebebini sorar. "Şeffaflık" der hostes gülümsemesini sürdürerek. "Nasıl yani?" diye sorar bizimkisi. Havayolumuzun adı "Şeffaf Havayolları. Bu yüzden her şeyimiz de şeffaf." diye yanıtlar gülümsemekte ısrar eden hostes. Acaba öykümün adını Şeffaf Havayollarımı koysam? Dur bakalım bunu sonra düşünürüz. Kahramanımız "İlginç, ama bu durum tehlikeli değil mi?" diye sorar. Gülümsemesi artık insanın sinirini bozan hostesin telkin edici sözleri karşısında kahramanımız rahatlar ve yerine geçmek için uçuş kartındaki numarasına bakar: 1A En önde oturacağı için keyiflenir. Aynı akşam geri döneceğinden içinde dizüstü bilgisayarının olduğu bir çantadan başka eşyası yoktur. Bunu da koltuğunun üstündeki dolaba koyarken, gözü yanında oturacağı adama kayar. Altmış yaşlarında, kel, gözlüklü temiz yüzlü biridir. Siması hiç yabancı gelmez Nereden tanıyorum bunu diye düşünürken sigaram biter! Öykünün en heyecanlı yerinde olacak şey mi bu? Şimdi gel de kurguya devam et! En iyisi iç sesim devreye girmeden bu sefer özgür irademle bir tane daha yakmak ve bunu da kahve eşliğinde içmek.

Balkondan çıkıp doğruca mutfağa gittim. Su ısıtıcısına su koyup düğmesini açtım ve dolaptan fincanı çıkarttım. Kavanozundan kaşıkla aldığım kahveyi fincana koyup kaynayan suyu üzerine döktüm. Mis gibi kokuyu içime çektikten sonra, suyun rengi tamamen değişene kadar karıştırdım. Elimdeki fincanla balkona döndüm ve hiç vakit kaybetmeden bir sigara daha yaktım. Çektiğim ilk nefesin ardından sıra kahramanımızla ilgili bilgi vermeye gelmişti.

Efendim adam doktor, ama aynı zamanda udi. Tam bir Türk sanat müziği aşığı. Sesi de fena sayılmaz Yanında oturacağı adamın kim olduğunu ben kahveyi hazırlayana kadar çıkartmış. Ünlü bestekâr Tamburi Selim Efendi. Yıllar önce bir dost meclisinde karşılaşmış, bir süre sohbet etmişler. Ama aradan hayli zaman geçmiş. "Kesin beni hatırlamaz." diye düşünmesine karşın yine de, "Hocam merhaba. Nasılsınız?" diye sorar. Bestekâr bir süre ona bakar, ardından yüzüne geniş bir gülümseme yayılır ve kahramanımıza ismiyle hitap eder. Tabi bizim doktorun ağzı kulaklarına varır. Kolay mı koca üstat onu tanımıştır. O mutlulukla yerine oturur ve başlarlar muhabbete. Ancak ikide bir gözü kokpite kayar. Ama adamcağız haklı; en önde oturuyor, dolayısıyla bulunduğu yerden pilotun kıçının çatalını bile görüyor! Konuya öylesine hâkim! Gökyüzü de alabildiğine mavi. Hoşuna gider bu manzara ve bundan böyle hep bu havayollarını seçmeliyim diye içinden geçirir. Tam o esnada "Çatırtttt" diye tüyler ürpertici bir ses uçağın içinde yankılanır ve bestekârla birbirilerine, sonra da kokpite bakarlar. Uçağın burnu aşağı doğru yönelmiştir. Resmen düşüyordur uçak. Kahramanımız "Bitti" der kendi kendine "her şey bitti." Bu arada uçağın içinde ağlaşmalar, haykırmalar, dua sesleri yükselir. Yüreği deli gibi atarken soluk soluğa yerinden sıçrar ve yatağında olduğunu fark eder. Yaşadıklarının kötü bir kâbus olduğunu algılamasıyla rahat bir nefes alır. Tam bu sırada saatin alarmı çalar. O sabah bir konferans için sabah yedi uçağıyla Ankara'ya gitmelidir. Rüyanın etkisiyle bir an vazgeçsem mi diye içinden geçirse de yatağından kalkıp duşa girer. Ankara'ya doğru gitmek için yola çıktığında rüyanın etkisiyle tedirgindir. Öykünün adını acaba düş yorgunu mu koysam?

Fincanındaki kahvenin son yudumunu içerken şu ana kadar ki kurguyu düşündüm. Doğrusu hiç fena değildi. Çarpıcı bir son verebilirsem tadından yenmezdi. Ne yapabilirim diye kafa yorarken üstatlarım aklıma geldi. John Fowles; kurmaca metinlerin birçok belirsizlikler, bulanıklarla çıkageldiğini söylerdi. İlk taslak çıkıncaya kadar rotasız bir yolculuktasındır, sonra önüne bir sürü yol, imkân, olasılık çıkar diye buyurmuş. . Benim de önümde bir sürü seçenek vardı. Hepsine birden sapamayacağıma göre en mantıklı yol neydi acaba? Birden dudaklarımda hain bir gülümseme belirdi, ardından kurguya kaldığım yerden devam ettim. Normalde o tedirginlikle bir insan uçuşu iptal ederdi, ama dediğim gibi kahramanımızın önemli bir konferansı vardı. Biletine bakar. Türk havayollarına aittir. Bunu görümce biraz olsun rahatlar. Ne var ki hala huzursuzdur. Uçağa

girince etrafını inceler, rüyasının aksine her şey standarttır. Üstelik bileti ön sırada değil tam aksine arkalardadır. İyiden iyiye keyfi yerine gelir ve yerine doğru ilerler. Çantasını bagaja koyarken yanında kim oturuyor diye bakar; kimse yoktur. Artık huzursuzluğundan eser kalmamıştır. Saçma sapan bir rüya diye düşünerek yerine oturur ve kemerini bağlar. Kapılar kapanacağı sırada soluk soluğa bir yolcu içeri girer ve hızlı adımlarla adamımıza doğru ilerleyip tam yanında durur. Kahramanımız başını kaldırıp gelene bakar; Tamburi Selim Efendidir. Sırtından aşağıya soğuk terler dökülürken kemerlerinizi bağlayınız anonsu duyulur ve öykü biter. Bundan sonrasını okuyucu zihninde istediği gibi kurgulasın artık.

Öyküyü zihnimde bitirmenin keyfiyle bir sigara daha yaktım, ardından kafamda kurguladığım olayları yazmak üzere bilgisayarın başına geçtim. Aç bir kurt gibi saldırganlaşan parmaklarım uçuş korkusu koyduğum öykünün adını düş yorgunu olarak değiştirip yeni bir paragraf açtı ve ilk kelimeyi yazmak üzereyken yeniden tıkandı! Bulduğum cümleler yine içime sinmiyordu. Uzun bir süre havada bekleyen parmaklarım beklemekten uyuşmuştu. Çaresizlikten kolum klavyenin iki yanına düştü. Ne yapacağımı bilememenin sıkıntısıyla boğuşurken aklıma Atilla İlhan geldi. Üstat sabah erken saatte bir sayfa yazarmış, sonra da o sayfayı akşama kadar dinlendirip, akşam da tekrar elden geçirirmiş. İmbikten geçirme muhabbeti. Aynısını yapacaktım. Tamam öyküyü henüz yazmamıştım, ancak her şey kafamdaydı. Sıra imbikten geçirmeye kalmıştı. Bunun için bekleyecektim. Tabi ki Atilla İlhan kadar abartmayacaktım. Yarım saat bana yeterdi. Verdiğim bu kararla başka bir pencere açıp günlük gazetelere baktım. Ve gördüğüm bir haber ve fotoğrafla sarsıldım.

Geçirdikleri trafik kazasının ardından kardeşinin başından ayrılmadı diye yazıyordu. Haberden çok fotoğraf beni etkilemişti. Ölen kardeşinin başında beklerken, gözleri öylesine çaresizdi ki, başıma bir bomba düşmüşçesine sarsıldım. Bu bomba beni atomlarıma ayırmıştı. Hissettiğim acıdan dolayı gözlerimden yanaklarıma doğru yaşlar akarken, her şey ama her şey önemini yitirdi. O kederle bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım. Salonda ileri geri yürürken okuduğum haberi mırıldanıyordum.

Erzincan'da bir sokak köpeği aracın çarpması sonucu öldü. Kardeşi olduğu sanılan diğer sokak köpeği, yolun ortasında onunla beraber bekledi ve saatlerce yanından ayrılmadı.

Hayvanların tekmelenmelerine, zehirlenmelerine, tecavüze uğramalarına, otobanda ezilmiş cesetlerinin üzerinden düzinelerce arabanın geçmelerine alışmıştık, ama artık yakınlarımızın bile başımızda beklemediğimiz bir dönemde, onların böylesine insancıl(!) davranışta bulunmalarına asla. Haklarında öyle az şey biliyorduk ki... Mesela çoğunun kötü beslenme ve soğuktan verem olup öldüğünden habersizdik. Hal böyleyken korkabileceklerini, üşüyebileceklerini, yağmur ve kar altında ıslanarak hastalanacaklarını da düşünmezdik. Hem neden düşünelim ki? Alt tarafı sokak itiydiler, sokak kedileriydiler. Bizi ısırmadıktan sonra ne yaparlarla yapsınlar. "İtin ayağını taştan mı esirgeyeceksin." diye atasözleri icat eden bir ırkın evlatları, başka ne düşünebilir ki?

Sadece toplum değil, yasa da onları görmezden geliyor, evcil hayvanlara verilen zararları mala zarar verme kapsamına sokuyordu. Evimize alıp büyüttüğümüz, bir ismi ve kişiliği olan, yatağımızı paylaştığımız, yemek yemesini, uyumasını, oynamasını, esnemesini, takla atmasını, esnemesini seyrettiğimiz, yanak yanağa fotoğraflar çektirdiğimiz hayvanlarımız, yasalarımızca mal olarak görüldükten sonra, öykü yazsam ne olurdu yazmasam…

Bu moral bozukluğuyla kendimi dışarı attım. Hava soğuktu, üstüne üstlük inceden yağmur yağıyordu. Sokakta koşuşturanlara inat kabanımın yakalarını kaldırıp ellerimi ceplerime soktum ve ağır adımlarla yürümeye başladım. Çocuk parkının duvarına henüz ulaşmıştım ki, bir inleme sesiyle durakladım. Etrafıma dikkatlice bakınınca duvarın dibine sığınmış yavru kediyi gördüm. Soğuktan tir tir titriyordu ve aç kalmışlığından olsa gerek, acı bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Dayanamayıp yanına çömelip başını okşadım, ardından kucağıma aldım. Benden kaçmadı, aksine kabanımın içine girdi. İnlemeleri mırıldanmaya dönüştüğünde koşarcasına eve dönüyordum.

Yusuf Gürkan

Çılgın Alev Saçlı Çocuğun Maceraları: "Johnny Test"

Soldan Sağa; Johnny Test, Köpek Dukey, Susan Test, Mary Test

Aslında bu çizgi film ilk olarak ABD ve Kanada' da yayınlanmıştır. Scott Fellows tarafından hayat bulmuş ve ekranlara konuk olmuştur. 5 sezon boyunca yayınlanmış ve daha sonra sona ermiştir. Warner Bros tarafından yapılmıştır. 7 Eylül 2005 – 25 Aralık 2014 Tarihleri arasında yayınlanmıştır. Bitiş sebebi ise iptal edilmesidir.

Aslında bu çizgi film ilk olarak ABD ve Kanada' da yayınlanmıştır. Scott Fellows tarafından hayat bulmuş ve ekranlara konuk olmuştur. 5 sezon boyunca yayınlanmış ve daha sonra sona ermiştir. Warner Bros tarafından yapılmıştır. 7 Eylül 2005 – 25 Aralık 2014 Tarihleri arasında yayınlanmıştır. Bitiş sebebi ise iptal edilmesidir. Hızlı ve akıcı bir dili vardır. Kesinlikle izlemesi kolay ve eğlencelidir. Johnny Test adında alev saçlı 11 yaşında bir çocuğun sıra dışı yaşamını konu edinir. Bu çizgi dizi; Adobe Flash programı ile yapılmıştır.

Genellikle Johnny Test' in bir bölümü aşağı yukarı şu şekilde gelişmektedir: Johnny genelde bölüm başlarken bir konuda zorlanır (Ders, ödev veya çılgınca bir fikir). Bu bazen de video oyunun içinde yer almak, son çıkan filmlerin içine girmek vs. gibi çılgınca fikirlerden oluşmaktadır. Bölüm biraz daha ilerleyince; birer bilim insanı olan, evlerinde plütonyumdan tut ta her çeşit bilimsel aygıtın olduğu bir laboratuvara sahip olan, ablalarından yardım ister. Ablaları ona test etmesi gereken bir ürün/buluş olduğunu söyler. (Evet, kardeşlerini kobay olarak buluşlarını test etmesini isterler.) Ya kullanması için bu çılgın icadı ona verirler ve olaylar başlar. Veya Jonny izinsiz bir şekilde ablalarının laboratuvarına girerek izinsiz olarak bu buluşu alır. Tabi ki de olaylar fantastikleşerek birden yolundan çıkar. Korkunç bir kaos başlar. Johnny' nin Ablaları, Ajan Beyaz ve Ajan Siyah genelde Johnny' nin başının beladan kurtulmasını sağlar. Her bölümde benzer bir yön izlese de izlemesi bir hayli keyiflidir.

Johnny aşağı yukarı her bölümde başını belaya sokar. Genellik le düzeltirken General, Ajan Siyah, Ajan Beyaz, Köpeği Dukey, ve ablaları yardımcı olur. Sıklıkla politik eleştiri yapılır. Politik göndermeler ve politikayı küçümseyici ifadeler çizgi dizinin her yerindedir. Fantazya, Bilim Kurgu öğelerine rastlamak mümkündür. Bunlar; Kurt adamlar, vampirler, korkunç robotlar, dev savaş robotları, çeşitli yaratıklar ve sınırsız bir hayal gücüdür. Diğer çizgi dizilerin aksine sahneler çok hızlı geçer. Dolayısıyla olaylar birdenbire olur ve olaylara tamamen kaos hâkim olur. Hatta bazen kaosun dozu kaçar ve olaylar takip edilmekte zorlanır. Çok eğlenceli geek ve nerd göndermelere sahiptir. Johnny;

sık sık çizgi roman okur ve video oyunu oynar. Hatta Rock Müzik dinler yani; Johnny Test, esas karakter de zaten bir nerd/geek bir kişiliğe sahiptir.

İsterseniz kısaca çizgi dizi de ki karakterlere bir bakış atalım;

Ana Karakterler;

Jonathan "Johnny" Test; Çizgi filmimizin esas oğlanıdır. 11 yaşındadır ve inanılmaz derecede hiper aktiftir. Kendisi; tembel ve üşengeçtir. Test ailesinin en çılgın üyesidir. Genellikle tembelliği yüzünden ablalarının laboratuvarına koşarak onlardan sınavları, ödevleri veya çılgın projeleri için yardım ister. Genellikle başını kolaylıkla belaya sokar. En yakın arkadaşı köpeği Dukey' dir. "Johnny x" takma ismidir. Süper kahramana dönüşüp Porbelly' i kurtarırken de aynı ismi tercih eder. Ders yapmaktan ve okula gitmekten nefret eder. Video oyunlarına, çizgi romanlara ise bayılır. Sık sık kaykay ile kayar. Köpeği Dukey' e çok düşkündür. Zaten başka arkadaşı da yoktur.

Köpek "Dukey"; Bu çizgi dizinin ilk bölümünden son bölümüne kadar her bölümde Johnny ile birlikte yer alan bir karakterdir. Kendisi konuşan bir köpektir; dışarı çıkması gerektiğinde, "Yeni Çocuk" "Köpek Değil" yazılı tişörtler giyer. Konuşmasının sebebi ise; Mary ve Susan' ın yaptığı bir deneyin sonucudur. Genellikle Johnny' nin başını beladan kurtulmasını sağlar. Akıllıdır, mantıklıdır. Ailenin en az çılgın üyesidir. Bifteklere ve etlere bayılır. Kolaylıkla biftek karşılığında kandırılır.

"Hugh" ve "Lila" Test: Johnny' nin annesi: Lila ve babası: Hugh' tır. Hugh ev işleri yaparken Lila ise çalışan bir işkoliktir. Hugh sürekli; akşam yemeği için, aşağı yukarı her bölümde rulo köfte pişirir. Annesi Lila ise; tamamen işinden başka bir şey düşünmez ve plaza çalışanıdır.

"Mary" ve "Susan" Test; Johny Test' in ablalarıdır. Kardeşlerine güvenmezler. Kardeşleri Johnny' e test kuponları karşılığında yardım ederler. Test kuponları ise; daha sonra bir buluşlarını, Johnny' nin üzerinde kobay olarak denemeleri için, tek kullanımlık bir hak verir. Bir bölümde Johnny' nin tam 140 kuponu birikti ve kurtulması hiç kolay olmadı. Johnny' nin soyadı "Test" olması sürekli ablalarının deneylerinde kobay olarak kullanılması sebebiyledir. Mary ve Susan ikizdir ve Komşuları Gil Nexdor' a platonik olarak aşıktırlar. Sık sık birbirleriyle Gil için kavga

eder ve birbirlerini zaman zaman kıskanırlar.

Diğer Yan Karakterler;

Gil Nexdor; Mary ve Susan'ın âşık olduğu komşu çocuğudur. Mary ve Susan sık sık onu gizlice kameralar yardımıyla izlemektedir. "Gil" ikiz kız kardeşleri genellikle tanımaz. Onlara; "Merhaba daha önce hiç görmediğim kızlar" diye seslenir. Johnny'i ise çok sever. Ona sürekli "kardeşim" diye seslenir.

Sissy Bake; Johnny'e âşık olan bu genç kız bazı bölümlerde görünmektedir. Ama aşkını gizlemekte ve Johnny ile tatlı bir rekabet içindedir. Johnny ile Nefret-Aşk ilişkisi yaşarlar.

Ajan Siyah ve Ajan Beyaz; Bu iki Ajan, devlet için, büyük bir gizlilikle, çalışır ve Johnny'e yardım ederler: Bazense ona köstek olurlar. Kimi zaman Johnny'nin ablaları Mary ve Susan'ın laboratuvarlarını gözetlerler. İkisi de bayağı bildiğimiz manada beyinsizdir. Genellikle pek çok şeyi yanlış yaparlar.

Komutan (ya da diğer bilinen adıyla; General); bu karakter ise Ajan Siyah ve Ajan Beyaz'ın hizmet ettiği kişidir. Genelde politik espriler bu karakterin ağzından yapılır. Tam bir parodi karakteridir. Genellikle askeri kişiliklerle ve politikacılar ile dalga geçme eğilimindedir. Genelde Komutan'ın olduğu sahneler bir hayli komiktir. Bir tank ile gezer. Area 51.1 adlı bölgenin ordusuna komutanlık eder ve burada ikamet eder. (51. Bölge ile dalga

geçme amacıyla bu ismi almıştır.)

Düşmanı Olmayan Esas Oğlan Olmaz;

Johnny'nin aşağı yukarı her bölümde mücadele ettiği pek çok düşmanı vardır. Bunlardan bazılarını saymak gerekirse;

"Bam Bam" adlı ilk düşmanı Johnny'yi sürekli itip kakar onu döver. Zorba bir çocuktur.

"Darth Vegan" isimli bir başka düşmanı ise farklı bir gezegenden gelmiştir. Geldiği gezegende herkes vegandır. Yaşadığı gezegende et yemek yasaktır. Yalnızca ot yer ve Johnny'den nefret edip onu öldürüp Dünya'yı yok etmek ister. Darth Vader'a çok benzemektedir. Onun gibi maske takmakta ve ışın kılıcı kullanmaktadır.

"Beyin Donduran" ise Johnny'nin bir başka düşmanıdır. Okulda ki arkadaşlarından biridir. Daha sonra kendisi buz üfleyen buz topları atan bir silah yaparak, kendine bir zırhlı kıyafet tasarlar. Johny'nin düşmanlarından biri olur.

"Köstebek Kralı" ise; Yer altında yaşayan Köstebek ve insan arası bir ırka liderlik eder. Johnny'nin düşmanlarındandır ama daha sonra dost olurlar.

"Pırlanta Çocuk" en çok görülen kötü karakterdir. Aşırı zengin multi-milyonerdir. Sınırsız parası vardır. Johnny'nin kız kardeşlerinden Susan'a aşıktır. Onunda Mary ve Susan gibi bir laboratuvarı vardır. Genellikle Susan'ı etkilemek için deneyler yapar. Şişmandır, Susan onu beğenmez. Pırlanta takılar, elmas yüzükler taktığı için; "Pırlanta Çocuk" diye anılır.

Bu; hiper aktif, çılgın, çocuğun maceralarla dolu dünyasını seyretmek için: Hafta içi Her gün "Cartoon Network" adlı kanalda 22:00 – 21:00 saatleri arasında birkaç bölüm yayınlanmaktadır. Veya; TV izlemiyorsanız, internetten çizgi film izlenen bir siteden bulabilirsiniz.

Emrullah Çıta

Bazı sözler okunur, bazıları dokunur!...

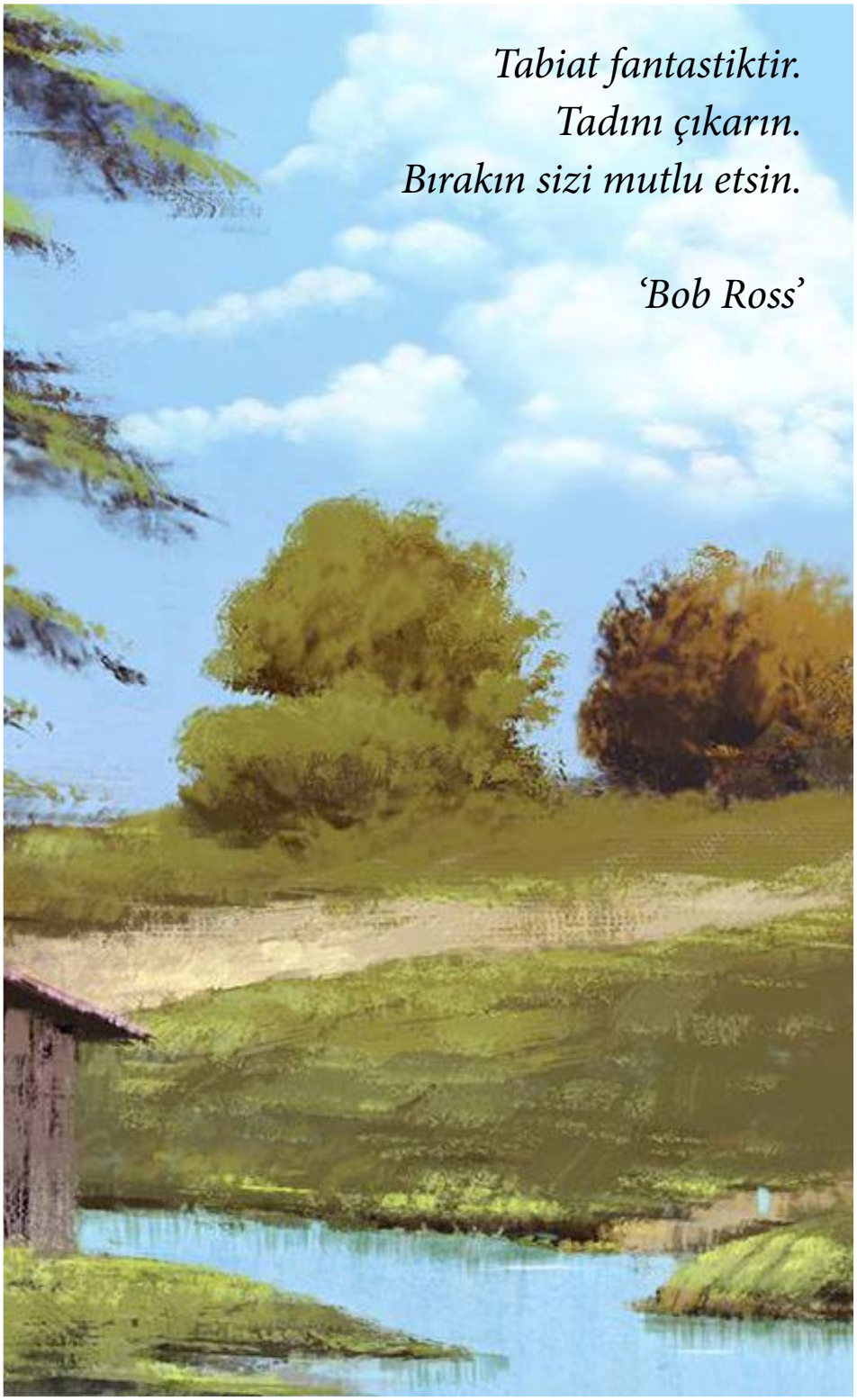

BAZI SÖZLER OKUNUR, BAZILARI DOKUNUR!

www.artstation.com-artist-emrullah

Mehmet Kaan Sevinç

İYİ Kİ DOĞMUŞLAR

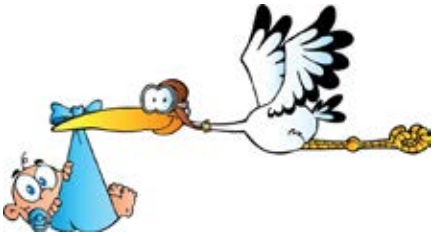

Yazdıklarıyla, çizdikleriyle, filmleriyle hayatımıza renk katan, hayal gücümüzü zenginleştirenlere selam olsun...

İyi ki doğmuşlar

1 Aralık

1923 - Maurice de Bevere, Belçikalı çizer *(çizgi roman Red Kit'in yaratıcısı)* (ö. 2001)

5 Aralık

1901 - Walt Disney, Amerikalı film yapımcısı *(ö. 1966)*

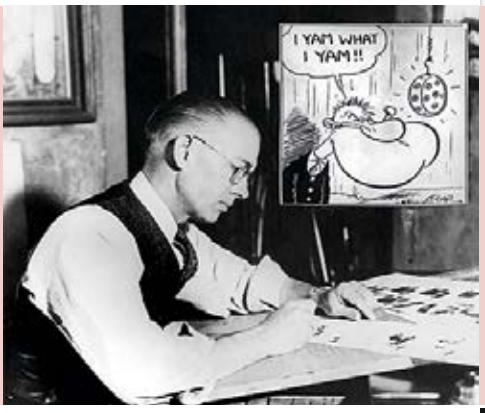

8 Aralık

1894 - Elzie Crisler Segar, Amerikalı karikatürist *(Temel Reis (Popeye)'in yaratıcısı (ö. 1938)*

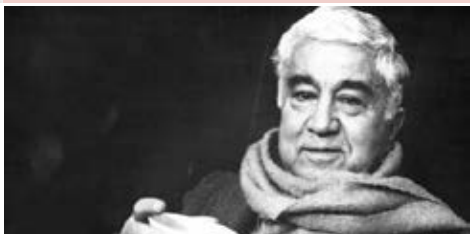

20 Aralık

1915 - Aziz Nesin, Türk yazar ve şair *(ö. 1995)*

21 Aralık

1946 Adapazarı - Ersin Burak, Ressam, karikatürist, çizgi roman sanatçısı.

26 Aralık

1891 - Henry Miller, Amerikalı yazar *(ö. 1980)*

28 Aralık

1922 - Stan Lee, Amerikalı çizgi roman yazarı

2 Ocak

1920 - Isaac Asimov, Amerikan yazar ve biyokimyacı *(ö. 1992)*

5 Ocak

1941 - Hayao Miyazaki, Japon manga ve anime sanatçısı

6 Ocak

1880 - Tom Mix, Amerikalı sinema oyuncusu *(ö. 1940)*

DipNot: İtalyanca adı Capitan Miki olan ve Türkiye'de Tommiks adıyla yayınlanan çizgi romanın adını bu kişiden esinlenerek Ressam Samim Utkun tarafından konulduğu söylenir

6 Ocak

1832 - Gustave Doré, Fransız baskı ve gravür ustası *(19. yüzyıl sonlarının en hünerli ve başarılı kitap illüstratörlerinden) (ö. 1883)*

8 Ocak

1949 - Nuri Kurtcebe, Türk çizgi-romancı ve karikatürist

9 Ocak

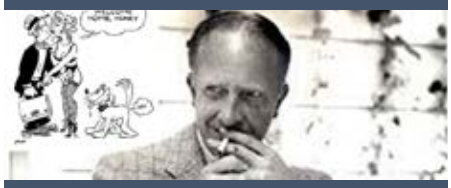

1901 - Chic Young, Amerikalı çizer *(ö. 1973)*

Türkiye'de *"Fatoş"* adıyla yayınlanan ve orjinal ismi *"Blondie"* olan çizgi romanın çizeridir.

10 Ocak

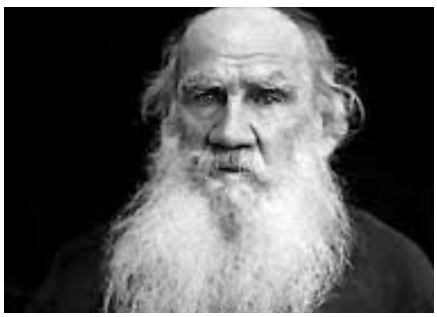

1883 - Aleksey Nikolayeviç Tolstoy, Rus yazar *(ö. 1945)*

12 Ocak

1876 - Jack London, Amerikalı yazar *(ö. 1916)*

14 Ocak

1850 - Pierre Loti, Fransız romancı *(ö. 1923)*

16 Ocak

1906 - Abdullah Ziya Kozanoğlu, Türk mimar, müteahhit, romancı, çizgi-roman yazarı, spor yöneticisi ve Beşiktaş Jimnastik Kulübü'nün 11. Başkanı *(ö. 1966)*

19 Ocak

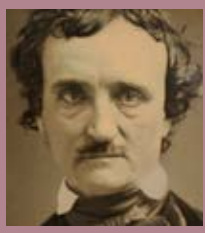

1809 - Edgar Allan Poe, Amerikalı öykücü, şair, eleştirmen ve yayıncı *(ö. 1849)*

29 Ocak

1860 - Anton Çehov, Rus yazar *(ö. 1904)*
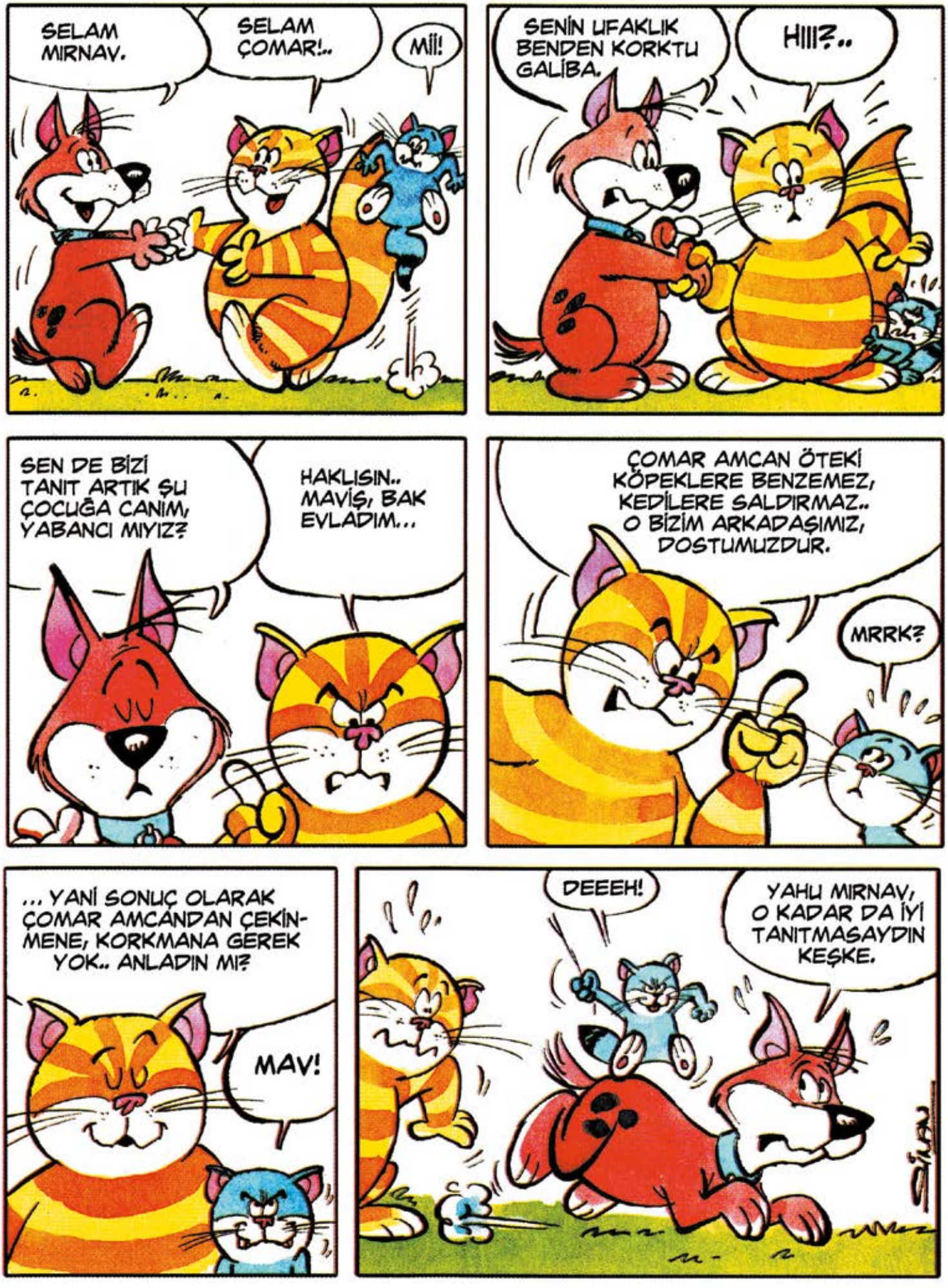
Amca, baba yarısı...